

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Este posibil să doriți să se ia măsuri rapide în alt stat membru decât cel în care ați introdus acțiunea în instanță, fără a mai aștepta pronunțarea hotărârii finale.

Ați introdus o acțiune în instanță, însă procedurile sunt lente și sunteți descurajat. Vă temeți că debitorul va profita de procedurile îndelungate și de diferitele căi de atac pentru a-și eluda creditorii înainte ca hotărârea judecătorească propriu-zisă să fie pronunțată. De exemplu, acesta își poate organiza insolvența sau își poate transfera bunurile. În acest caz, este în interesul dumneavoastră să solicitați instanței aplicarea de măsuri provizorii.

Instanța poate dispune aplicarea de măsuri provizorii sau preventive asupra activelor debitorului. Scopul acestor măsuri este de a anticipa hotărârea judecătorească definitivă cu privire la fondul cauzei, asigurându-se astfel că aceasta va putea fi executată.

Totuși, există diferențe considerabile între statele membre în ceea ce privește condițiile care trebuie îndeplinite pentru a putea dispune aplicarea unor astfel de măsuri.

Pentru informații detaliate de la nivel național, selectați drapelul țării care vă interesează.

Ultima actualizare: 18/01/2019

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [fr](#) a fost modificată

recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Măsuri preventive și provizorii - Belgia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Scopul măsurilor asigurătorii este de a asigura prezervarea drepturilor. În practică, creditorii pot utiliza aceste măsuri pentru a se proteja împotriva riscului de a nu primi plata de la debitorii lor.

În cazul în care nu sunt suficiente numai măsurile asigurătorii, instanța de judecată poate dispune măsuri provizorii, ale căror consecințe sunt comparabile cu decizia așteptată în cadrul procedurii pe fond. Hotărârea definitivă poate confirma aceste măsuri provizorii sau le poate anula.

Judecătorul poate impune măsuri provizorii sau asigurătorii cu privire la bunurile materiale ale debitorului. În vederea recuperării datoriilor, se aplică principiul conform căruia debitorul este obligat să își achite datoriile folosind toate activele sale mobile (bani, mobilier, bijuterii, acțiuni) și toate bunurile imobile (terenuri, clădiri, case rezidențiale). Creditorul poate, de asemenea, să recurgă la drepturile deținute de către debitor (solduri bancare, salarii).

1.1. Măsuri asigurătorii

A. Sechestrul asigurător

În cazuri urgente, orice creditor poate solicita instanței să autorizeze sechestrul asigurător al acelor bunuri ale debitorului care pot fi executate sub sechestru (articolul 1413 din Codul judiciar din Belgia). Debitorul nu mai poate dispune în mod liber de bunurile care fac obiectul sechestrului asigurător. Acest lucru înseamnă că acesta nu le mai poate vinde, dona sau ipoteca. Faptul că debitorul nu poate dispune de bunurile sale are numai o semnificație relativă - se aplică numai în favoarea creditorului care a inițiat sechestrul. Debitorul rămâne totuși proprietarul bunurilor și păstrează dreptul de posesie asupra acestora.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar înseamnă păstrarea în condiții de siguranță a bunurilor care fac obiectul unui litigiu și care trebuie conservate până la pronunțarea hotărârii definitive (articolul 1955 și articolele următoare din Codul civil). Sechestrul judiciar poate fi stabilit de comun acord de către părți (sechestrarea prin acord) sau poate fi dispus de către instanță (sechestrul judiciar). Spre deosebire de păstrarea cu titlu de garanție obișnuită, sechestrul se poate aplica și bunurilor imobile (articolul 1959 din Codul civil).

C. Inventarul

Scopul realizării unui inventar este de a stabili valoarea unei moșteniri, a unei proprietăți matrimoniale deținute în comun de către soți sau a unei indiviziuni (articolul 1175 din Codul judiciar) la cererea unui creditor, a unuia dintre soți sau a unui moștenitor. Persoanele care solicită realizarea unui inventar au dreptul de a alege notarul care elaborează actul de evidență a bunurilor. În cazul în care acestea sunt în imposibilitatea de a ajunge la un acord, notarul public va fi desemnat de către judecătoria de pace (articolul 1178 din Codul judiciar). În eventualitatea unor litigii, judecătoria de pace va avea competența de a le soluționa.

D. Punerea sub sigiliu

Consecința punerii bunurilor sub sigiliu este că acestea nu mai pot fi folosite. În cazurile în care există un interes important care trebuie protejat, creditorii, unul dintre soți sau moștenitorii pot solicita punerea sub sigiliu a unor bunuri care fac parte din patrimoniul comun al soților, dintr-o moștenire sau dintr-o indiviziune (articolul 1148 din Codul judiciar). Punerea sub sigiliu este ordonată de către judecătorul de pace. Judecătorul de pace poate dispune îndepărtarea sigiliilor, la cererea persoanei care a pus obiectul (obiectele) sub sigiliu, a creditorilor, a unuia dintre soți sau a moștenitorilor. Dacă scoaterea de sub sigiliu este contestată, judecătorul de pace se va pronunța cu privire la această chestiune.

1.2. Măsuri provizorii

Măsurile provizorii sau temporare sunt acele măsuri care pot fi retrase și care nu sunt irevocabile. Acestea pot fi impuse în cadrul unei proceduri care le vizează în mod special sau în cadrul unei proceduri de fond.

1.3. Executarea provizorie

Executarea provizorie sau executarea anticipată este posibilă, sub rezerva unor condiții stricte, în urma unei hotărâri care nu a devenit încă definitivă. Cu alte cuvinte: atunci când mai există încă posibilitatea de a ataca o hotărâre sau de a formula o obiecție împotriva unei hotărâri, hotărârea este doar o dovadă a ceea ce a fost demonstrat, și nu poate, în principiu, să fie pusă în aplicare în această etapă. Acest lucru poate avea consecințe negative asupra părții care încearcă să o determine pe cealaltă să-și îndeplinească obligația. În anumite cazuri, reclamantul poate solicita un ordin judecătoresc care permite executarea provizorie a hotărârii. Una dintre formele executării provizorii este punerea sub sechestru asigurător a bunurilor debitorului.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

A. Sechestrul asigurător

O persoană în favoarea căreia a fost pronunțată o hotărâre, chiar dacă aceasta a fost pronunțată în străinătate, poate solicita unui executor judecătoresc să pună bunurile debitorului numit în hotărâre sub sechestrul asigurător. În cazul în care nu a fost pronunțată o hotărâre în favoarea sa, va fi necesară intervenția unei instanțe judecătorești pentru a impune sechestrul asigurător. Un arbitru nu poate dispune aplicarea sechestrului asigurător (articolul 1696 din Codul judiciar).

Solicitățile sunt adresate judecătorului competent în materie de sechestrul și sunt abordate în același mod ca în cadrul procedurilor provizorii (articolul 1395 din Codul judiciar). Perioada cuprinsă între trimiterea citației și prezentarea în fața instanței trebuie să fie de cel puțin două zile, deși aceasta poate fi scurtată în caz de urgență.

Cererea unilaterală privind sechestrul asigurător este depusă de către avocat la judecătorul competent în materie de sechestrul, care poate autoriza aplicarea sechestrului asigurător. Judecătorul competent în materie de sechestrul trebuie să pronunțe o hotărâre în termen de opt zile. Hotărârea trebuie apoi notificată debitorului de către executorul judecătoresc, împreună cu ordinul de punere sub sechestrul, pentru a se asigura faptul că debitorului i s-a adus la cunoștință sechestrul.

Hotărârea este executabilă în mod provizoriu prin lege, iar caracterul său definitiv și irevocabil este doar relativ. Judecătorul competent în materie de sechestrul poate modifica sau retrage decizia în orice moment, ca răspuns la circumstanțele modificate. Onorariul executorului judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976. (*Moniteur belge/Belgisch Staatsblad*, 8 februarie 1977).

B. Sechestrul judiciar

În cazul în care părțile convin asupra sechestrului, un acord valabil între părți este suficient și nu este necesar un ordin judecătoresc. Sechestrul judiciar, cu toate acestea, trebuie dispus de către o instanță.

În ambele cazuri, se desemnează un administrator judiciar fie de comun acord, fie de către instanță. Administratorul judiciar trebuie să se asigure, cu toată grija și atenția convenite, că bunurile care i-au fost încredințate sunt păstrate. În același timp, acesta trebuie să înapoieze bunurile la încetarea sechestrului. Administratorul judiciar are dreptul la o remunerație, stabilită prin lege [articolul 1962 alineatul (3) din Codul civil].

C. Măsuri provizorii

Măsurile provizorii trebuie să fie solicitate întotdeauna instanțelor, fie în cadrul procedurilor preliminare, fie în cadrul procedurilor de fond. Un arbitru poate dispune, de asemenea, măsuri provizorii (articolul 1696 din Codul judiciar).

În situații de urgență, președintele curții care judecă în primă instanță va pronunța o hotărâre executabilă în mod provizoriu în toate cauzele care nu sunt prevăzute prin lege în afara competenței instanțelor [articolul 584 alineatul (1) din Codul judiciar]. „Executabilă în mod provizoriu” înseamnă că hotărârea este doar provizorie și nu poate să producă efecte definitive și irevocabile. Președintele tribunalului comercial și președintele tribunalului de dreptul muncii pot pronunța hotărâri provizorii în cauzele urgente aflate în competența acestora.

O hotărâre în cadrul procedurilor provizorii nu trebuie să afecteze cauza (acțiunea principală), ceea ce înseamnă că hotărârea are un caracter definitiv și irevocabil relativ. Judecătorul care instrumentează acțiunea principală nu are obligații în acest sens, ceea ce înseamnă că judecătorul care instrumentează procedurile provizorii nu poate dispune decât măsuri provizorii.

În procedurile de divorț, de exemplu, președintele curții care judecă în primă instanță este autorizat să dispună măsuri provizorii cu privire la persoana, bunurile și subzistența soților și, de asemenea, a copiilor acestora [articolul 1280 alineatul (1) din Codul judiciar].

Cealaltă parte este informată formal de către executorul judecătoresc cu privire la măsurile dispuse și este invitată să se conformeze măsurilor respective, dacă este necesar, sub amenințarea acțiunii poliției și/sau cu posibilitatea aplicării unei sancțiuni judiciare. Onorariul executorului judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976. (*Moniteur belge/Belgisch Staatsblad*, 8 februarie 1977).

Atunci când pronunță hotărâri în primă instanță în cazuri în care relațiile au încetat, judecătorul de pace este autorizat să dispună măsuri provizorii pe durata vieții în comun a soților sau a partenerilor care locuiesc împreună legal. Astfel de măsuri pot face referire, de exemplu, la aspecte cum ar fi locuința familiei, copiii și proprietatea copiilor. Astfel de măsuri sunt pur provizorii și nu se vor mai aplica atunci când coabitarea încetează. Cu toate acestea, cuplurile căsătorite nu pot urma procedurile complete de divorț în acest mod. Orice soluționare definitivă a divorțului trebuie să fie instrumentată în primă instanță.

D. Executarea provizorie

O hotărâre constituie o declarație executorie de drept. Atât timp cât hotărârea nu a devenit încă definitivă, aceasta nu poate fi executată. Executarea este suspendată datorită faptului că o obiecție poate fi formulată sau o cale de atac poate fi inițiată, dar nu este suspendată prin posibilitatea de a introduce o cale de atac pe motive de drept la Curtea de Casație (articolul 1397 din Codul judiciar).

Judecătorul care a pronunțat hotărârea definitivă poate autoriza executarea provizorie a hotărârii respective, cu excepția cazurilor în care acest lucru este interzis prin lege (articolul 1398 din Codul judiciar). Tipurile de cazuri implicate sunt cele care se referă la divorț, separarea legală, contestarea căsătoriei și anularea căsătoriei. În plus, o hotărâre care susține o creanță pentru o sumă fixă care nu depășește 2 500 EUR, este de asemenea ineligibilă pentru executarea provizorie (articolul 1399 din Codul judiciar).

În cazul în care executarea provizorie este de fapt disponibilă, aceasta este efectuată pe riscul reclamantului. Instanța poate să impună opțional o condiție cu privire la caracterul executoriu al unei hotărâri în astfel de cazuri, mai exact prin faptul că solicită reclamantului să ofere o garanție [articolul 1400 alineatul (1) din Codul judiciar]. Reclamantul poate iniția executarea, dar are obligația să crediteze o sumă sau o garanție bancară la Casa de Depuneri și Consemnațiuni sau să furnizeze o garanție bancară. Desigur, este posibil ca hotărârea să poată fi modificată printr-o cale de atac, iar partea de la care se așteaptă măsuri de reparare poate avea dreptul să primească despăgubiri.

2.2 Principalele condiții

A. Sechestrul asigurător

Sechestrul asigurător poate fi impus numai în caz de urgență și cu condiția ca datoria care face obiectul creanței să fie certă, fixă și eligibilă pentru a face obiectul creanței.

Urgența implică faptul că solvabilitatea debitorului este amenințată și, prin urmare, periclitează capacitatea creditorului de a emite pretenții asupra bunurilor debitorului. Sechestrul asigurător poate fi folosit nu numai ca modalitate de a face presiuni, ci este permis, de asemenea, în cazul în care, poziția financiară a debitorului este, în mod obiectiv, vulnerabilă. Trebuie să existe un grad de urgență atât atunci când se impune sechestrul, cât și atunci când judecătorul trebuie să pronunțe o hotărâre cu privire la executarea sechestrului.

Creanța solicitantului trebuie să fie sigură, ceea ce înseamnă că creanța trebuie să apară ca fiind justificată suficient și să nu existe motive rezonabile pentru a o contesta. De asemenea, creanța referitoare la datorie trebuie să fie fixă. Suma datoriei trebuie să fi fost determinată sau cel puțin să poată fi determinată pe baza unei estimări preliminare. În cazul în care valoarea exactă a datoriei nu a fost încă determinată, judecătorul care dispune sechestrul asigurător trebuie să realizeze o estimare. În ultimul rând, plata datoriei trebuie să fie deja exigibilă; creditorul trebuie să fie îndreptățit să pretindă îndeplinirea creanței. Articolul 1415 din Codul judiciar definește această cerință mai exact, și anume creanțele referitoare la venituri periodice (pensie alimentară, chirii, dobândă), precum și creanțele provizorii sau neprevăzute pot fi eligibile pentru sechestrul asigurător.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar poate fi dispus de o instanță în cazul bunurilor mobile asupra cărora a fost impus un ordin de sechestr, în cazul bunurilor mobile sau imobile, al căror drept de proprietate este contestat de două sau mai multe persoane sau al obiectelor oferite de debitor pentru achitarea datoriei sale (articolul 1961 din Codul civil). În general, aceasta se referă la o situație în care circumstanțele cauzei justifică utilizarea sechestrului judiciar ca o formă de măsură preventivă necesară pentru a asigura că obiectele se păstrează în starea existentă, fără a aduce atingere niciunei soluții finale care poate fi găsită. Gradul de urgență este irelevant. Cu toate acestea, judecătorul va trebui să exercite un anumit grad de precauție atunci când aplică sechestrul judiciar, întrucât aceasta este o măsură gravă și excepțională, care este permisă numai în cazul în care când există motive suficiente de întemeiate.

C. Măsuri provizorii

O cauză poate face obiectul procedurilor provizorii numai în cazul în care este atât de urgentă încât, dacă nu se găsește o soluție imediată, reclamantul va suferi pierderi de un anumit nivel sau poate suporta dificultăți substanțiale. Urgența este, prin urmare, o cerință crucială atunci când trebuie inițiate proceduri provizorii de salvare a bunurilor.

Măsurile provizorii în cadrul procedurilor de fond trebuie să constituie, de asemenea, o urgență. Acesta este motivul pentru care aceste măsuri care pot fi solicitate la judecătorii de pace, sunt menționate ca „măsuri provizorii urgente”.

D. Executarea provizorie

Criteriul utilizat de către instanțe, atunci când decid dacă va fi permisă sau nu executarea provizorie, se referă la riscul la care se expune solicitantul în cazul în care executarea hotărârii este întârziată în mod nejustificat sau împiedicată de cealaltă parte. Dacă cealaltă parte formulează o obiecție sau introduce o cale de atac numai pentru a împiedica executarea hotărârii, acest fapt va constitui un motiv întemeiat pentru a introduce o cale de atac la instanța care a pronunțat hotărârea pentru a urmări executarea provizorie a hotărârii. Totuși, în anumite cazuri, executarea provizorie este interzisă (a se vedea mai sus).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

A. Sechestrul asigurător

Toate tipurile de bunuri (mobile, imobile, intangibile) pot fi puse sub sechestrul asigurător. Cu toate acestea, anumite tipuri de bunuri nu pot fi poprite (sau pot fi poprite numai parțial). Caracterul ineligibil pentru sechestrul va fi stabilit fie prin lege, fie în funcție de natura bunurilor, sau în funcție de raportul care există între bunuri și debitor.

O listă cu bunurile care nu pot fi puse sub sechestrul poate fi găsită la articolul 1408 din Codul judiciar. Pe scurt, acestea cuprind necesitățile de bază ale debitorului, obiectele necesare pentru ca debitorul să poată să își continue studiile sau pentru pregătirea profesională a debitorului sau a copiilor acestuia sau acestea, echipamentul profesional al debitorului, produse alimentare și carburanți, articole necesare pentru cultul religios. Articolul 1410 alineatul (2) din Codul judiciar conține o prezentare pe scurt a sumelor de bani care nu pot face obiectul sechestrului. Printre acestea se numără alocațiile familiale și veniturile care asigură un grad minim de subzistență.

Salariile debitorului, precum și alte venituri echivalente, pot fi supuse sechestrului numai parțial. Sumele în cauză sunt stabilite prin articolul 1409 alineatul (1) din Codul judiciar și sunt adaptate anual printr-un decret regal pe baza indicelui prețurilor la consum. Articolul 1410 alineatul (1) din Codul judiciar extinde domeniul de aplicare a sumelor parțial eligibile pentru sechestrul pentru a include surse de venit cum ar fi pensia alimentară, pensiile, ajutorul de șomaj, ajutoarele pentru accidente de muncă sau ajutoarele de handicap.

Bunurile care pot fi supuse sechestrului sunt desemnate de către executorul judecătoresc prin enumerarea acestora într-un document oficial în vederea scoaterii posibile a acestora la vânzare la o dată ulterioară, cu excepția cazului în care executorul judecătoresc poate ajunge la un acord cu creditorul. Înstrăinarea sau ascunderea obiectelor care au fost consemnate de către executorul judecătoresc este strict interzisă și reprezintă infracțiune.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar poate fi dispus de către o instanță pentru bunurile mobile care fac obiectul unui ordin de sechestr, precum și pentru bunurile mobile și imobile în cazul în care dreptul de proprietate asupra acestora este în litigiu între două sau mai multe persoane sau pentru obiectele oferite de un debitor pentru achitarea unei datorii (articolul 1961 din Codul civil).

C. Măsuri provizorii

Toate tipurile de cauze pot fi eligibile să fie soluționate prin intermediul procedurilor provizorii. Președintele curții care judecă în primă instanță are competență pentru audierea tuturor litigiilor private în materie de drept civil. Litigiile referitoare la dreptul muncii și dreptul comercial trebuie prezentate în fața președintelui tribunalului de dreptul muncii sau în fața președintelui tribunalului comercial.

În cazurile în care o relație a încetat, judecătorul de pace este autorizat să impună măsuri provizorii în ceea ce privește durata totală de coabitare. Astfel de măsuri pot face referire, de exemplu, la aspecte cum ar fi locuința familiei, copiii și proprietatea copiilor. Această dispoziție se aplică numai în cazul cuplurilor căsătorite [articolul 223 alineatul (1) din Codul civil] și celor care coabitează legal [articolul 1479 alineatul (1) din Codul civil], însă nu și celor care locuiesc împreună de facto.

D. Executarea provizorie

În principiu, toate hotărârile sunt eligibile pentru executarea provizorie, dacă se dispune de către un judecător, cu excepția cazurilor în care executarea provizorie este interzisă prin lege (articolul 1398 din Codul judiciar). Tipurile de cazuri implicate sunt cele care se referă la divorț, separarea legală, contestarea căsătoriei și anularea căsătoriei. În plus, o hotărâre care susține o creanță pentru o sumă fixă care nu depășește 2 500 EUR, este de asemenea ineligibilă pentru executarea provizorie (articolul 1399 din Codul judiciar).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

Proprietarul bunurilor în cauză nu-și pierde drepturile de proprietate și beneficiile (folosire, închiriere, venituri, uzufruct etc.) asupra bunurilor care fac obiectul sechestrului asigurător. Singura restricție care se aplică este aceea că proprietarul nu poate vinde bunurile în cauză și nici nu le poate ipoteca. Faptul că debitorul nu are drept de înstrăinare asupra bunurilor în cauză înseamnă că toate acțiunile pe care debitorul le întreprinde care nu sunt în concordanță cu faptul că acesta sau aceasta nu are drept de înstrăinare vor fi totuși valabile, dar nu pot fi invocate împotriva creditorului la pronunțarea hotărârii. Prin urmare, creditorul nu trebuie să acorde atenție unor astfel de acțiuni și poate acționa ca și cum aceste acțiuni nu au avut loc.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul, ca orice altă garanție judiciară, înseamnă că posesia efectivă asupra unui bun este transferată unui custode. Custodele poate iniția numai anumite tranzacții în scopul conservării bunurilor în cauză.

C. Măsuri provizorii

Nu se aplică.

D. Executarea provizorie

Executarea provizorie înseamnă că hotărârea va fi executată, în ciuda posibilității ca aceasta să fie modificată prin cale de atac sau în urma formulării unei obiecții. Reclamantul suportă riscul asociat cu executarea (a se vedea mai sus).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

Sechestrul asigurător face obiectul unei limitări și, în principiu, va rămâne valabil timp de trei ani. Judecătorul care dispune sechestrul asigurător poate stabili o perioadă mai scurtă de valabilitate. Sechestrul poate fi reînnoit atât timp cât termenul inițial nu a expirat. Reînnoirea - care înseamnă că, de fapt, este permisă prelungirea termenului existent - în cazul în care se aplică motive întemeiate și gradul de urgență al situației nu s-a modificat.

B. Sechestrul judiciar

Legea nu prevede limite de timp în situațiile de sechestr judiciar. În cazul în care nu mai există riscul ca bunurile să nu poată fi păstrate în starea lor actuală și dacă nu se întrevede riscul ca o soluție definitivă să nu poată fi găsită, sechestrul judiciar va fi ridicat.

C. Măsuri provizorii

Legea nu prevede o perioadă fixă de valabilitate în ceea ce privește măsurile provizorii. Hotărârea definitivă pronunțată în litigiu poate confirma orice măsuri provizorii puse în aplicare sau le poate retrage.

Măsurile provizorii de urgență impuse de către judecătoria de pace încetează să se mai aplice în cazul în care au fost inițiate procedurile de divorț. Începând din acest moment, instanța care judecă în primă instanță va fi instanța competentă, iar măsurile provizorii pot fi solicitate prin intermediul unei căi de atac președintelui curții de primă instanță.

D. Executarea provizorie

Nu se aplică.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

A. Sechestrul asigurător

În cazul în care judecătorul care judecă sechestrul asigurător refuză să acorde autorizație pentru ca sechestrul să aibă loc, partea care solicită sechestrul are dreptul să facă apel împotriva respectivei decizii și trebuie să facă acest lucru în termen de o lună de la data notificării deciziei [articolul 1419 alineatul (1) și articolul 1031 din Codul judiciar]. Cauza este analizată astfel cum a fost prezentată în fața judecătorului inițial, iar hotărârea va fi pronunțată de către Camera Consiliului (*chambre du conseil/raadkamer*). În cazul în care sechestrul este susținut prin cale de atac, un debitor care dorește să conteste un ordin de sechestr trebuie să introducă cauza la Curtea de Apel, prin inițierea unor terțe opoziții.

În cazul în care judecătorul competent în materie de sechestr acordă autorizație pentru sechestr, debitorul și orice altă parte interesată au dreptul să inițieze terțe opoziții împotriva deciziei respective (articolul 1419 din Codul judiciar). Terțele opoziții trebuie introduse în termen de o lună de la data la care hotărârea de autorizare a sechestrului este notificată și va fi audiată de către judecătorul care a pronunțat hotărârea în litigiu (articolul 1125 din Codul judiciar). Cu excepția cazului în care judecătorul competent în materie de sechestr permite suspendarea executării hotărârii, terțele opoziții nu vor avea efect suspensiv.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar nu se aplică în cazul sechestrului stabilit prin acordul părților.

Sechestrul judiciar se prezintă sub forma unei hotărâri judecătorești, împotriva căreia pot fi introduse căi de atac în conformitate cu prevederile Codului judiciar.

C. Măsuri provizorii

Orice parte care a suferit prejudicii din cauza unei hotărâri pronunțate în cadrul procedurilor provizorii are dreptul de a formula o obiecție sau de a introduce o cale de atac. Apelurile introduse împotriva unei hotărâri pronunțate de președintele care judecă în primă instanță sau de un tribunal comercial vor fi audiate de Curtea de Apel. Apelurile împotriva unei decizii emise de președintele Tribunalului pentru ocuparea forței de muncă trebuie depuse la tribunalul de dreptul muncii.

În cazul în care procedurile legale au fost inițiate prin citație sau prin înfățișare voluntară, orice obiecție trebuie să fi fost formulată sau orice cale de atac să fi fost introdusă în termen de o lună de la data la care decizia este notificată. În cazul în care notificarea respectivă a deciziei a fost transmisă sub forma unei scrisori a instanței, iar decizia a fost pronunțată ca urmare a unei cereri unilaterale, orice obiecție trebuie să fie formulată sau orice cale de atac trebuie să fie introdusă în termen de o lună de la data notificării.

D. Executarea provizorie

Nu există posibilitatea de a introduce o cale de atac împotriva unui ordin de executare provizorie. Judecătorul Curții de Apel nu are competența de a interzice sau de a suspenda în nicio situație executarea unei hotărâri (articolul 1402 din Codul judiciar).

Ultima actualizare: 14/11/2014

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Bulgaria

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În general, procesul este caracterizat de o durată mai lungă sau mai scurtă de timp. Această întârziere, care rezultă din diferitele etape și diferitele instanțe prin care trece procesul, poate conduce uneori la ineficiențe ale protecției juridice solicitate, din cauza pronunțării cu întârziere a hotărârii, ceea ce antrenează întârzierea intrării în vigoare a acesteia. În această privință, legiuitorul a prevăzut o serie de măsuri pentru a asigura eficacitatea protecției juridice solicitate.

Asigurarea unei creanțe este reglementată de dispozițiile articolelor 389-404 din Codul de procedură civilă (CPC).

În conformitate cu articolul 391 din CPC, asigurarea unei creanțe este permisă în cazul în care, în absența unor astfel de măsuri provizorii, ar fi imposibil sau destul de dificil pentru reclamant să pună în aplicare drepturile care decurg dintr-o hotărâre și atunci când: a) cererea este susținută de documente justificative solide sau b) trebuie furnizată o garanție în cuantumul stabilit de instanță în conformitate cu articolele 180 și 181 din Legea privind obligațiile și contractele (LOC). O garanție poate fi solicitată inclusiv atunci când există documente justificative solide.

Prin urmare, o condiție prealabilă fundamentală și obligatorie pentru acordarea de măsuri provizorii este riscul ca reclamantul să se afle în incapacitatea de a-și exercita drepturile care decurg dintr-o hotărâre care este posibil să fie pronunțată cu privire la o cerere care este, potențial, motivată corespunzător.

Pentru a permite asigurarea creanței, judecătorul ar trebui să estimeze dacă sunt îndeplinite următoarele condiții prealabile: necesitatea de a asigura creanța, o justificare probabilă a cererii și o măsură provizorie, astfel cum se specifică de către reclamant, care este corespunzătoare și adecvată în ceea ce privește nevoile cazului particular și protecția jurisdicțională solicitată în mod explicit.

În conformitate cu articolul 397 alineatul (1) din CPC, legea prevede următoarele măsuri provizorii:

confiscarea de bunuri imobile,

punerea sub sechestrul a activelor mobile și a creanțelor, inclusiv a acțiunilor deținute în cadrul unei societăți, alte măsuri adecvate stabilite de instanță, inclusiv confiscarea unui autovehicul și suspendarea executării. Instanța poate, de asemenea, să acorde o serie de măsuri provizorii până la valoarea creanței.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

În conformitate cu dispozițiile capitolului 34 din CPC, asigurarea unei creanțe este permisă:

În conformitate cu articolul 389 din CPC - pentru toate tipurile de creanțe - cu privire la orice fază al cauzei, înainte de încheierea anchetei judiciare în procedura de apel,

În conformitate cu articolul 390 din CPC, toate creanțele pot fi asigurate chiar înainte de introducerea acțiunii.

Cererea de măsuri provizorii cu privire la o cauză pendinte:

Această cerere este depusă de către reclamant înainte ca instanța competentă să soluționeze litigiul. Pentru ca asigurarea unei creanțe să fie permisă, trebuie să fie îndeplinite condițiile prealabile prevăzute la articolul 391 din CPC - o justificare probabilă a cererii, necesitatea de a asigura creanța (și anume, un risc de a nu putea satisface cererea reclamantului în cazul admiterii acesteia), precum și caracterul adecvat al măsurii specificate. În conformitate cu articolul 391 alineatul (2) punctul (3) din CPC, în cazul în care nu există elemente de probă suficiente, instanța poate, după cum consideră de cuviință, să solicite, de asemenea, plata unei garanții pecuniare, astfel cum este stabilită de aceasta.

Asigurarea unei creanțe este permisă inclusiv pe durata suspendării cauzei.

Cererea pentru asigurarea unei creanțe viitoare:

Cererea este depusă în locul în care reclamantul își are domiciliul permanent sau unde sunt situate bunurile care vor servi la asigurarea creanței. În cazul în care există o cerere de autorizare a unei măsuri provizorii pentru „suspendarea executării”, cererea trebuie să fie depusă la instanța competentă, în funcție de locul de executare.

Atunci când sunt acordate măsuri provizorii cu privire la o creanță viitoare, instanța stabilește un termen-limită pentru depunerea cererii, care nu poate depăși o lună. Condițiile prealabile materiale pentru acordarea unor astfel de măsuri provizorii sunt aceleași ca în cazul acordării de măsuri provizorii cu privire la o cauză pendinte.

Cererea ar trebui să indice măsura provizorie solicitată și valoarea creanței. Aceasta trebuie să fie depusă la instanța regională relevantă sau la instanța districtuală relevantă, în funcție de jurisdicție și competență, în conformitate cu articolul 104 din CPC.

Cererea ar putea fi depusă de către persoana în cauză sau de către mandatarul sau avocatul acesteia. Nu este necesară o copie a cererii deoarece o astfel de copie nu este transmisă părții adverse.

Măsurile provizorii acordate de instanță sunt impuse prin:

confiscarea de bunuri imobile - de către Oficiul Registrului,

punerea sub sechestrul a activelor mobile și a creanțelor debitorului - de către un executor judecătoresc de stat sau privat, inclusiv prin notificarea, din partea sa, a părților terțe, cum ar fi bănci și alte instituții de credit,

în ceea ce privește măsurile provizorii cu privire la automobile - de către serviciile de poliție rutieră relevante,

în ceea ce privește măsura provizorie a „suspendării executării” - o copie a hotărârii judecătorești de acordare a permisiunii ar trebui să fie prezentată executorului judecătoresc relevant care a declanșat procedura de executare,

alte măsuri prevăzute de lege - de către executorul judecătoresc de stat sau privat relevant, ales de persoana în cauză.

2.2 Principalele condiții

Condițiile prealabile materiale pentru autorizarea de măsuri provizorii (conform descrierii de mai sus) sunt stabilite la articolul 391 din CPC.

Asigurarea unei creanțe de întreținere este permisă inclusiv fără îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 391 din CPC, caz în care instanța poate dispune măsuri provizorii ex officio.

Asigurarea parțială a creanței poate fi permisă, de asemenea, însă numai în ceea ce privește părțile susținute de suficiente elemente de probă.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

În general, toate bunurile debitorului pot face obiectul unor măsuri provizorii. Nu este permisă asigurarea unei creanțe monetare prin intermediul punerii sub sechestrul a creanțelor care nu fac obiectul executării.

În conformitate cu articolul 393 alineatul (1) din CPC, nu este permisă asigurarea unei creanțe monetare împotriva statului, a instituțiilor statului și a instituțiilor de sănătate publică în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Legea privind instituțiile de sănătate publică.

Următoarele tipuri de bunuri pot face obiectul unor măsuri provizorii:

conturi bancare,

active mobile,

bunuri imobile,

automobile, prin confiscarea acestora,

activități de executare,

anumite active ale viitorului debitor, astfel cum au fost revizuite în alte cazuri prevăzute în mod expres de lege.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Orice dispunere de active efectuată de debitor este lipsită de validitate în ceea ce privește creditorul sau creditorii afiliați. În ceea ce privește bunurile imobile, invaliditatea are efect numai în ceea ce privește dispunerile efectuate după ce executarea silită a fost înscrisă în registru - în conformitate cu articolul 452 din CPC.

Articolul 453 din CPC reglementează ipotezele inopozabilității, din partea creditorului și a creditorilor afiliați, a drepturilor dobândite după ce executarea silită a fost înscrisă în registru, iar notificarea punerii sub sechestrul a fost primită.

În conformitate cu articolul 401 din CPC, creditorul asigurat poate să introducă o acțiune împotriva unei părți terțe răspunzătoare pentru sumele sau activele pe care aceasta din urmă refuză să le furnizeze în mod voluntar.

Cheltuielile legate de procedura asigurării unei creanțe sunt suportate de persoana la cererea căreia au fost acordate măsurile provizorii, astfel cum se prevede la articolul 514 din CPC, prin trimitere la articolul 401 din CPC, care reglementează măsurile provizorii.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Permisiunea pentru asigurarea unei creanțe se acordă pe baza principiului conform căruia, în ceea ce privește o cauză pendinte, măsura provizorie relevantă este impusă anterior soluționării cauzei prin intermediul hotărârii judecătorești corespunzătoare care a intrat în vigoare.

Atunci când sunt acordate măsuri provizorii cu privire la o creanță viitoare, instanța stabilește un termen-limită pentru depunerea cererii, care nu poate depăși o lună. În cazul în care nu există dovezi referitoare la depunerea cererii în termenul-limită stabilit, instanța anulează măsurile provizorii *ex officio* - în conformitate cu articolul 390 alineatul (3) din CPC.

În cazul depunerii unei cereri referitoare la care au fost acordate măsuri provizorii, astfel cum se întâmplă de regulă, măsurile provizorii rămân în vigoare și produc efecte până la soluționarea cauzei.

Articolul 402 din CPC reglementează procedura de anulare pentru măsurile provizorii acordate. Acesta prevede că partea interesată trebuie să depună o cerere, iar o copie a acesteia trebuie înmănată persoanei care a solicitat acordarea de măsuri provizorii. Aceasta din urmă poate formula o obiecție în termen de trei zile. Instanța, întrunită în sesiune închisă, anulează măsurile provizorii în cazul în care este pe deplin convinsă că motivul pentru care acestea au fost acordate nu mai există sau că pârâtul a constituit o garanție, în termenul prevăzut, prin depunerea întregii sume solicitate de reclamant [articolul 398 alineatul (2) din CPC]. Hotărârea instanței de anulare a măsurilor provizorii poate fi supusă unei căi de atac prin intermediul unei plângeri private în termen de o săptămână.

Înlocuirea măsurilor provizorii acordate, astfel cum se prevede la articolul 398 din CPC, poate fi acordată în următoarele două situații:

în conformitate cu alineatul (1) - instanța, la cererea uneia dintre părți, după notificarea celeilalte părți și ținând seama de obiecțiile formulate de aceasta în termen de trei zile de la data notificării, poate permite înlocuirea unui tip de măsuri provizorii cu altul,

în conformitate cu alineatul (2) - în cazul asigurării unei creanțe care poate fi estimată în termeni monetari, pârâtul poate, în orice moment, să înlocuiască garanția permisă, fără consimțământul celeilalte părți, cu o garanție asupra unor sume de bani sau asupra altor valori mobiliare, astfel cum se prevede la articolele 180 și 181 din LOC.

În cazurile prevăzute la articolul 398 alineatul (1) punctul (2) din CPC, sechestrul sau confiscarea este revocată.

Legea nu împiedică pârâtul să introducă o acțiune împotriva reclamantului pentru acordare de despăgubiri pentru daunele cauzate de măsurile provizorii, dacă cererea care face obiectul măsurilor provizorii acordate este revocată sau dacă aceasta nu a fost depusă în termenul prevăzut, precum și în cazul încetării procesului (articolul 403 din CPC).

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

În conformitate cu articolul 396 din CPC, hotărârea unei instanțe cu privire la asigurarea unei creanțe poate fi atacată prin intermediul unei plângeri private în termen de o săptămână. Pentru reclamant, această perioadă de o săptămână începe în momentul în care hotărârea îi este transmisă, în timp ce pentru pârât (persoana împotriva căreia au fost acordate măsurile provizorii) această perioadă începe din ziua în care executorul judecătoresc, Oficiul Registrului sau instanța îi transmite notificarea referitoare la măsurile provizorii impuse. O copie a plângerii private trebuie să fie transmisă părții adverse, care trebuie să răspundă în termen de o săptămână.

În cazul unei căi de atac împotriva unei hotărâri de respingere a cererii de măsuri provizorii, nu se transmite pârâtului o copie a plângerii private a reclamantului.

În cazul în care instanța de apel a confirmat o hotărâre de acordare sau de respingere a măsurilor provizorii, decizia nu poate face obiectul unui recurs în casație. În cazul în care instanța de apel a acordat măsurile provizorii care au fost respinse de instanța de prim grad de jurisdicție, decizia acesteia poate fi atacată prin intermediul unei plângeri private în fața Curții Supreme de Casație în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 280 din CPC pentru permiterea unui astfel de recurs.

În conformitate cu CPC în vigoare, atât măsurile provizorii acordate, cât și valoarea garanției stabilite de instanță ca o condiție pentru acordarea de măsuri provizorii fac obiectul unei căi de atac. Cu toate acestea, calea de atac în fața instanței de apel nu poate suspenda măsurile provizorii înainte de pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac de către instanța superioară și de pronunțarea unei abrogări.

Ultima actualizare: 03/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Republica Cehă

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsuri provizorii:

Măsurile provizorii sunt utilizate pentru a reglementa relațiile dintre părți provizoriu sau în situațiile în care există temeri că executarea unei hotărâri judecătorești ar putea fi subminată.

În general, măsurile provizorii emise înainte de începerea procedurilor pe fond sunt reglementate de articolul 74 și următoarele din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată), în timp ce măsurile provizorii emise după începerea procedurilor sunt reglementate de articolul 102 din codul menționat. Măsurile provizorii speciale pentru anumite situații specifice sunt reglementate de Legea privind procedurile judiciare speciale (Legea nr. 292/2013), și anume măsurile provizorii care reglementează situația în care se găsește un minor care nu a fost îngrijit în mod corespunzător (articolul 452 și următoarele) și măsuri provizorii destinate să asigure protecția împotriva violenței domestice (articolul 400 și următoarele). Articolul 12 din legea nr. 292/2013 stabilește și anumite norme speciale de completare a măsurilor generale existente pentru măsurile provizorii, vizând tipurile de proceduri care intră sub incidența legii menționate.

Colectarea de probe:

Probele sunt colectate dacă există temerea că în viitor va fi imposibilă colectarea acestora sau că acest lucru va fi semnificativ îngreunat (de exemplu în cazul executării defectuoase a unui contract de vânzare-cumpărare al cărui obiect include bunuri perisabile sau în cazul audierii unui martor care este grav bolnav și a cărui viață este pusă în pericol).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri provizorii:

Articolul 74 alineatul (3) din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată) prevede că procedurile de obținere a unei măsuri provizorii încep la formularea solicitării.

Cu toate acestea, articolul 12 din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie poate fi dispusă de instanță din oficiu dacă este permisă și începerea procedurilor din oficiu (de exemplu în cazul procedurilor privind îngrijirea unui minor, al procedurilor de decădere din drepturi, al procedurilor privind tutela și al procedurilor privind dispariția ori decesul unei persoane). În aceste situații, instanța poate dispune o măsură provizorie din oficiu.

Instanța competentă să emită o măsură provizorie este instanța competentă să soluționeze cauza pe fond; excepțiile de la această regulă pot fi găsite la articolele 400 și 453 din Legea nr. 292/2013.

Probele pot fi colectate:

Înainte de începerea procedurii privind fondul cauzei, la depunerea solicitării. Instanța competentă este cea care ar fi competentă să soluționeze cauza pe fond sau instanța în a cărei jurisdicție se situează probele supuse riscului.

În cursul procedurii, chiar și în absența unei solicitări.

Părțile la cauză ar trebui să fie prezente atunci când se colectează probele, cu excepția cazului în care orice întârziere în această privință ar reprezenta un factor de risc.

Probele pot fi colectate și prin act notarial (*notářský zápis*) sau prin ordin al unui executor judecătoresc (*exekutorský zápis*), dacă procedura are loc în prezența unui notar sau a unui executor judecătoresc ori dacă un notar sau un executor judecătoresc au depus mărturie cu privire la această situație.

2.2 Principalele condiții

O măsură provizorie poate fi dispusă:

dacă este nevoie să există măsuri provizorii care să reglementeze relațiile dintre părți;

dacă există temeri că va fi compromisă executarea unei hotărâri judecătorești;

pentru a reglementa provizoriu relațiile.

Pentru a evalua dacă sunt necesare măsuri provizorii care să reglementeze relațiile dintre părți trebuie să se țină cont de circumstanțele fiecărei cauze în parte. O măsură provizorie este dispusă numai dacă există o nevoie demonstrabilă de măsuri provizorii care să reglementeze relațiile juridice dintre părți. În ceea ce privește celelalte circumstanțe relevante pentru dispunerea unei astfel de măsuri provizorii, este suficient să fie dovedită existența unor elemente critice pentru impunerea obligației în temeiul măsurii provizorii.

Subminarea executării unei hotărâri

Dacă o măsură provizorie trebuie dispusă ca reacție la temeri că executarea unei hotărâri ar putea fi subminată, partea îndreptățită trebuie să dispună de o hotărâre sau de un alt instrument care să reprezinte un temei pentru executarea hotărârii. O măsură provizorie poate fi dispusă numai până când hotărârea devine executorie sau dacă partea îndreptățită are motive serioase pentru care a fost până în acel moment în incapacitate (temporară) de a solicita ca obligația impusă să fie îndeplinită printr-o executare judiciară. În același timp, elementele care justifică temerea că executarea hotărârii ar fi compromisă (în principal din cauza comportamentului debitorului) trebuie să fie dovedite.

O cerere de adoptare a unei măsuri provizorii trebuie să conțină informațiile prevăzute la articolul 42 alineatul (4) și articolul 75 din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963), inclusiv următoarele:

informații care indică instanța căreia îi este adresată cererea;

cine transmite cererea și care este cauza vizată, cu alte cuvinte o prezentare a faptelor care ar justifica măsura provizorie solicitată;

obiectul cererii, cu alte cuvinte ce măsură provizorie cere solicitantul;

data la care a fost întocmită și semnătura solicitantului sau a unui reprezentant al acestuia;

o descriere a faptului că măsurile provizorii sunt necesare pentru a reglementa relațiile dintre părți sau că există temerea că executarea hotărârii judecătorești ar putea fi compromisă.

Toate instrumentele invocate de solicitant trebuie să fie anexate cererii.

Până la data la care a fost depusă cererea, solicitantul trebuie să depună, din proprie inițiativă – cu alte cuvinte fără a fi invitat de instanță, suma de 10 000 CZK; în cauzele care se referă la relații între întreprinderi care derivă din activități comerciale, cuantumul depozitului este de 50 000 CZK. Cererile sunt scutite de obligația de a constitui un depozit dacă se referă la aspecte legate de bunăstarea socială (de exemplu întreținere, angajare sau despăgubiri pentru vătămări corporale). Dacă cerința privind constituirea unui depozit nu este îndeplinită, cererea este respinsă.

Depozitul servește drept garanție pentru o eventuală solicitare de despăgubiri pentru daune sau alte pierderi căreia ar putea să-i facă obiectul părțile sau o terță parte (cu alte cuvinte o persoană care nu este parte la procedurile de stabilire a măsurii provizorii) dacă este dispusă o măsură provizorie.

Articolul 12 alineatul (3) din Legea nr. 292/2013 prevede posibilitatea scutirii de la obligația constituirii unui depozit în conformitate cu legea respectivă.

Colectarea de probe:

Înainte de începerea procedurii privind fondul cauzei, probele pot fi colectate (în cazul în care se propune acest lucru) dacă există temerea că în viitor acest lucru va fi imposibil sau semnificat îngreunat. Probele nu sunt colectate dacă este clar că acestea nu au nicio importanță în cadrul procedurilor. Instanța refuză să accepte o cerere de colectare a probelor dacă suspectează că solicitantul a transmis cererea având alt scop decât protejarea probelor (de exemplu obținerea unor informații cu privire la activitățile altei persoane care nu ar fi accesibile în alt mod).

Pe lângă informațiile generale, o cerere de colectare a probelor trebuie să includă o descriere a faptelor care urmează să facă obiectul colectării de probe.

Probele care urmează să fie colectate trebuie să fie, de asemenea, identificate în mod specific.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri provizorii:

Articolul 76 din Codul de procedură civilă prevede că printr-o măsură provizorie se poate dispune, de exemplu, ca una dintre părți să plătească o pensie de întreținere, să depună o sumă de bani în instanță, să plaseze un bun în custodia instanței, să nu dispună de anumite bunuri sau drepturi, să întreprindă o acțiune, să nu întreprindă o acțiune sau să permită întreprinderea unei acțiuni. Măsura poate avea drept obiect un bun deținut de partea în cauză.

Printr-o măsură provizorie, o instanță poate impune o obligație asupra unei alte entități decât cele care sunt partea la proceduri, dacă se poate motiva că acest lucru este necesar (de exemplu, dacă cineva cumpără o proprietate cu înțelegerea deplină a faptului că vânzătorul nu și-a îndeplinit anumite obligații față de creditorii).

Măsuri provizorii speciale dispuse în temeiul Legii nr. 292/2013:

Măsura provizorie specială care reglementează situația unui copil în temeiul articolului 452 și a articolelor următoare se aplică dacă un minor nu a fost îngrijit în mod corespunzător, indiferent dacă cineva are sau nu dreptul de a îngriji respectivul copil ori dacă viața, dezvoltarea normală sau alte interese importante ale copilului sunt puse în pericol sau au fost subminate în mod grav. Măsura provizorie a instanței reglementează situația copilului pentru perioada strict necesară prin plasarea acestuia într-un mediu adecvat, conform celor dispuse în hotărârea judecătorească.

Un acuzat poate face obiectul unei măsuri provizorii speciale adoptate în temeiul articolului 400 și a articolelor următoare prin care acestuia i se impune să părăsească un domiciliu comun și împrejurimile imediate ale acestuia, să nu se apropie de domiciliul comun și să nu pătrundă în acesta, să nu intre în contact cu solicitantul sau să nu îl urmărească ori hărțuiască pe acesta în niciun mod. Solicitarea trebuie să conțină (i) o descriere a faptelor din care să reiasă că este intolerabil pentru solicitant să locuiască în casa sau apartamentul comun din cauza violenței fizice sau psihice comise împotriva sau a altei persoane care locuiește în locuința comună ori (ii) o descriere a faptelor din care să reiasă că a avut loc urmărirea sau hărțuirea solicitantului.

Colectarea de probe:

Cererea ar trebui, de asemenea, să explice motivul pentru care solicitantul cere colectarea probelor. Pot fi utilizate ca probe toate mijloacele prin care se poate stabili situația unui caz, în special audierea martorilor, avizul unui expert, rapoartele și observațiile autorităților și ale persoanelor juridice etc.

Un caz special este reprezentat de colectarea probelor într-o cauză legată de drepturile de proprietate intelectuală (articolul 78b din Codul de procedură civilă – Legea nr. 99/1963). O persoană care a fost martora unei violări a drepturilor de proprietate intelectuală are calitate procesuală activă. Instanța competentă este instanța regională în a cărei jurisdicție a fost colectată proba respectivă. Pot face obiectul operațiunii de colectare a probelor următoarele elemente: bunurile în cauză; materiale și instrumente; documente referitoare la bunurile în cauză.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsuri provizorii:

O măsură provizorie este o hotărâre provizorie menită să îl protejeze pe solicitant. Aceasta este emisă pentru protejarea unui drept al solicitantului care a fost încălcat sau care riscă să fie încălcat. O măsură provizorie dispusă de instanță nu îi conferă solicitantului drepturi care nu au fost încă stabilite și nu reprezintă un mijloc de tratare a unei chestiuni prealabile. În mod similar, simplul fapt că o măsură provizorie a fost dispusă nu trebuie să afecteze procesul decizional al instanței privind fondul cauzei. Chiar și după dispunerea unei măsuri provizorii, părțile cărora li se impun obligații pot continua să dispună de proprietățile lor, dar trebuie să acționeze în conformitate cu măsura dispusă.

Orice persoană care obstrucționează în mod vădit procedurile, în special prin neprezentarea, în absența unor motive întemeiate, în fața instanței sau prin nerespectarea unei hotărâri judecătorești, poate fi constrânsă printr-o hotărâre a instanței să plătească o amendă de până la 50 000 CZK. Prin urmare, o instanță poate executa o hotărâre privind o măsură provizorie dacă partea răspunzătoare nu se conformează de bună voie respectivei hotărâri. Sancțiunea pentru obstrucționarea executării unei decizii oficiale sau a unei hotărâri de expulzare (dintr-o locuință comună) este prevăzută, de asemenea, în articolul 337 alineatul (2) din Legea nr. 40/2009 (Codul penal), care stabilește delictul de obstrucționare a executării unei decizii oficiale sau a unei hotărâri de expulzare.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsuri provizorii:

Măsură provizorie pe durată determinată

Printr-o hotărâre de dispunere a unei măsuri provizorii, o instanță poate stabili că măsura are o durată determinată, chiar dacă solicitantul (reclamantul) nu a cerut acest lucru.

Impunerea unei obligații de a introduce o acțiune sau de a depune o altă solicitare pentru inițierea procedurii

O instanță care dispune o măsură provizorie impune, de asemenea, solicitantului (reclamantului) să depună în instanță o solicitare de inițiere a procedurii (o acțiune) pe fond, într-un termen stabilit la momentul dispunerii măsurii provizorii.

O măsură provizorie rămâne în vigoare până când expiră sau este revocată în instanță.

O măsură provizorie expiră dacă solicitantul nu cere inițierea procedurilor în termenul stabilit de instanță, dacă instanța nu a dat curs sesizării privind fondul cauzei, dacă instanța a dat curs sesizării privind fondul cauzei și au trecut peste 15 zile de la momentul în care hotărârea în cauza respectivă a devenit executorie sau dacă termenul stabilit pentru măsura provizorie a expirat.

O instanță revocă o măsură provizorie dacă motivele care au condus la dispunerea acesteia nu mai există.

Articolul 400 și următoarele din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie trebuie să fie valabilă timp de o lună de la data la care devine executorie (articolul 408) și că acest termen poate fi prelungit, în funcție de momentul începerii procedurilor pe fond.

Articolul 452 și următoarele din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie trebuie să fie valabilă timp de o lună de la data la care devine executorie (articolul 459) și că acest termen poate fi prelungit.

Colectarea de probe:

Probele sunt colectate în termenul prevăzut de instanță sau cât mai curând posibil. Părțile pot fi prezente la colectarea probelor, dar nu se pot prevala de dreptul de a fi prezente dacă eventualele întârzieri ar constitui un risc. După inițierea procedurii pe fond, părțile au dreptul să răspundă la probele prezentate și la toate probele colectate. În plus, părțile pot fi audiate.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Măsuri provizorii:

Deciziile privind măsurile provizorii iau forma unor hotărâri judecătorești. O hotărâre prin care se impune o măsură provizorie devine executorie la data publicării. Dacă nu este publicată, aceasta devine executorie în momentul în care a fost transmisă părții răspunzătoare. Un exemplar scris al măsurii provizorii este transmis părților la procedură și unei eventuale părți terțe (dacă acesteia îi revin obligații) și, dacă măsura se referă la obligația de a nu dispune de o proprietate imobiliară, un exemplar este transmis și registrului de cadastru competent. O hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie devine executorie la publicare sau la transmitere (articolul 76d din Codul de procedură civilă) și constituie un temei pentru executarea unei hotărâri.

Căile de atac împotriva hotărârilor de dispunere a unor măsuri provizorii sunt admisibile. Căile de atac sunt depuse la instanța care a pronunțat hotărârea contestată, dar sunt soluționate efectiv de a doua instanță, cu alte cuvinte de o instanță regională sau de o înaltă curte. Căile de atac sunt depuse în termen de 15 zile de la primirea unui exemplar scris al hotărârii.

Dacă o cale de atac admisibilă este depusă în timp util de către o parte îndreptățită, hotărârea nu devine definitivă până când instanța de apel nu a pronunțat o hotărâre definitivă în privința căii de atac. Cu toate acestea, o hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie devine executorie (cu alte cuvinte se dă curs procedurii prevăzute în hotărârea respectivă) la expirarea termenului acordat pentru executare, care începe la data transmiterii hotărârii, sau direct la momentul transmiterii, dacă nu impune nicio obligație de executare. O instanță poate stabili că o hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie este executorie numai după ce hotărârea instanței devine definitivă, cu excepția cazului în care acest lucru este incompatibil cu natura măsurii provizorii sau ar lipsi de obiect introducerea sa.

Articolele 409 și 463 din Legea nr. 292/2013 conțin dispoziții privind căile de atac împotriva măsurilor provizorii speciale dispuse în temeiul legii respective.

Ultima actualizare: 20/08/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Irlanda

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii pe care le pot dispune instanțele irlandeze sunt ordonanțele președințiale, adică ordine judecătorești prin care se impune unei părți să facă sau să nu facă un anumit lucru. Încălcarea unei astfel de măsuri provizorii reprezintă o sfidare a instanței și persoana care o încalcă ar putea fi privată de libertate. O ordonanță președințială poate fi:

- (i) permanentă;
- (ii) pentru o perioadă de timp specificată sau

(iii) acordată provizoriu, până la judecarea acțiunii.

În cazul în care reclamantul este de părere ca pârâtul ar putea să ascundă sau să distrugă elemente sau documente esențiale, poate cere instanței *ex parte* să pronunțe un ordin Anton Piller, un ordin prin care pârâtul are obligația să îi permită reclamantului accesul în locuința sa pentru a examina documente sau alte elemente și a ridica orice element care aparține reclamantului. În cazul în care reclamantul este îngrijorat că pârâtul va ceda unul sau toate activele de care dispune și nu va putea să satisfacă cererea reclamantului, care ar fi în final admisă de instanță, reclamantul poate cere un ordin Mareva sau un ordin de înghețare, care împiedică pârâtul să dispună de activele sale în perioada de valabilitate a ordinului. În general, un ordin Mareva împiedică pârâtul să dispună, pe durata procesului, de activele sale care se află în raza teritorială a instanței care a pronunțat ordinul.

În cazul în care cererea reclamantului se referă la o sumă de bani, acesta poate solicita instanței să pronunțe un ordin prin care să oblige pârâtul să plătească, drept garanție, întreaga sumă solicitată în instanță sau o parte din această sumă. La rândul său, pârâtul care este îngrijorat că reclamantul, în cazul în care nu va avea câștig de cauză, nu va fi în măsură să îi plătească cheltuielile de judecată legate de apărare, poate solicita instanței să oblige reclamantul să depună o garanție, prin efectuarea unei plăți către instanță. În cazul în care se emite un ordin în favoarea pârâtului privind depunerea unei garanții de către reclamant pentru acoperirea eventualelor cheltuieli de judecată, reclamantul nu va fi în măsură să își susțină în continuare cererea decât dacă plătește suma de bani în instanță, în conformitate cu ordinul judecătoresc.

Și *High Court* are competența de a emite măsuri provizorii în susținerea unei acțiuni dintr-o altă jurisdicție, dacă este oportun să procedeze astfel. *High Court* poate lua o măsură de înghețare care să se aplice la nivel mondial activelor aflate în alte jurisdicții, în cazul în care există teama sau suspiciunea că pârâtul ar urmări să își înstrăineze activele pentru a lipsi de efect o eventuală hotărâre împotriva sa.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Cele mai multe cereri privind luarea de măsuri provizorii pot fi formulate fie la *Circuit Court*, fie la *High Court*. Totuși, anumite forme de măsuri provizorii, precum ordinele de înghețare, ordinele Anton Piller sau ordinele care vizează proceduri străine, pot fi obținute numai sesizând *High Court*.

Partea care solicită măsurile provizorii trebuie să depună o cerere în acest sens, împreună cu o declarație sub jurământ. Solicitantul trebuie să prezinte pe larg toate faptele relevante, în special în cazul în care cererea este formulată fără a înștiința cealaltă parte. În declarația dată sub jurământ ar trebui inclus și un proiect de măsură, precizându-se exact ceea ce se solicită instanței. Mai multe informații privind formularele judiciare necesare sunt disponibile pe site-ul web al [Serviciului instanțelor](#).

Dacă instanța admite măsura provizorie cerută, partea care a solicitat-o va trebui în mod normal să își asume în instanță „un angajament privind despăgubirile” astfel încât, dacă aceasta nu va avea în finalul procesului câștig de cauză, partea împotriva căreia a fost luată măsura provizorie să își poată recupera costurile suportate ca urmare a măsurii.

Cererile de măsuri provizorii pot fi făcute *ex parte* sau fără notificarea părții adverse în cazul în care există motive întemeiate pentru a proceda în acest mod. Astfel de cereri pot fi depuse și înainte de lansarea procedurii în cazul în care există o urgență impusă de situația reclamantului. [Pentru măsurile provizorii la Tribunalul comercial, a se vedea ordinul 63A, norma 6(3) din [Normele instanțelor superioare](#) 1986].

2.2 Principalele condiții

Instanțele au puterea discreționară de a decide dacă iau sau nu măsuri provizorii și iau astfel de măsuri atunci când este corect și util să facă acest lucru. [Ordinul 50 norma 6(1) din [Normele instanțelor superioare](#) 1986]. Atunci când analizează dacă este oportun să ia măsuri provizorii, instanța trebuie să stabilească:

(i) dacă există un aspect *bona fide* de care trebuie să se țină seama;

(ii) dacă o decizie de acordare de despăgubiri sau compensații ar fi o soluție adecvată în cazul în care persoanei care cere măsura provizorie nu i se acordă și ulterior are câștig de cauză în litigiul principal;

(iii) dacă balanța dintre avantaje și prejudicii este în favoarea dispunerii unei astfel de măsuri.

Prima condiție este ca reclamanta să demonstreze că există o problemă echitabilă supusă judecății. Acesta este un obstacol relativ ușor de trecut, dar în ultimii ani această regulă a testului a fost mai greu de satisfăcut, atunci când măsura provizorie cerută vizează obligarea celeilalte părți să facă ceva. Într-un astfel de caz, autoritățile au clarificat faptul că solicitantul trebuie să dovedească că are argumente solide pentru a demonstra probabilitatea de a avea câștig de cauză.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile provizorii pot urmări o multitudine de aspecte, de exemplu împiedicarea unei părți de a construi pe un teren sau de a utiliza un teren cu încălcarea regulilor de urbanism sau a unor prevederi contractuale, percheziționarea unor imobile și ridicarea unor bunuri, obligarea unui angajator să plătească în continuare salarii unui angajat sau să nu angajeze noi persoane până la soluționarea unui litigiu. În cazul în care se ia un ordin de înghețare sau un ordin de tip Mareva, partea căreia i se adresează această măsură nu poate dispune de activele sale în niciun mod care ar fi incompatibil cu ordinul. De exemplu, acesteia i s-ar putea permite să retragă doar anumite sume de bani dintr-un cont bancar și nu i s-ar autoriza să reducă valoarea activelor sub o anumită valoare până în momentul încheierii tuturor etapelor procesului.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Încălcarea unei astfel de măsuri provizorii poate fi considerată o sfidare a instanței și persoana care o încalcă ar putea fi privată de libertate, supusă la plata unei amenzi sau activele sale ar putea fi puse sub sechestru. Prima pagină a deciziei prin care se ia măsura provizorie ar trebui să conțină o înștiințare cu privire la caracterul penal al posibilelor consecințe ale încălcării condițiilor măsurii. În mod similar, dacă un terț ajută cu bună știință un pârât să își înstrăineze activele care fac obiectul unui ordin de înghețare, atunci persoana respectivă poate fi, de asemenea, vinovată de sfidarea instanței. Prin urmare, copii ale ordinelor de înghețare sunt transmise, de obicei, părților terțe interesate, precum băncilor, contabililor și avocaților aflați în relații cu partea vizată de ordin. Orice contract încheiat cu încălcarea unui ordin este ilegal și inopozabil părților care aveau cunoștință de existența ordinului. Cu toate acestea, dreptul de proprietate poate fi transferat în temeiul unui contract ilegal, și, prin urmare, dacă se execută un astfel de contract, în general, nu este posibil să se mai recupereze activul transferat, iar reclamantul aflat într-o astfel de situație va putea cere doar despăgubiri.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În mod normal, o măsură provizorie este valabilă până la încheierea procesului (o ordonanță președințială). Dacă se ia o măsură provizorie fără notificarea celeilalte părți, atunci aceasta este de regulă valabilă numai pentru o perioadă limitată de timp, după care va fi necesară o altă măsură.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Da. Pârâtul sau orice parte afectată de adoptarea unei măsuri provizorii poate cere în orice moment instanței să modifice sau să ridice măsura. Partea care dorește să conteste măsura trebuie să notifice avocatul părții adverse în legătură cu acest lucru. Instanța poate dispune ridicarea măsurii dacă pârâtul poate demonstra că aceasta nu ar fi trebuit luată, dacă a avut loc o schimbare semnificativă a circumstanțelor față de momentul pronunțării măsurii sau dacă acest

lucru este just și echitabil. După cum s-a menționat mai sus, instanța poate cere părții care solicită o măsură provizorie privind plata unei sume de bani să facă în instanță „un angajament privind despăgubirile” astfel încât, dacă aceasta nu are câștig de cauză, partea împotriva căreia a fost luată măsura provizorie va beneficia de o protecție în ceea ce privește costurile suportate ca urmare a măsurii.

Ultima actualizare: 07/11/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Grecia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și asigurătorii, denumite în general „măsuri reparatorii provizorii” (*asfalistiká métra*), sunt măsurile pe care le impune o instanță atunci când o acțiune pe fond este în curs de desfășurare sau pe punctul de a fi introdusă și există o creanță care necesită protecție jurisdicțională între timp. Protecția jurisdicțională provizorie de acest tip este destinată să asigure că, de fapt, va fi posibilă satisfacerea creanței care urmează a fi constatată. Măsurile care pot fi dispuse sunt: constituirea unei garanții (*engyodosía*), înscrierea unei ipoteci asupra bunurilor debitorului (*engrafi prosimeiosis ypothikis*), sechestrul asigurător (*syntiritikí katáschesi*), punerea sub sechestrul judiciar (*dikastikí mesengýsis*), atribuirea provizorie a creanțelor (*prosoriní epidikasi apaitíseon*), un ordin care reglementează, cu titlu provizoriu, anumite aspecte (*prosoriní rýthmisi katástasis*), sigilarea (*sfrágisi*), desigilarea (*aposfrágisi*), inventarierea (*apografí*) și depozitarea publică (*dimósia katáthesi*) a bunurilor, precum și măsurile menite să garanteze posesia (*asfalistiká métra nomís*).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Astfel de măsuri trebuie să fie dispuse întotdeauna de către o instanță.

Competența generală de a dispune astfel de măsuri o are completul format dintr-un judecător unic de la instanța de prim grad de jurisdicție (*monomélés protodikeío*). Cu toate acestea, instanța de prim grad de jurisdicție poate pierde această competență generală în favoarea instanței civile districtuale (*eirinodikeío*) în cazul reglementării provizorii a drepturilor de posesie sau de utilizare și în cazurile în care, în conformitate cu dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă, instanța civilă districtuală are competența de a judeca acțiunea principală. Instanța civilă districtuală are competență exclusivă în ceea ce privește înscrierea și radierea unei ipoteci prin acordul părților. Instanța de prim grad de jurisdicție cu un complet format din mai mulți judecători (*polymélés protodikeío*) poate dispune măsurii reparatorii provizorii în cazul în care se ocupă de soluționarea acțiunii principale; în astfel de cazuri, competența sa este în concurență cu cea a unui complet format dintr-un judecător unic de la instanța de prim grad de jurisdicție. Instanța competentă teritorial este, de obicei, instanța care are competența teritorială de a judeca acțiunea principală, însă măsurii provizorii pot fi impuse și de instanța cea mai apropiată de locul în care urmează să fie puse în aplicare. Hotărârea judecătorească prin care se impun aceste măsuri este notificată părții responsabile cu aplicarea acestora și este pusă în executare de un executor judecătoresc (*dikastikós epimelitís*). În cazul în care este împiedicat să execute hotărârea, executorul judecătoresc poate solicita asistență din partea poliției. Costurile sunt greu de estimat, întrucât onorariile avocaților și ale executorilor judecătorești sunt variabile. Costul indicativ este de aproximativ 250 EUR.

2.2 Principalele condiții

Instanța ordonă măsurii provizorii:

- (a) în caz de urgență sau pentru a evita un risc iminent, cu scopul de a proteja sau de a păstra un interes legitim sau pentru a rezolva o situație și
- (b) în cazul în care există motive întemeiate pentru a considera că dreptul pentru care se solicită măsura provizorie există într-adevăr.

Trebuie prezentate dovezi preliminare din care să reiasă că există motive întemeiate pentru adoptarea măsurii: nu sunt necesare dovezi complete; este suficient să existe dovezi incomplete, care oferă un grad mai redus de certitudine în ceea ce privește faptele care trebuie dovedite; instanța poate acorda protecție în cazul în care consideră că faptele invocate sunt probabile. Instanța va acorda protecție numai în cazul în care există o urgență sau un pericol iminent ca debitorul să își înstrăineze bunurile, situație în care nu va mai putea fi executat forțat într-un stadiu ulterior, când creditorul va obține un titlu executoriu la finalul acțiunii principale.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate bunurile debitorului, indiferent de natura lor, pot face obiectul unor astfel de măsuri, fie că se află în posesia sa, fie că se află în posesia unei părți terțe, atât timp cât acestea sunt transferabile în temeiul normelor de drept privat și nu sunt exceptate, prin lege, de la executare. În special, astfel de măsuri ar putea fi impuse atât asupra bunurilor imobile, cât și asupra bunurilor mobile care pot fi poprite, inclusiv nave, aeronave, vehicule rutiere, depozite bancare și acțiuni dematerializate.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Odată ce se pronunță o hotărâre judecătorească provizorie cu privire la active, de exemplu o hotărâre privind un sechestrul asigurător sau înscrierea unei ipoteci asupra unui bun imobil, debitorul nu mai poate transfera activele către terțe părți. Nerespectarea hotărârii se pedepsește cu minimum șase luni de închisoare, conform articolului 232a din Codul penal.

Decretul legislativ (*nomothetikó diátagma*) nr. 1059/1971 a introdus o obligație de confidențialitate în ceea ce privește depozitele bancare; acesta prevede o pedeapsă minimă de șase luni de închisoare pentru membrii consiliului de administrație, managerii sau angajații băncilor care se fac vinovați de încălcarea acestei obligații. Acest lucru nu constituie însă un obstacol în calea sechestrului asigurător, întrucât în hotărârea judecătorească prin care se impune sechestrul nu este obligatoriu să se specifice depozitele sau acțiunile dematerializate care urmează să fie poprite. Hotărârea împiedică băncile să transfere activele, dar nu încalcă obligația de confidențialitate, deoarece băncilor nu li se solicită să furnizeze informații privind existența unor eventuale depozite. Părțile terțe aflate în posesia unor bunuri care sunt sechestrate sunt obligate să declare dacă creanța sau dreptul care face obiectul sechestrului există efectiv și dacă bunurile aflate în posesia lor fac deja obiectul unui sechestr și, în caz afirmativ, care este valoarea sechestrului.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Potrivit legii, aceste măsuri sunt valabile:

- (a) până la pronunțarea unei hotărâri definitive în procedura principală împotriva părții care a introdus acțiunea, iar hotărârea nu mai poate face obiectul unei căi de atac;
- (b) până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cazul părții care a introdus acțiunea, iar această hotărâre a fost executată;
- (c) până când părțile din procedura principală ajung la un acord;
- (d) timp de 30 de zile de la data la care procedura a fost întreruptă de către instanță sau finalizată în alt mod;
- (e) până când hotărârea prin care se impune măsura este anulată sau revizuită fie de către instanța care a pronunțat-o inițial, pe baza unor noi dovezi, fie de către instanța sesizată cu acțiunea principală, care nu trebuie să se bazeze pe noi dovezi; sau

(f) în cazul în care în hotărâre se specifică un termen în care solicitantul trebuie să introducă în instanță acțiunea principală, iar solicitantul nu respectă termenul respectiv.

În cazul în care una dintre părți nu se prezintă la ședința de judecată, deși a primit citația conform legii și în timp util, ședința se desfășoară în absența părții respective. Instanța va examina cauza ca și cum toate părțile ar fi prezente, întrucât nu se consideră că ne reprezentarea la o ședință de judecată reprezintă o recunoaștere a faptelor invocate în cerere. Instanța poate reexamina cauza numai în cazul în care partea judecată în lipsă solicită revocarea sau revizuirea hotărârii și prezintă noi dovezi, care i-ar fi permis instanței să ia o altă hotărâre dacă ar fi avut la dispoziție aceste dovezi.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Hotărârile privind măsurile reparatorii provizorii nu pot fi supuse, de obicei, unei căi de atac, singura excepție fiind hotărârile prin care se impune reglementarea provizorie a drepturilor de posesie și de utilizare, care, așa cum prevede legea în mod expres, pot fi contestate în fața instanței de prim grad de jurisdicție cu un complet format din mai mulți judecători în termen de 10 zile de la pronunțarea hotărârii. Procurorul general de pe lângă Curtea Supremă (*Áreios Págos*) poate introduce o cale de atac împotriva oricărei hotărâri judecătorești, invocând motive de interes public. Curtea Supremă se pronunță, confirmând sau anulând hotărârea atacată. Această hotărâre are doar un efect provizoriu. După cum s-a menționat anterior, oricare dintre părțile la procedură îi poate solicita instanței care a pronunțat hotărârea să revoce sau să revizuiască hotărârea. Orice terț care nu a fost citat și care nu a participat la procedură poate, de asemenea, să depună o cerere în acest sens, cu condiția ca acesta să aibă un interes legitim.

Ultima actualizare: 04/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Măsuri preventive și provizorii - Spania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Dreptul procedural civil [în esență, Codul de procedură civilă (Ley de Enjuiciamiento Civil) - LEC] reprezintă principala sursă pentru măsurile asigurătorii; cu toate acestea, alte măsuri sunt prevăzute în dreptul material special.

Printre măsurile prevăzute de LEC (articolul 727) se numără următoarele:

Sechestrul asigurător [el embargo preventivo de bienes], care vizează garantarea executării hotărârilor prin care se dispune furnizarea de sume de bani sau venituri, chirii și bunuri fungibile care pot fi estimate în numerar prin aplicarea unor prețuri fixe.

Administrarea judiciară sau reorganizarea dispusă prin hotărâre judecătorească a activelor productive [la intervención o la administración de bienes productivos], atunci când se solicită o hotărâre prin care se dispune furnizarea acestora sub titlu de proprietate, uzufruct sau orice alt titlu care implică un interes legitim în menținerea sau îmbunătățirea productivității sau atunci când garantarea acesteia din urmă este de o importanță crucială pentru eficacitatea hotărârii care urmează să fie pronunțată în timp util.

Confiscarea unui bun mobil [el depósito de cosa mueble], atunci când prin cerere se urmărește un ordin de furnizare a activului în cauză, iar acesta din urmă se află în posesia părâtului.

Întocmirea de inventare ale activelor [la formación de inventarios de bienes], conform condițiilor specificate de instanță.

Depunerea provizorie a cererilor [la anotación preventiva de demanda], atunci când acestea se referă la active sau drepturi care fac obiectul înregistrării în registre publice.

Alte înscriri în registru [otras anotaciones registrales], în cazurile în care natura publică a registrului poate contribui la atingerea unui rezultat satisfăcător.

Un ordin judecătorec de încetare provizorie a unei activități [la orden judicial de cesar provisionalmente en una actividad]; un ordin de abținere temporară de la un anumit comportament; sau o interdicție temporară pentru prevenirea întreruperii sau a retragerii unui serviciu care a fost prestat.

Poprirea și confiscarea veniturilor [la intervención y depósito de ingresos] obținute prin intermediul unei activități considerate ilicite și a căror interdicție sau încetare este solicitată în cerere, precum și păstrarea în condiții de siguranță sau depozitarea sumelor solicitate cu titlu de compensații pentru proprietatea intelectuală.

Confiscarea temporară a unor exemple de lucrări sau obiecte [el depósito temporal de ejemplares de las obras u objetos] despre care se susține că sunt produse contrar normelor privind proprietatea intelectuală și industrială, precum și depozitarea materialului folosit pentru producerea acestora.

Suspendarea deciziilor la nivel corporativ contestate [la suspensión de acuerdos sociales], atunci când solicitantul sau solicitanții reprezintă cel puțin 1 % sau 5 % din capitalul social, în funcție de faptul dacă societatea părâtă a emis sau nu valori mobiliare care, în momentul contestării, erau admise la tranzacționare pe o piață secundară oficială.

Împreună cu acestea, ultimul alineat de la articolul 727 din LEC permite judecătorului să autorizeze inclusiv măsuri care nu sunt incluse printre cele de mai sus, ceea ce înseamnă că lista nu este exhaustivă:

Oricare **altă măsură** stabilită în mod expres prin lege pentru protecția anumitor drepturi sau considerată necesară pentru a asigura eficacitatea protecției judiciare care poate fi acordată prin hotărârea care este posibil să fie pronunțată în cadrul procesului.

În afara acestui sistem general, există și alte prevederi legale cu privire la aspectul protecției provizorii, printre care se numără următoarele:

procedura privind **capacitatea juridică a persoanelor**: Articolul 726 din LEC permite instanței să adopte în mod oficial măsurile pe care le consideră necesare pentru protecția persoanei presupuse a nu avea capacitate sau a patrimoniului acesteia.

Procedura privind **filiația, paternitatea și maternitatea**: Articolul 768 din LEC prevede măsuri de protecție pentru persoana și bunurile aflate sub autoritatea celui care pare să fie părinte și acordarea unei pensii alimentare provizorii reclamantului, inclusiv fără o audiere prealabilă în cazuri urgente.

Protecția **patrimoniului succesoral al unei persoane decedate**: este posibil să fie necesară asigurarea activelor patrimoniului succesoral și a documentelor persoanei decedate, administrarea patrimoniului succesoral sau verificarea rudelor acesteia, printre alte măsuri (articolele 790-796 din LEC).

Anumite măsuri asigurătorii se pot găsi, de asemenea, în norme speciale, printre altele în următoarele:

Legea privind proprietatea intelectuală (Decretul legislativ regal 1/1996 din 12 aprilie 1996), articolele 138 și 141 (punerea sub sechestrul și confiscarea veniturilor provenite din activitatea ilicită în cauză, suspendarea activității de reproducere, distribuție și comunicare publică, confiscarea articolelor produse, punerea sub sechestrul a echipamentelor, aparatelor și a suporturilor fizice ale informațiilor etc.).

Legea privind mărcile înregistrate (Legea 17/2001 din 7 decembrie 2001), articolul 61 (depunerea preventivă a cererii în Registrul mărcilor înregistrate).

Legea brevetelor (Legea 24/2015 din 24 iulie 2015), articolul 11 (suspendarea procedurii de acordare a unui brevet) și articolul 117 și articolele 127 și următoarele (încetarea unor acte susceptibile să încalce drepturile solicitantului, punerea sub sechestru și reținerea bunurilor despre care se susține că încalcă drepturile titularului de brevet, garantarea compensării pentru daune suferite și intrările în registru aferente).

Legea falimentului (Legea 22/2003 din 9 iulie 2013), articolul 48 litera (b) (sechestrul asigurător asupra bunurilor administratorilor de întreprinderi) și articolul 17 (asigurarea faptului că debitorul nu poate dispune de propriile active, printre altele).

Legea navigației maritime (Legea 14/2014 din 24 iulie 2014), articolul 43 și articolele 470 și următoarele (arestarea navelor maritime).

Legea proprietăților deținute în comun (Legea 49/1960 din 21 iulie 1960), articolul 7 (încetarea activităților interzise) și articolul 18 (suspendarea acordurilor adoptate de asociațiile de proprietari).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsurile sunt acordate de către judecătorul sau instanța care are competență materială sau teritorială. Acesta va fi judecătorul sau instanța care soluționează cauza sau, în cazul în care procedura nu a fost inițiată, judecătorul sau instanța căreia i-ar reveni sarcina să soluționeze cauza.

Pot fi solicitate măsuri asigurătorii înainte de depunerea unei cereri, cu condiția ca natura acestora să nu facă imposibilă acordarea lor (ca în cazul depunerii provizorii a unei cereri) și cu condiția ca legea să nu impună depunerea cererii împreună cu creanța (ca în cazul încetării unor activități interzise sau al suspendării acordurilor comunitare în cazurile de litigii privind co-prorietatea). Având în vedere caracterul lor excepțional (de regulă doar creanța în sine va fi soluționată), trebuie să fie vorba despre un caz caracterizat deopotrivă de necesitate și urgență. Acestea pot fi adoptate fără audierea părții adverse la procedură (fără a aduce atingere dreptului acesteia de a formula obiecții împotriva măsurilor din momentul acordării acestora); acestea expiră însă în cazul în care cererea corespunzătoare nu a fost depusă în termen de douăzeci de zile de la acordarea acestora.

Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat mai sus, practica uzuală constă în solicitarea măsurilor concomitent cu depunerea cererii. În acest caz, judecătorul sau instanța dispune pregătirea unui dosar separat pentru măsura asiguratorie care să fie soluționat concomitent cu cauza principală, în care pot fi prezentate și obținute probe pentru a demonstra faptul că sunt îndeplinite condițiile pentru obținerea protecției provizorii. Conform regulii generale, părțile sunt invitate la o audiere în instanță înainte de adoptarea măsurilor asigurătorii. Sunt făcute declarații și pot fi prezentate toate probele relevante în ceea ce privește adoptarea sau respingerea măsurilor asigurătorii; după caz, se are în vedere constituirea unei garanții de către partea care solicită măsura asiguratorie, în cazul în care cererea este respinsă. Cu toate acestea, partea care solicită măsura poate cere adoptarea acesteia fără audierea celeilalte părți, în cazul în care dovedește că există motive urgente sau că audierea ar putea compromite succesul măsurii - de exemplu, în cazul în care există riscul de ascundere sau de risipire a patrimoniului debitorului. În acest caz, partea prejudiciată poate formula obiecții după ce măsura a fost adoptată.

De asemenea, pot fi solicitate măsuri ulterior depunerii cererii sau pe durata unei căi de atac, cu toate că o astfel de cerere trebuie să fie susținută cu fapte sau circumstanțe care să justifice momentul depunerii acesteia.

În cazul în care este necesară intervenția unui avocat și a unui procuror public, implicarea acestora este obligatorie pentru a solicita adoptarea de măsuri asigurătorii. În cazul unor măsuri urgente anterioare cererii, reprezentarea juridică nu este necesară (articolele 23 și 31 din LEC).

2.2 Principalele condiții

Pentru ca o instanță să acorde oricare dintre măsurile enumerate mai sus, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

riscuri generate de curgerea timpului sau *periculum in mora*: acestea sunt constituite de riscul de prejudiciu pe care reclamantul l-ar putea avea de suferit prin întârzierea procedurii și care ar putea împiedica executarea celor acordate prin hotărârea sau decizia de încheiere a procedurii. Partea care solicită măsura trebuie să creadă că, în cazul în care măsurile solicitate nu sunt adoptate, ar putea să apară pe durata procedurii situații care ar putea împiedica sau aduce atingere eficacității protecției care ar putea fi acordată în cadrul unei hotărâri favorabile. În orice caz, nu este adecvat să se acorde măsura în cauză dacă situația care generează riscul a fost suportată de către solicitant pentru o lungă perioadă de timp, cu excepția cazului în care acesta prezintă elemente de probă care să explice de ce nu a solicitat măsura înainte.

Aparența de drept sau o cauză *prima facie*: Solicitantul trebuie să furnizeze instanței motive care să o determine să ia o hotărâre preliminară cu privire la caracterul adecvat din punct de vedere juridic al cererii. Această cerință implică faptul că solicitantul trebuie să prezinte date, argumente și documente justificative pe baza cărora instanța să poată fundamenta, fără a prejudeca fondul cauzei (întrucât în Spania măsurile asigurătorii sunt adoptate de aceeași instanță care va judeca ulterior cauza), o hotărâre provizorie și circumstanțială în favoarea temeiului cererii, în conformitate cu articolul 728 alineatul (2) din LEC. În plus față de documentele justificative, alte tipuri de elemente de probă (martori, experți, declarații ale părților) sunt admisibile.

Garanția: cu excepția cazului în care se decide altfel în mod expres, solicitantul măsurii trebuie să depună o garanție suficientă pentru a compensa, în mod rapid și eficace, daunele pe care adoptarea măsurii asigurătorii le-ar putea cauza activelor părâtului. Instanța trebuie să stabilească cuantumul acesteia luând în considerare: a) natura și conținutul creanței; b) evaluarea acesteia cu privire la temeiul pentru solicitarea măsurii; și c) motivele pentru caracterul adecvat și suficient cu privire la cuantificarea daunelor pe care măsurile le-ar putea cauza.

Proportionalitatea: această cerință nu este prevăzută în mod explicit în LEC însă este considerată, în general, ca venind în completarea celorlalte, având în vedere că instanța acordă doar măsurile care sunt strict necesare pentru realizarea obiectivului de asigurare a procedurilor servite de protecția interimară.

Aceasta rezultă din principiile statului de drept, precum și din principiul intervenției minime în sfera libertății persoanei. Prin Constituție, aceste principii reglementează întregul sistem juridic.

Complementaritatea: Măsurile asigurătorii urmăresc natura procedurii principale de care sunt legate.

Variabilitatea: Măsurile asigurătorii pot fi modificate în cazul în care sunt invocate și dovedite fapte sau circumstanțe care nu ar fi putut fi luate în considerare la momentul în care acestea au fost acordate sau în termenul stabilit pentru formularea de obiecții împotriva acestora.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Atunci când se adoptă o măsură asiguratorie, intenția este de a satisface sau de a acoperi posibilitatea ca, pe durata unei cauze actuale sau viitoare, părâtul să poată fi obligat fie să nu efectueze anumite acțiuni cu activele acestuia, fie să efectueze altele. Aceasta servesc la a împiedica părâtul să desfășoare acțiuni menite să împiedice accesul la bunurile și drepturile sale, să cauzeze sau să permită cauzarea de daune activelor respective sau să înlăture anumite active din raza de acțiune a legii prin crearea de insolvențe pentru a evita executarea oricăror eventuale hotărâri.

În legislația spaniolă, măsurile asigurătorii pot fi adoptate numai de către instanțele judecătorești. Acestea nu pot fi adoptate de arbitri sau mediatori; nu există un număr specific, stabilit al acestor măsuri; acestea sunt de natură dispozitivă (pot fi adoptate numai la solicitarea uneia dintre părți); acestea se referă la bunuri, întrucât afectează activele și drepturile părâtului; scopul lor este de a asigura caracterul executoriu al unei eventuale hotărâri favorabile; acestea sunt esențiale pentru decizia care urmează să fie pronunțată în cadrul procedurii principale.

Acestea pot fi adoptate în ceea ce privește atât activele materiale, cât și cele imateriale. Acestea nu au o natură exclusiv economică; măsurile asigurătorii pot fi adoptate pentru a limita drepturile personale.

Acestea permit adoptarea unor ordine și interdicții, prin urmare pot conține lucruri care trebuie făcute și lucruri care nu trebuie făcute.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile asigurătorii pot fi pronunțate cu privire la active concrete și specifice și cu privire la orice poate fi cuantificat în termeni monetari, cum ar fi produse, chirii și venituri care sunt obținute de pe urma unor bunuri.

Se poate solicita plasarea sub sechestru a unor astfel de bunuri, pentru a obține un drept de recuperare care decurge dintr-o obligație generală în care lucrurile deținute nu sunt individualizate ci înlocuite cu o sumă de bani specifică și care poate fi evaluată prin intermediul unor operații matematice simple.

Bunurile mobile specifice sunt depuse la un custode corespunzător desemnat de către judecător.

Există, de asemenea, posibilitatea punerii sub sechestru, a păstrării în condiții de siguranță și a confiscării unor sume de bani. Există o distincție între punerea sub sechestru și confiscarea veniturilor provenite din activități ilegale și a celor provenite din activități permise, cum ar fi cele rezultate din proprietatea intelectuală.

Un alt grup de măsuri care ar putea fi adoptate sunt actele pe care instanța le poate acorda cu privire la o creanță comunicată în cadrul unei cereri care nu afectează un anumit activ.

Prin urmare, există posibilitatea intervenției sau a reorganizării prin hotărâre judecătorească a activelor productive atunci când se solicită o hotărâre prin care se dispune furnizarea acestora sub titlu de proprietate, uzufruct sau orice alt titlu care implică un interes legitim.

De asemenea, poate fi solicitată întocmirea de inventare ale activelor, conform condițiilor specificate de instanță.

Depunerea provizorie a unei cereri este permisă atunci când aceasta se referă la active sau drepturi care fac obiectul înscrierii în registre publice sau în alte registre, dacă natura publică a acestor registre poate contribui la atingerea unui rezultat satisfăcător.

În fine, poate fi pronunțată o hotărâre judecătorească de încetare provizorie a unei activități ori de abținere temporară de la un anumit comportament sau o interdicție temporară pentru suspendarea sau oprirea prestării unui serviciu care a fost oferit.

Ultimul grup de bunuri care pot fi supuse măsurilor asigurătorii sunt materialele și obiectele atașate unui regim exclusiv (în realitate, acest lucru constituie o reorganizare judiciară sau o intervenție în activele utilizate în producția de drepturi de proprietate industrială și intelectuală).

De asemenea, pot fi suspendate deciziile la nivel corporativ ale oricărui tip de societate comercială.

În sfârșit, în legislația spaniolă este prevăzută posibilitatea de a adopta o serie de măsuri nespecificate de protecție a anumitor drepturi stabilite prin lege sau considerate necesare pentru asigurarea eficacității protecției jurisdicționale. Nu se specifică ce anume ar putea viza astfel de măsuri și acestea pot fi de orice tip, cu condiția să fie necesare.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Sechestrul asigurător al bunurilor cuantificabile, al sumelor de bani, al veniturilor și al produselor este folosit pentru a garanta un echilibru, astfel încât părătul să poată suporta costurile oricărui eventual ordin obținut împotriva sa, în special în cazurile în care respectarea hotărârii nu ar avea loc în mod voluntar.

Depozitarea bunurilor mobile poate fi acordată numai în cazul în care cererea se referă la furnizarea unui anumit produs care se află în posesia părătului.

Atunci când se acordă administrarea sau reorganizarea judiciară, se vizează asigurarea prin active deosebit de productive, pentru a împiedica situațiile în care o slabă gestionare a acestora conduce la diminuarea sau la dispariția randamentului lor productiv.

Plasarea bunurilor de capital în grija unor administratori implică un control judiciar, însă nu privează părătul de gestionarea acestora; spre deosebire de aceasta, reorganizarea implică o măsură suplimentară, administratorul judiciar înlocuind părătul în rolul de gestionar.

O cerere pentru întocmirea de inventare poate fi admisă în orice tip de procedură, indiferent de scopul acesteia, singura cerință fiind ca inventarul să fie necesar pentru a garanta faptul că se poate obține o hotărâre favorabilă. Judecătorul trebuie să stabilească în mod clar detaliile pe care trebuie să le conțină inventarele și modul în care ar trebui realizate acestea.

Efectele depunerii provizorii a cererii se extind la sfera procedurală legată de procedura în cadrul căreia sunt acordate. Procedura urmărește să suspende protecția oferită de natura publică a registrelor și încrederea pe care aceasta ar putea-o oferi deținătorului activului sau dreptului, în timp ce părțile terțe nu pot invoca necunoașterea în ceea ce privește efectul depunerii cererii asupra lor. Această depunere provizorie poate fi acordată în toate tipurile de proceduri, oferind protecție în orice registru public, cum ar fi registrele funciare și cele comerciale.

Limite temporare impuse în ceea ce privește conduita părătului: reglementarea acestora este detaliată în legi speciale separate. Prin urmare, acestea ar trebui să fie adoptate în conformitate cu dispozițiile legislației relevante. Efectele acestora se extind la acordarea unui ordin de încetare provizorie a unei activități desfășurate de către părăt: un ordin de abținere temporară de la un anumit comportament sau o interdicție temporară pentru prevenirea retragerii sau a întreruperii unui serviciu care a fost furnizat.

Punerea sub sechestru, păstrarea în condiții de siguranță și confiscarea sumelor de bani: aceasta este în mod clar o măsură de protecție și constituie un sechestrul asigurător, întrucât garantează soluționarea unei cereri cu un conținut economic specific. Această măsură permite acordarea punerii sub sechestru și a confiscării veniturilor provenite din activități ilicite. Acestea nu pot fi adoptate separat, astfel încât este necesar să se acorde atât punerea sub sechestru, cât și confiscarea. În cazul în care doar una dintre cele două este vizată, ar trebui să fie utilizate măsurile generice descrise mai sus. De asemenea, această măsură poate fi adoptată pentru păstrarea în condiții de siguranță sau confiscarea unor sume de bani solicitate sub formă de remunerație pentru proprietatea intelectuală, drepturile autorilor de a primi sume de bani pentru activitatea acestora, constând într-o cotă proporțională din veniturile generate de diferitele exprimări publice care sunt recunoscute de Legea privind proprietatea intelectuală.

Depozitarea materialelor sau a obiectelor atașate unui regim exclusiv: aceasta este o măsură asigurătorie care își are originea în domeniul protecției drepturilor de exploatare exclusivă, pe care legile speciale privind proprietatea industrială și intelectuală o acordă titularilor de drepturi. Administrarea judiciară se aplică în mod specific pentru obiectul pentru care se aplică ordinul, obiectele sau materialele necesare pentru producție.

Suspendarea deciziilor la nivel corporativ: dispozițiile acestei măsuri depind de cerințele necesare pentru aplicarea măsurii: 1 % din capitalul social în cazul în care societatea a emis acțiuni care, la momentul cererii, sunt admise la tranzacționare pe o piață oficială secundară; sau 5 % din capitalul social, în caz contrar. Aceasta poate fi aplicată tuturor tipurilor de societăți comerciale.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile asigurătorii sunt adoptate, în mod normal, după audierea părătului. În cazul în care solicitantul cere acest lucru și furnizează probe în sprijinul motivelor de urgență, acestea pot fi acordate de către judecător fără formalități suplimentare, furnizând motivarea pentru lipsa audierii părătului în termen de cinci (5) zile. Odată adoptate, acestea pot fi modificate în cazul în care sunt invocate fapte sau circumstanțe care nu ar fi putut fi luate în considerare la momentul în care au fost acordate sau în termenul stabilit pentru formularea de obiecții împotriva acestora.

În cazul în care prin hotărârea judecătorească se respinge cererea solicitantului, judecătorul trebuie să dispună imediat ridicarea măsurii asigurătorii, cu excepția cazului în care este formulată o cerere împotriva acestui lucru, ținând seama de circumstanțele cauzei și în urma unei creșteri a garanției.

În cazul în care cauza este admisă în parte, după audierea părții care a formulat obiecții, instanța trebuie să decidă dacă ridică sau menține măsura.

În cazul în care respingerea cererii este confirmată, din momentul pronunțării unei decizii definitive, instanța va ridica măsurile prin propria sa autoritate, iar partea prejudiciată de acestea poate iniția o cerere de despăgubiri pentru daunele provocate (acest lucru se aplică, de asemenea, în caz de abandon al acțiunii sau de retragere a reclamantului din procedură).

Un alt caz în care măsurile asigurătorii pot fi modificate este atunci când măsura este solicitată înainte de depunerea cererii și este adoptată fără o audiere a părătului. În acest caz, dacă solicitantul nu respectă termenul legal de douăzeci (20) de zile pentru a depune cererea și acesta expiră, măsura trebuie să fie ridicată, iar părătul trebuie să primească compensații pentru daune, solicitantul suportând costurile acumulate în cadrul procedurii.

În mod similar, măsura nu poate fi menținută atunci când cauza este suspendată pentru o perioadă mai mare de șase (6) luni, dintr-un motiv imputabil solicitantului.

În cazul în care se dispune executarea provizorie a unei hotărâri, toate măsurile asigurătorii acordate legate de executarea în cauză trebuie să fie ridicate și înlocuite cu măsuri executorii, astfel încât măsurile adoptate inițial ca măsuri asigurătorii își modifică natura.

În sfârșit, părătul poate solicita instanței să înlocuiască măsura asigurătorie cu o garanție suficientă pentru a asigura executarea corectă a hotărârii.

Judecătorul care a adoptat măsura este competent în ceea ce o privește și poate stabili garanția care trebuie eliberată fie în numerar, fie sub forma unei garanții reale.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Normele de procedură prevăd posibilitatea de a introduce o cale de atac în fața unei instanțe superioare.

Prin urmare, există posibilitatea de a recurge la căi de atac împotriva hotărârii de acordare a măsurilor, deși introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv asupra măsurilor. O hotărâre de respingere a măsurilor poate fi atacată, de asemenea.

Cu toate acestea, împreună cu această posibilitate de introducere a unei căi de atac, în fiecare caz, solicitantul poate să repete cererea în cazul în care circumstanțele se schimbă față de cele de la momentul cererii inițiale.

Nu există dreptul de a formula o cale de atac împotriva unui ordin de acordare de măsuri asigurătorii fără o audiere prealabilă a părătului, întrucât procedura corectă în acest caz este formularea de obiecții, care se face în fața judecătorului care a adoptat măsura asigurătorie respectivă. Părătul poate introduce o cale de atac, care nu are efect suspensiv, împotriva unei hotărâri prin care se respinge această obiecție. Solicitantul unor măsuri asigurătorii are același drept de a introduce o cale de atac în cazul în care obiecția părătului este admisă, în totalitate sau în parte.

Spre deosebire de cele de mai sus, nu există dreptul de a formula o cale de atac atunci când se acordă sau se respinge o garanție.

Pregătirea și fundamentarea căii de atac sunt reglementate doar de normele generale (articolul 458). În cazul în care există mai mulți recurenți, termenele acestora se calculează în mod individual.

Astfel cum s-a menționat mai sus, în procedura de adoptare a unor măsuri asigurătorii, formularea unei căi de atac nu are efect suspensiv: judecătorul va continua să pronunțe toate ordinele considerate necesare pentru ca măsura asigurătorie să fie adoptată.

Deciziile de respingere a măsurilor au prioritate în instanța de apel; datele pentru deliberare, vot și pronunțarea hotărârii trebuie stabilite cât mai curând posibil.

COSTURILE MĂSURII ASIGURATORII

Costurile sunt reglementate de regula potrivit căreia partea care are câștig de cauză își poate recupera costurile, acestea fiind suportate de partea a cărei pretenție (susținerea sau anularea măsurilor) este confirmată în decizie.

Ultima actualizare: 04/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Franța

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Judecătorul administrativ competent cu aplicarea unor proceduri rapide și simplificate pentru urgențe (*juge des référés*) poate dispune oricând măsuri provizorii de urgență (procedură de urgență, plata unui avans, expulzarea, interdicția de a face un anumit lucru cu aplicarea unor sancțiuni, conservarea probelor).

Nu se poate face un inventar al măsurilor provizorii: în cadrul procedurii privind măsurile provizorii se pot obține toate măsurile urgente care nu fac obiectul unei contestații serioase sau care sunt justificate prin existența unui litigiu (plata unui avans, expulzarea unui ocupant fără acte care să-i permită ocuparea imobilului respectiv, expertiza sau constatarea unor daune etc.). În plus, judecătorul competent cu luarea de măsuri provizorii poate dispune în regim de urgență toate măsurile care se impun fie pentru a preveni daune iminente (în special lucrări de consolidare), fie pentru a înceta o tulburare în mod vădit ilicită. Există un regim special pentru măsurile asigurătorii (sechestrul asigurător și garanții judiciare), care sunt măsurile care permit creditorului, de cele mai multe ori cu încuviințarea instanței, să indisponibilizeze integral sau în parte bunurile debitorului său, ori care permit înscrierea față de bunul respectiv a unui drept special de garanție, în vederea garantării plății unei creanțe care nu este încă recunoscută printr-o hotărâre judecătorească, însă a cărei recuperare pare să fie amenințată.

Măsurile asigurătorii pot lua două forme:

sechestrul asigurător, care permite indisponibilizarea cu titlu asigurător a bunurilor corporale (mobilă, vehicule etc.), a bunurilor necorporale (o sumă de bani, drepturi de asociat sau valori mobiliare etc.) sau a creanțelor (conturi bancare, chirii etc.);

garanțiile judiciare pe imobile, un fond de comerț, acțiuni ale asociațiilor sau pe valori mobiliare (înscrierea unei ipoteci provizorii, constituirea unei garanții reale asupra unor acțiuni sau valori mobiliare).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri provizorii: judecătorul competent cu luarea măsurilor provizorii trebuie să fie sesizat prin citație [chemare în judecată de către un executor judecătoresc (*huissier de justice*)]. Aceasta este o procedură în regim de urgență, contradictorie.

Măsuri asigurătorii: în principiu, este necesară autorizarea prealabilă din partea judecătorului. Cu toate acestea, creditorul nu este nevoit să obțină o astfel de autorizare în cazul în care acesta invocă un titlu executoriu sau o hotărâre judecătorească care nu este încă executorie. Același lucru este valabil și în cazul neîndeplinirii obligațiilor de plată legate de o cambie acceptată, un bilet la ordin, un cec sau o chirie neplătită pentru închirierea unui imobil (în cazul unui contract scris).

În cazul măsurilor provizorii, stabilirea instanței competente depinde de natura cererii. Competența de drept comun revine președintelui instanței regionale superioare (*tribunal de grande instance*). Cu toate acestea, judecătorul instanței pentru litigii cu valoare redusă (*juge d'instance*), președintele tribunalului comercial (*tribunal de commerce*), al instanței pentru soluționarea litigiilor de muncă (*conseil des prud'hommes*) și al tribunalului paritar al contractelor de arendare (*tribunal paritaire des baux ruraux*) pot, de asemenea, să dispună măsuri provizorii, în limitele competențelor lor respective.

În ceea ce privește măsurile asigurătorii, judecătorul competent este judecătorul de executare, care face parte din instanța regională superioară. Judecătorul competent este cel de la locul unde locuiește debitorul.

În fața judecătorului de executare sau a judecătorului competent cu luarea de măsuri provizorii (*juge des référés*) părțile se apără fără asistența unui avocat. Cu toate acestea, părțile pot să fie asistate sau reprezentate de un avocat.

Sechestrul asigurător este instituit de către un executor judecătoresc. În ceea ce privește înscrierea garanțiilor judiciare, nu este prevăzută o asemenea obligație. Cu toate acestea, având în vedere complexitatea juridică a înscrierii unei garanții, creditorii sunt întotdeauna asistați de un practician în domeniul dreptului.

Costul măsurilor asigurătorii revine în cele din urmă debitorului, chiar dacă creditorul poate să se găsească în situația de a achita suma în avans. Costurile de executare fac obiectul unui tarif care stabilește onorariul datorat executorilor judecătorești pentru fiecare măsură de executare și pentru fiecare măsură asigurătorie.

În conformitate cu Decretul nr. 96-1080 din 12 decembrie 1996, onorariile executorilor judecătorești cuprind o sumă fixă exprimată, cumulativ sau alternativ, în funcție de caz, în drepturi fixe sau proporționale, însoțite, dacă este cazul, de un drept de trimitere în judecată.

În ceea ce privește măsurile asigurătorii, taxele de recuperare proporționale, calculate la sumele recuperate, nu vor fi exigibile decât dacă executorii judecătorești primesc mandat de recuperare a sumelor datorate. În plus, nomenclatorul anexat la decretul menționat anterior exclude posibilitatea unui onorariu suplimentar, negociat în mod liber, cu excepția însă a sechestrului asigurător asupra drepturilor de asociat și asupra valorilor mobiliare.

2.2 Principalele condiții

Instanța nu ia măsuri, aceasta le autorizează. Măsura este luată de executorul judecătoresc, la cererea beneficiarului autorizării.

Dacă este necesară autorizarea prealabilă a judecătorului, creanța trebuie să pară „întemeiată în principiu”.

Pentru măsurile asigurătorii, nu există nicio condiție expresă referitoare la caracterul urgent.

Creditorul trebuie să demonstreze că există „împrejurări susceptibile să pună în pericol recuperarea” creanței (de exemplu, reaua-credință a debitorului care își disimulează activul, multiplicarea creditorilor etc.).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate bunurile debitorului, cu excepția celor care, conform legii, nu pot fi puse sub sechestrul (de exemplu, bunurile necesare vieții de zi cu zi sau exercitării profesiei), pot face obiectul sechestrului asigurător. Același lucru este valabil în ceea ce privește creanțele: cu toate acestea, salariile nu pot face niciodată obiectul unor măsuri asigurătorii (chiar dacă acestea pot fi poprite în baza unei hotărâri judecătorești sau a unui alt titlu executoriu, în conformitate cu procedura de poprire a remunerațiilor).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Bunurile puse sub sechestrul asigurător sunt indisponibile. Debitorul păstrează dreptul de utilizare, sub responsabilitatea sa, însă acesta nu le poate înstrăina. În cazul în care deturază bunul pus sub sechestrul, acesta comite o infracțiune pasibilă de amendă și închisoare.

Sumele de bani puse sub sechestrul sunt înregistrate într-un cont.

Bunurile acoperite de garanția judiciară pot fi vândute de către debitor, însă creditorul dispune de un drept de suită și de plată privilegiată asupra prețului de vânzare a bunului respectiv.

Bunurile puse sub sechestrul asigurător sunt plasate sub responsabilitatea debitorului care devine „gardianul” acestora, iar efectul punerii sub sechestrul nu este opozabil terților. Dimpotrivă, garanțiile judiciare, care fac obiectul măsurilor de publicitate (comercială sau funciară), sunt opozabile tuturor.

Instituția bancară (și, în general, orice terț pus sub sechestrul) care primește o cerere de punere sub sechestrul asigurător cu privire la un client are obligația de a dezvălui executorului judecătoresc, fără întârziere, toate obligațiile sale față de debitor (și numele, toate conturile deschise pe numele debitorului, precum și sumele existente în conturi). În cazul în care banca nu furnizează aceste informații fără un motiv întemeiat, aceasta poate fi obligată la plata datoriei în locul debitorului.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsura asigurătorie trebuie luată în termen de trei luni de la data ordonanței instanței prin care este încuviințată aceasta. În caz contrar, autorizarea devine caducă.

În cazul în care creditorul nu a inițiat deja o procedură de recunoaștere a creanței sale, acesta trebuie să facă acest lucru în luna în care este luată măsura. În caz contrar, măsura devine caducă.

Măsura asigurătorie trebuie comunicată debitorului, în termen de cel mult opt zile. Debitorul poate introduce la judecătorul de executare o contestație a măsurii sau a autorizării acesteia. Este posibil ca judecătorul să fi prevăzut, de asemenea, în prealabil, o dată pentru audiere, la care părțile urmează să fie invitate să dezbată măsura în cauză. În principiu, contestația debitorului este admisibilă atât timp cât sechestrul asigurător nu a fost convertit în sechestrul de executare silită (*saisie exécution*) ulterior obținerii de către creditor a unei hotărâri judecătorești cu privire la creanța acestuia.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Ordonanța poate fi contestată de către debitor concomitent cu măsura în sine.

Judecătorul de executare, competent pentru acordarea autorizării măsurii asigurătorii, admite, de asemenea, căi de atac împotriva acestei ordonanțe.

Deciziile sale pot fi atacate la curtea de apel.

În măsura în care debitorul ia la cunoștință autorizarea măsurii în același timp cu măsura în sine, contestarea ordonanței respectă aceleași reguli ca în cazul contestării măsurii: aceasta este admisibilă atât timp cât măsura asigurătorie nu a fost convertită în măsură cu executare silită.

Calea de atac nu suspendă efectul măsurii asigurătorii, care își produce efectele până când judecătorul dispune ridicarea sechestrului sau constată nulitatea acestuia.

Linkuri utile

 [Site-ul web Legifrance](#)

 [Site-ul web al Ministerului Justiției](#)

 [Site-ul web al Camerei Naționale a Executorilor Judecătorești \(*Chambre Nationale des Huissiers de Justice*\)](#)

Ultima actualizare: 04/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere

acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Croația

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legea privind executarea silită (*Ovršni zakon*) [*Narodne Novine* (Monitorul Oficial al Republicii Croația) numerele 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17] prevede următoarele măsuri în a treia secțiune intitulată „Asigurarea prin măsuri preliminare” (*Osiguranje*):

- asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile - titlul 28,
- asigurarea judiciară și notarială prin instituirea unei garanții, pe baza unui acord al părților - titlul 29,
- asigurarea judiciară și notarială prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiune de drepturi - titlul 30,
- asigurarea prin executare silită preliminară - titlul 31,
- asigurarea prin măsuri preliminare - titlul 32,
- măsuri provizorii - titlul 33.

Potrivit legii privind executarea silită, numai măsurile definite ca atare de aceasta sau de altă lege pot fi considerate măsuri asigurătorii. Măsurile asigurătorii nu pot fi instituite asupra unor bunuri și drepturi care, potrivit legii privind executarea silită, nu pot fi supuse executării, cu excepția unor dispoziții contrare prevăzute de legea respectivă.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ca măsură (pe termen lung) în sensul asigurării obligatorii a creanțelor, legea privind executarea silită permite asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile sau a unui drept de gaj asupra bunurilor mobile (de exemplu, creanțe pecuniare, venituri - salarii, pensii etc., conturi bancare, valori mobiliare și acțiuni), precum și asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi. Asigurarea prin instituirea unui drept de gaj sau a unui drept de ipotecă poate fi voluntară sau obligatorie, în timp ce asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiunea de drepturi nu poate fi decât voluntară și nu poate avea loc decât fie în cadrul procedurilor în fața unei instanțe judecătorești, fie în fața unui notar public.

Alte măsuri reglementate de legea privind executarea silită sunt asigurarea prin executare preliminară și asigurarea prin măsuri preliminare și prin măsuri provizorii. Aceste măsuri pot fi stabilite doar de instanță în mod obligatoriu, fie la cererea unei părți, fie din oficiu.

Instanțele municipale dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii, cu excepția cazului în care această competență a fost încredințată altor instanțe în temeiul legii, în timp ce instanțele comerciale dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii în cauzele în care acestea dețin competența să dispună executarea silită.

Competența de a dispune și de a pune în aplicare din oficiu măsurile asigurătorii revine instanței competente să decidă cu privire la cererea creditorului garantat, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Competența de a decide cu privire la cererile de asigurare a creanțelor pecuniare prin instituirea obligatorie a unor drepturi de ipotecă asupra bunurilor imobile aparține instanței care ține cartea funciară în care trebuie efectuată înscrierea pe baza titlului executoriu de stabilire a creanței pecuniare. Prin stabilirea acestei măsuri se urmărește asigurarea creanței pecuniare prin instituirea, pe baza înscrierii, a unui drept de ipotecă asupra unor bunuri imobile. Înscrierea unui drept de ipotecă are drept efect faptul că respectivul bun imobil poate fi executat silit și împotriva terților care achiziționează ulterior acest bun imobil.

Instanța poate dispune măsuri asigurătorii judiciare cu privire la o creanță pecuniară prin instituirea unui drept de garanție pe baza unui acord între părți, la cererea comună a creditorului garantat și a debitorului garantat vizând anumite bunuri în vederea garantării creanței pecuniare. Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare a creanțelor pecuniare ale creditorului garantat asupra bunurilor și drepturilor debitorului garantat și de punere în aplicare a măsurilor asigurătorii se determină prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a instanțelor în procedurile de executare silită pentru recuperarea creanțelor pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării.

Procesul-verbal al instanței consemnează acordul părților cu privire la existența unei creanțe și data scadenței acesteia, precum și acordul părților ca această creanță să fie asigurată prin instituirea unui drept de garanție. Acordul semnat are forța juridică a unei tranzacții judiciare.

Asigurarea notarială a unei creanțe pecuniare prin instituirea unui drept de garanție pe baza acordului părților se poate întemeia pe un acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, care conține, de asemenea, declarația debitorului cu privire la faptul că este de acord ca garanția să fie constituită asupra unui anumit bun care îi aparține.

Asigurarea judiciară prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiunea de drepturi poate avea drept temei înțelegerea părților ca acordul încheiat între ele referitor la transferul dreptului de proprietate (asupra unora dintre bunurile debitorului garantat către creditorul garantat cu scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a creditorului garantat) sau la cesiunea unora dintre drepturile debitorului garantat (către creditorul garantat în același scop) să fie consemnat în procesul-verbal al ședinței. Creanțele viitoare pot fi, de asemenea, garantate. Acest acord are efectul unei tranzacții judiciare. Instanța competentă teritorial să se pronunțe asupra cererilor de garantare a creanțelor pecuniare prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiune de drepturi se stabilește prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a unei instanțe în cadrul procedurilor de executare silită pentru executarea unor creanțe pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării.

Asigurarea notarială prin transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiune de drepturi, respectiv cesiune de acțiuni, de participații sau a unui titlu sub formă de interes de participare, este posibilă pe baza unui acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului. Autorizarea unui notar public de a încheia măsuri asigurătorii individuale se stabilește în conformitate cu normele privind sediul social și competența teritorială a notarilor publici.

Competența teritorială de a se pronunța cu privire la cererile de executare preliminară și de a pune în aplicare această executare revine instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu. Asigurarea prin executare preliminară se dispune și se pune în aplicare de către instanță. În temeiul unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri civile, instanța dispune executarea preliminară în vederea asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurată prin înscrierea preliminară în registrul public în cazul în care creditorul din cadrul procedurii de executare silită demonstrează că, din cauza amânării executării silită până în momentul în care hotărârea produce efecte din punct de vedere juridic, există un risc probabil ca executarea să devină imposibilă sau mult mai dificilă și respectivul creditor depune garanții pentru prejudiciile pe care debitorul din cadrul procedurii de executare silită ar putea să le sufere din cauza acestei executări.

Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri preliminare și de a pune în aplicare astfel de măsuri aparține instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu în temeiul căruia a fost dispusă asigurarea. Criteriul pe baza căruia se stabilește dacă pot fi dispuse măsuri preliminare constă în capacitatea creditorului garantat de a demonstra că există un risc probabil ca, fără aceste măsuri, realizarea creanței să devină imposibilă sau mult mai dificilă. În anumite cazuri, instanța poate condiționa acordarea măsurii preliminare de depunerea unei garanții pentru

prejudiciile pe care debitorul garantat ar putea să le sufere din cauza dispunerii acestei măsuri. Hotărârea motivată prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă (nu mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită). Înainte de inițierea unui litigiu sau a unei alte proceduri judiciare cu privire la o creanță garantată, competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a se pronunța cu privire la cererile de executare. Competența teritorială de a pune în aplicare măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a pune în aplicare executarea silită. După inițierea procedurii judiciare, competența de a se pronunța cu privire la cererile de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței în fața căreia a fost inițiată procedura. Dacă împrejurările specifice unei anumite cauze justifică acest lucru, cererea poate fi depusă și în fața instanței care deține competența teritorială de a pune în aplicare executarea silită. Instanța care ar fi fost competentă să se pronunțe cu privire la o cerere de executare pe baza unui titlu executoriu întocmit în cadrul unor proceduri administrative are, de asemenea, competența de a se pronunța cu privire la cererile de a dispune măsuri provizorii după încetarea acestor proceduri. Măsurile provizorii sunt dispuse de instanță pe baza unei cereri prezentate înainte de instituirea sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri până în momentul în care se procedează la executarea silită. Hotărârile prin care se dispun măsuri provizorii au autoritate de titlu executoriu. Tipurile de măsuri provizorii depind de faptul dacă măsura provizorie asigură o creanță pecuniară sau o creanță fără caracter pecuniar. În funcție de împrejurările cauzei, instanța poate dispune mai multe măsuri provizorii, dacă este necesar.

Sarcinile, drepturile sau interdicțiile asupra bunurilor mobile, acțiunilor, participațiilor sau titlurilor sub formă de interese de participare sunt înscrise pe baza unei hotărâri judecătorești, respectiv a unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, în registrul creanțelor creditorilor care fac obiectul unei asigurări judiciare sau al unei asigurări notariale (Registru garanțiilor) (*Upisnik založnih prava*) păstrat la Administrația Financiară, care este o bază de date unică în care sunt înregistrate sarcinile, drepturile sau interdicțiile, în timp ce înscrierea ipotecilor sau a modificărilor drepturilor de proprietate asupra unor bunuri imobile este înregistrată în cărțile funciare.

2.2 Principalele condiții

Atunci când dispune asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile, instanța se pronunță asupra unei cereri de asigurare a unor creanțe pecuniare pe baza unui titlu executoriu în temeiul căruia a fost dispusă realizarea creanței pecuniare. Nu există cerințe speciale pentru a dispune asigurarea, instanța dispunând asigurarea pe baza cererii, iar în ceea ce privește bunurile imobile înscrise în cartea funciară, instanța înscrie un drept de ipotecă în favoarea creditorului garantat și precizează caracterul executoriu al creanței. În cazul în care debitorul garantat nu este înscris în cartea funciară ca proprietar al bunului imobil, creditorul garantat prezintă, împreună cu cererea, un document relevant pentru înscrierea dreptului de proprietate al debitorului garantat.

În scopul obținerii unei garanții pentru creanța pecuniară a unui creditor garantat prin instituirea unui drept de garanție asupra anumitor bunuri care fac obiectul garanției, creditorul garantat și debitorul garantat pot solicita instanței, în mod consensual, să dispună și să pună în executare, în beneficiul creditorului garantat, instituirea unei garanții asupra bunurilor imobile, bunurilor mobile, creanțelor pecuniare și altor bunuri și drepturi ale debitorului garantat sau pot să ajungă la un astfel de acord sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată, inclusiv declarația debitorului că este de acord cu instituirea unei garanții asupra anumitor bunuri care îi aparțin.

Cazierul judiciar semnat, respectiv documentul notarial sau un înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, are, de asemenea, valoarea unei tranzacții judiciare împotriva persoanei care și-a exprimat acordul cu privire la instituirea unui drept de garanție asupra bunului sau asupra dreptului său, iar pe baza acestor documente, în vederea recuperării creanței garantate, se propune direct executarea împotriva persoanei începând cu bunul adus în garanție în scopul asigurării creanței.

Părțile pot, de comun acord, să solicite instanței să programeze o ședință și să consemneze în procesul-verbal al acestei ședințe acordul lor privind transferul dreptului de proprietate asupra unora dintre bunurile debitorului garantat către creditorul garantat în scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a creditorului garantat sau acordul lor de a transfera unele dintre drepturile debitorului garantat către creditorul garantat în acest scop. Creanțele viitoare pot fi de asemenea garantate. Un astfel de acord poate fi semnat ca act notarial sau ca înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului. Acordul ar trebui să conțină o dispoziție privind momentul scadenței creanței garantate, precum și modul în care aceasta va fi stabilită. Debitorul garantat poate fi, de asemenea, o persoană împotriva căreia creditorul garantat nu are o creanță care este garantată, și anume poate fi un terț care își exprimă consimțământul cu privire la garantarea unei astfel de creanțe. De asemenea, acordul poate să se aplice asigurării creanțelor fără caracter pecuniar, însă, în acest caz, acordul trebuie să precizeze valoarea pecuniară a creanței. Creanța ar trebui să fie determinată sau determinabilă. La acord se poate adăuga consimțământul exprimat de debitorul garantat printr-o declarație conform căreia creditorului garantat i se permite să solicite în mod direct, în conformitate cu procesul-verbal, executarea silită împotriva sa pentru predarea bunului care face obiectul garanției după scadența creanței garantate. Procesul-verbal care conține o astfel de declarație constituie titlu executoriu. Atunci când dreptul de proprietate asupra unui bun imobil înscris în cartea funciară este transferat prin acordul părților, acordul respectiv ar trebui să conțină declarația debitorului garantat conform căreia acesta își exprimă consimțământul ca transferul să fie executat în mod direct în cartea funciară în baza acordului și ca înscrierea în cartea funciară să transfere dreptul de proprietate asupra bunului imobil către creditorul garantat, cu o adnotare care să menționeze că transferul a avut loc în scopul garantării unei creanțe specifice a creditorului garantat. Cu excepția unor dispoziții contrare, debitorul garantat are dreptul de a utiliza în continuare bunul al cărui drept de proprietate a fost transferat către creditorul garantat, și anume exercițiul dreptului transferat către creditorul garantat, în timp ce creditorul garantat are dreptul să vândă bunul sau dreptul transferate acestuia la scadența creanței sale sau să greveze bunul imobil cu o ipotecă.

Asigurarea prin măsuri preliminare poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor pecuniare pe baza unei hotărâri a unei instanțe sau a unui organism administrativ, care încă nu produce efecte din punct de vedere juridic, pe baza unei tranzacții încheiate în fața unei instanțe sau a unui organism administrativ, în cazul în care creanța stabilită în această tranzacție nu a ajuns încă la scadență, sau pe baza unei decizii notariale sau a unui act notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu a ajuns încă la scadență. Pe baza acestor documente, instanța dispune aplicarea unei măsuri preliminare, în cazul în care creditorul demonstrează ca fiind probabil riscul ca realizarea creanței să fie imposibilă sau mult mai dificilă decât nu este garantată. Riscul este considerat probabil dacă aplicarea măsurii preliminare a fost solicitată pe baza unui ordin de plată sau a unui titlu executoriu, pe baza unui act autentic eliberat în temeiul unui document oficial sau al unui document legalizat de un notar public, pe baza unei cambii sau a unui cec împotriva cărora a fost invocată o obiecție în timp util, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză penală privind o cerere în materie de drept al proprietății în cazul căreia rejudecarea cauzei este posibilă, pe baza unei decizii care trebuie să fie executată în străinătate, pe baza unei hotărâri pronunțate în temeiul unei mărturisiri împotriva căreia a fost introdusă o cale de atac, pe baza unei tranzacții care este contestată în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege, pe baza unei decizii sau a unui document notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu este încă exigibilă, care sunt contestate în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege. Instanța respinge cererea de asigurare prin măsuri preliminare, respectiv revocă o anumită măsură preliminară și suspendă judecarea cauzei, dacă debitorul garantat demonstrează că nu există un risc probabil sau că acest risc a dispărut.

Asigurarea prin măsuri provizorii poate fi solicitată înaintea instituirii sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri, până la punerea în aplicare a executării silită. În cuprinsul cererii prin care solicită aplicarea unei măsuri provizorii, creditorul garantat trebuie să includă o solicitare în care precizează cu exactitate creanța pe care dorește să o garanteze, menționează tipul de măsură pe care o solicită și durata

acestea și, după caz, mijloacele prin care se garantează punerea obligatorie în executare a respectivei măsuri provizorii, precum și obiectul garanției. Cererea trebuie să conțină o prezentare a faptelor pe care se întemeiază solicitarea privind aplicarea unei măsuri provizorii și a elementelor de probă care confirmă aceste declarații. Creditorul garantat este obligat să anexeze aceste elemente de probă, dacă este posibil, la această cerere. Măsura provizorie poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor neexigibile și condiționate, însă nu este permisă în cazul în care au fost îndeplinite condițiile pentru dispunerea aplicării unei măsuri preliminare prin care poate fi obținut același efect de asigurare. Aplicarea unei măsuri provizorii de garantare a unei creanțe pecuniare poate fi dispusă în cazul în care creditorul garantat demonstrează caracterul probabil al existenței creanței și a riscului ca, în absența unei asemenea măsuri, debitorul garantat ar împiedica sau ar face mult mai dificilă recuperarea creanței prin înstrăinarea sau ascunderea bunului sau prin sustragerea acestuia într-un alt mod. Creditorul garantat nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca debitorul garantat să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse și se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Aplicarea unei măsuri provizorii se poate dispune în scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar în cazul în care creditorul garantat demonstrează probabilitatea existenței creanței sale și demonstrează ca fiind probabil riscul ca debitorul garantat, fără această măsură, să împiedice sau facă mult mai dificilă executarea creanței, în special prin modificarea situației actuale, sau în cazul în care acesta demonstrează că măsura este probabil necesară în vederea prevenirii violenței sau a producerii unor daune ireparabile. În plus, creditorul garantat nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca debitorul garantat să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse și se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Instanța poate dispune o măsură provizorie la propunerea creditorului garantat chiar și atunci când acesta nu a demonstrat ca fiind probabilă existența unei creanțe și a riscului, în cazul în care, în termenul stabilit de instanță, creditorul garantat prezintă o garanție pentru prejudiciul pe care debitorul garantat l-ar putea suporta prin dispunerea și punerea în aplicare a măsurii provizorii. În cazul în care creditorul garantat nu prezintă garanția financiară în termenul stabilit, instanța respinge cererea cu privire la măsura asigurătorie. Ținând seama de împrejurările cauzei, instanța poate să dispună mai multe măsuri provizorii, dacă acest lucru este necesar; în cazul în care, într-o anumită cauză pot fi dispuse mai multe măsuri provizorii, instanța dispune aplicarea măsurii celei mai adecvate pentru realizarea scopului urmărit prin asigurare (iar dacă acestea sunt toate la fel de adecvate, instanța dispune aplicarea măsurii care este cel mai puțin oneroasă pentru debitorul garantat).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Obiectul măsurilor asigurătorii și al măsurilor provizorii poate fi orice bun sau orice drept deținut de debitorul garantat, de exemplu, bunuri imobile, bunuri mobile, creanțe pecuniare, pensii, prestații de invaliditate, depozite în numerar în conturi bancare sau în conturi de economii și alte drepturi de proprietate, în măsura în care acestea nu reprezintă bunuri exceptate de la executare în temeiul legii sau în măsura în care nu există un drept prevăzut de lege prin care se restricționează executarea silită a bunurilor (de exemplu, bunuri care nu sunt în circulație, parcele agricole și clădiri cu destinație agricolă care aparțin producătorilor agricoli în măsura necesară pentru subzistență și pentru subzistența membrilor direcți ai familiei și a altor persoane aflate în întreținere legală etc.).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Constituirea drept garanție a bunurilor imobile prin instituirea unui drept de ipotecă (voluntară sau obligatorie, judiciară sau notarială) se efectuează prin înscrierea în cartea funciară în care bunul imobil a fost înscris.

Prin intermediul măsurilor asigurătorii judiciare și notariale care implică transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri sau cesiunea unor drepturi, creditorul garantat devine proprietarul unui bun sau titularul unui drept prin înscrierea în cărțile sau în registrele publice obligatorii din punct de vedere legal. În scopul constituirii unei garanții pentru o creanță pecuniară a creditorului garantat prin aducerea în garanție a anumitor bunuri care vor face obiectul garanției, creditorul garantat și debitorul garantat pot solicita instanței, pe bază de consens, să dispună și să pună în aplicare, în beneficiul creditorului garantat:

1. înscrierea unui drept de ipotecă asupra imobilului debitorului garantat,
2. depunerea unui acord între părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare,
3. înscrierea unui drept de gaj pe bunurile mobile ale debitorului garantat,
4. instituirea unei popririi asupra creanței pecuniare a debitorului garantat,
5. instituirea unei popririi asupra unei părți a veniturilor debitorului garantat obținute pe baza unui contract de muncă sau de prestări de servicii,
6. instituirea unei popririi pe o parte din pensie, din prestația de invaliditate sau din despăgubirile pentru veniturile nerealizate,
7. instituirea unei popririi pe creanța debitorului garantat împotriva unui cont bancar sau a unui carnet de economii,
8. aducerea în garanție a unei obligații de predare sau de livrare de bunuri mobile sau de predare de bunuri imobile,
9. instituirea unui drept de garanție reală mobilă asupra altor bunuri sau drepturi reale,
10. instituirea unui sechestr asupra certificatelor de acționar și asupra altor valori mobiliare și predarea acestora în vederea păstrării,
11. instituirea unei garanții asupra acțiunilor pentru care nu au fost emise certificate de acționar și asupra participațiilor și a titlurilor sub formă de interese de participare în societăți,
12. înscrierea valorilor mobiliare păstrate la societatea depozitară (*Depozitno društvo*).

Asigurarea prin executare silită preliminară: în vederea asigurării unui titlu executoriu fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurat prin înscrierea condiționată într-un registru public, instanța poate, în temeiul unei hotărâri judecătorești civile, să dispună executarea silită preliminară.

Asigurarea prin executare silită preliminară: instanța poate dispune următoarele măsuri preliminare:

1. înscrierea unei ipoteci pe bunul imobil al debitorului garantat sau pe un drept înscris asupra imobilului respectiv,
2. depunerea acordului dintre părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare,
3. înscrierea unui drept de gaj pe bunurile mobile ale debitorului garantat,
4. instituirea unei popririi asupra creanței pecuniare a debitorului garantat,
5. instituirea unei popririi asupra unei părți a veniturilor debitorului garantat obținute pe baza unui contract de muncă sau de prestări de servicii,
6. instituirea unei popririi pe o parte din pensie, din prestația de invaliditate sau din despăgubirile pentru veniturile nerealizate,
7. instituirea unei popririi pe creanța debitorului garantat împotriva unui cont bancar sau a unui carnet de economii,
8. aducerea în garanție a obligației de predare sau de livrare de bunuri mobile sau de predare de bunuri imobile,
9. instituirea unui drept de garanție reală mobilă asupra altor bunuri sau drepturi reale,
10. instituirea unui sechestr asupra certificatelor de acționar și asupra altor valori mobiliare și predarea acestora în vederea păstrării,
11. instituirea unei garanții asupra acțiunilor pentru care nu au fost emise certificate de acționar și asupra participațiilor și a titlurilor sub formă de interese de participare în societăți,
12. înscrierea valorilor mobiliare păstrate la societatea depozitară (*Depozitno društvo*).

13. impunerea unei interdicții asupra unei bănci de a plăti din contul debitorului garantat sau al unui terț suma pentru care a fost dispusă măsura preliminară. Creditorul garantat poate obține o garanție asupra obiectului asigurării pe baza unei măsuri preliminare. În cazul în care a fost dispusă o interdicție de plată asupra unei sume din contul debitorului garantat deschis la o bancă, suma respectivă nu poate fi transferată din acel cont pe durata interdicției, cu excepția cazului în care este utilizată pentru plata creanței garantate.

Măsuri provizorii

În scopul asigurării unei creanțe pecuniare se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins acest scop și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice debitorului garantat să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri mobile, de a sechestra aceste bunuri și de a le preda creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a pune sub sechestrul și de a consemna numerar, valori mobiliare și alte bunuri similare la o instanță sau la un notar public;
3. de a interzice debitorului garantat să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri imobile sau drepturi reale care sunt înregistrate asupra acestor bunuri imobile în favoarea sa, cu o adnotare a acestei interdicții în cartea funciară;
4. de a interzice debitorului garantat să își îndeplinească obligația față de debitorul său garantat în mod voluntar și de a interzice acestui din urmă debitor garantat să primească prestația aferentă obligației respective, și anume de a dispune de creanțele sale;
5. de a obliga o bancă să refuze plata din contul debitorului garantat către debitorul său garantat sau către un terț la cererea debitorului garantat, într-un cuantum egal cu cuantumul pentru care a fost dispusă măsura provizorie.

În scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins scopul urmărit prin această asigurare și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice înstrăinarea și grevarea bunurilor mobile împotriva cărora este îndreptată această creanță, sechestrarea și predarea acestora creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a acțiunilor, participațiilor sau a titlurilor sub formă de interese de participare, împotriva cărora este îndreptată creanța, cu o adnotare a interdicției în registrul de acțiuni, și, dacă este necesar, în procesul-verbal al instanței; de a interzice utilizarea sau exercitarea drepturilor întemeiate pe aceste părți sociale sau acțiuni; de a încredința acțiuni, participații sau titluri sub formă de interese de participare în vederea gestionării de către un terț; de a institui un consiliu de administrație interimar într-o societate;
3. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a altor drepturi împotriva cărora este îndreptată creanța și de a încredința gestionarea acestor drepturi unui terț;
4. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a bunurilor imobile împotriva cărora este îndreptată creanța sau a drepturilor reale conexe bunului imobil împotriva căruia este îndreptată creanța, cu o adnotare a interdicției în cartea funciară; de a sechestra bunul imobil și de a-l încredința creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării sale în siguranță;
5. de a interzice unui debitor al debitorului garantat să restituie un bun, să cesioneze un drept sau să îndeplinească orice altă obligație fără caracter pecuniar împotriva căreia este îndreptată creanța debitorului garantat;
6. de a interzice debitorului garantat să întreprindă orice acțiune care ar putea provoca prejudicii creditorului garantat și să interzică orice modificare a bunurilor împotriva cărora este îndreptată creanța;
7. de a obliga debitorul garantat să întreprindă anumite acțiuni necesare pentru conservarea bunurilor mobile sau imobile sau de a menține starea actuală a bunurilor;
8. să autorizeze creditorul garantat să rețină bunurile debitorului garantat care sunt păstrate de el și la care se referă creanța, până la soluționarea litigiului;
9. să autorizeze creditorul garantat să întreprindă anumite acțiuni sau să obțină anumite bunuri în mod direct sau prin reprezentant, în special cu scopul de a restabili o situație anterioară;
10. de a obliga angajatul să se întoarcă temporar la muncă; de a plăti o compensație în cadrul unui litigiu de muncă, în cazul în care acest lucru este necesar pentru întreținerea sa și întreținerea persoanelor pe care acesta este obligat să le întrețină în temeiul legii.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Asigurarea judiciară și asigurarea notarială prin garanție reală mobilă sau prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi sunt de regulă valabile până la încheierea definitivă a procedurii.

Hotărârea prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă. Perioada pentru care se dispune măsura preliminară nu poate să dureze mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită. În cazul în care termenul se scurge înainte ca decizia pe baza căreia fost dispusă măsura preliminară să devină executorie, instanța judecătorească, la cererea creditorului garantat prezentată instanței înainte de expirarea perioadei pentru care a fost dispusă măsura preliminară, acordă o prelungire a acestui termen cu condiția ca împrejurările în care această măsură a fost dispusă să nu se fi schimbat.

Hotărârea prin care se dispune o măsură provizorie precizează, de asemenea, durata acestei măsuri și, în cazul în care măsura este dispusă înainte de formularea unei acțiuni sau de instituirea unei alte proceduri, precizează de asemenea termenul până la care creditorul garantat trebuie să introducă o acțiune, respectiv cererea de deschidere a unei alte proceduri, pentru a justifica măsura în cauză. Instanța judecătorească, la cererea creditorului garantat, extinde durata măsurii provizorii, cu condiția ca împrejurările în care măsura a fost dispusă să nu se fi schimbat.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în primă instanță se poate formula o cale de atac în termen de opt zile de la data comunicării sau notificării hotărârii în primă instanță, cu excepția cazului în care există prevederi contrare în legea privind executarea silită. De regulă, calea de atac nu amână executarea unei hotărâri. În calea de atac se pronunță o instanță superioară.

Calea de atac formulată împotriva unei hotărâri judecătorești privind o cerere de aplicare a unei măsuri provizorii nu este comunicată părții opuse pentru răspuns, iar instanța superioară se pronunță cu privire la calea de atac în termen de treizeci de zile de la primirea acesteia.

Împotriva actului notarial sau înscrisului sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului nu există nicio cale de atac de natură jurisdicțională, însă un debitor poate formula obiecțiuni împotriva măsurii asigurătorii notariale în cadrul unui litigiu special în care are posibilitatea de a contesta acordurile. Terții pot să conteste o măsură asigurătorie notarială în cadrul unei proceduri în fața unei instanțe de judecată în conformitate cu normele care se aplică contestațiilor împotriva măsurilor asigurătorii judiciare.

Revizuirea este permisă în procedurile privind măsurile asigurătorii numai dacă soluția pronunțată în a doua instanță depinde de soluționarea unei chestiuni de fond sau de procedură importante pentru asigurarea aplicării uniforme a legii și egalitatea între toate părțile implicate în aplicarea sa, în conformitate cu normele procedurale. Rejudecarea cauzei nu este permisă, iar restabilirea situației anterioare este permisă numai pe baza nerespectării termenului pentru formularea căilor de atac sau a contestațiilor.

Ultima actualizare: 26/09/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [it](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Măsuri preventive și provizorii - Italia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile intermediare cuprind două subgrupe principale: măsuri asigurătorii (*misure conservative*), care includ poprirea bunurilor, și măsuri anticipative (*misure anticipatorie*), care sunt frecvente în dreptul familiei. Există și măsuri urgente (*provvedimenti d'urgenza*, articolul 700 din Codul de Procedură Civilă), al căror conținut este stabilit de instanță de la caz la caz, în conformitate cu nevoia asiguratorie care trebuie satisfăcută.

Caracteristicile esențiale ale măsurilor intermediare asigurătorii sunt următoarele: ele urmează proceduri simple, rapide; de regulă, ele sunt provizorii și sunt auxiliare acțiunii principale din litigiu. Totuși, această dependență de litigiul principal nu este o caracteristică absolută. Din 2005, în anumite cauze specifice, măsurile intermediare nu trebuie să fie urmate de o hotărâre pe fond. În aceste cauze, măsurile intermediare devin în cele din urmă de facto un instrument de sine stătător și permanent, chiar dacă s-ar putea să nu fie tipul de măsură care ar putea să fie dispusă într-o hotărâre judecătorească pe fond.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

Emiterea unei măsuri intermediare face obiectul a două cerințe:

- A) urgența (*periculum in mora*), adică temerea fondată că, judecarea pe fond fiind o chestiune încă nerezolvată, dreptul pe care măsura intermediară încearcă să îl protejeze poate fi prejudiciat în mod ireparabil;
- B) prezumția (*fumus boni juris*), adică o prezumție în legătură cu pretenția.

2.1 Procedura

Cererea privind o măsură intermediară se înregistrează la instanța competentă, care, de regulă, este aceeași cu cea care judecă cauza principală. Instanța cercetează sumar cauza, audiind ambele părți, și apoi emite măsura intermediară. Măsura intermediară poate, de asemenea, să fie emisă fără audierea celeilalte părți, dacă citarea acesteia ar putea să împiedice aplicarea măsurii.

2.2 Principalele condiții

Emiterea unei măsuri intermediare face obiectul celor două cerințe sus-menționate: *periculum in mora* și *fumus boni juris*.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Acestea sunt de natura unor măsuri provizorii până la pronunțarea hotărârii judecătorești în acțiunea principală. Totuși, în timp ce acest lucru este întotdeauna adevărat în cazul măsurilor asigurătorii, care impun ca acțiunea principală să fie în așteptarea pronunțării în litigiul principal, acesta este doar parțial adevărat în cazul măsurilor anticipative, care rămân în vigoare indiferent dacă un proces este sau nu în pronunțare, deși ele nu capătă aceeași putere juridică cu cea a unei hotărâri judecătorești definitive care determină aspectele implicate.

Conținutul măsurilor intermediare variază în funcție de tipul de pericol pe care sunt destinate să îl preîntâmpine. De exemplu, poprirea se aplică bunurilor unui datornic. Pe de altă parte, decizia de reîncadrare a unui lucrător concediat în mod inechitabil reprezintă o obligație de a realiza o acțiune.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

În conformitate cu nevoia care trebuie satisfăcută, măsurile se pot aplica bunurilor mobile și imobile, dar și proprietății intelectuale și lucrărilor care fac obiectul drepturilor de autor.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsurile asigurătorii sunt destinate să mențină situația faptică și juridică existentă la data cererii, astfel încât să existe garanția că perioada necesară finalizării acțiunii principale nu va prejudicia drepturile reclamantului. Pe de altă parte, măsurile anticipative sunt destinate să anticipeze efectele hotărârii judecătorești definitive în acțiunea legală principală. .

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile intermediare rămân în vigoare până la pronunțarea hotărârii judecătorești în acțiunea legală principală, care le va înlocui. Și măsurile asigurătorii, în cazul cărora este obligatorie inițierea acțiunii legale principale (de exemplu, autorizarea în cazul indisponibilizării judiciare în temeiul articolului 670 din Codul de Procedură Civilă sau în cazul popririi asigurătorii în temeiul articolului 671 din Codul de Procedură Civilă), își pierd efectul dacă acțiunea legală principală nu este inițiată sau continuată în cadrul termenelor-limită prevăzute de lege sau de instanță, sau dacă o garanție solicitată de instanță nu a fost constituită.

Măsurile anticipative, inclusiv cele atipice (cele al căror conținut nu este stabilit de lege, ci de instanță, în conformitate cu articolul 700 din Codul de Procedură Civilă), chiar și în cazul în care nu pot să devină parte din hotărârea definitivă, continuă să producă efecte chiar dacă acțiunea principală nu este inițiată sau este inițiată, dar, ulterior, este întreruptă.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Deciziile privind măsurile intermediare, indiferent dacă admit sau resping cererea, pot să fie atacate (articolul 669-b.), în temeiul faptului că au vicii sau prin prezentarea la curtea de apel a unor circumstanțe suplimentare și temeuri care nu au fost incluse în cererea inițială.

Ultima actualizare: 30/07/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Lituania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Articolul 145 din Codul de procedură civilă (*Civilinio proceso kodeksas*) prezintă diferitele tipuri de măsuri provizorii. Măsurile provizorii pot fi următoarele: punerea sub sechestru a bunurilor imobile ale părâtului;

înscrierea în registrul public a unei interdicții care să împiedice transferul unui titlu;

punerea sub sechestru a bunurilor mobile, a sumelor de bani sau a drepturilor de proprietate aflate în proprietatea părâtului și deținute de părât sau de terțe persoane;

reținerea bunurilor deținute de părât;

numirea unui administrator pentru bunurile pârâtului;
o interdicție care să împiedice pârâtul să ia parte la anumite tranzacții sau să întreprindă anumite acțiuni;
o interdicție care să împiedice alte persoane să transfere bunuri către pârât sau să îndeplinească alte obligații;
în circumstanțe excepționale, o interdicție care să împiedice pârâtul să își părăsească reședința permanentă și/sau o interdicție care să împiedice deplasarea unui copil de la domiciliul său permanent, fără autorizarea instanței;
suspendarea valorificării activelor în cazurile în care a fost depusă o cerere pentru anularea sechestrului asupra unor astfel de active;
suspendarea executării recuperatorii;
acordarea menținerii provizorii sau impunerea unor constrângeri provizorii;
un ordin de adoptare de măsuri pentru prevenirea producerii sau a amplificării daunelor;
alte măsuri prevăzute de lege sau dispuse de instanță, în absența cărora respectarea hotărârii judecătorești ar putea fi mai dificilă sau chiar imposibil de realizat.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

La cererea persoanelor implicate în cauză sau a altor persoane vizate, instanța poate impune măsuri provizorii în cazul în care persoanele respective furnizează o justificare credibilă pentru cererea lor și în cazul în care neadoptarea măsurilor în cauză poate face ca respectarea hotărârii judecătorești să fie mai dificilă sau imposibilă.

Instanța poate aplica măsuri provizorii din oficiu numai în cazul în care acest lucru este necesar pentru a proteja interesul public și în cazul în care neadoptarea măsurilor în cauză ar încălca drepturile și interesele legitime ale unei persoane, ale societății sau ale statului.

Măsurile provizorii pot fi aplicate atât în absența unei acțiuni, cât și în oricare etapă a procedurii civile.

2.1 Procedura

Cererile în legătură cu măsurile provizorii sunt examinate de o instanță de prim grad de jurisdicție sau, în cazurile specificate în [Legea privind arbitrajul comercial](#) (*Komercinio arbitražo įstatymas*), de Tribunalul Regional Vilnius (*Vilniaus apygardos teismas*). În cazul în care solicitarea de măsuri provizorii este menționată în cererea depusă, asupra măsurilor provizorii se decide numai după soluționarea chestiunii referitoare la admisibilitatea cererii prin care acestea sunt solicitate. Instanța se pronunță cu privire la cererea de măsuri provizorii cât mai curând posibil în cadrul unei proceduri scrise, însă trebuie să facă acest lucru în termen de cel mult trei zile lucrătoare de la primirea solicitării. În cazul în care instanța consideră necesar, pârâtul este notificat cu privire la examinarea cererii de măsuri provizorii.

Persoanele implicate în cauză au dreptul să depună cereri de măsuri provizorii la instanța de apel sau la curtea de casație care urmează să se pronunțe pe fondul cauzei.

Instanța poate dispune măsuri provizorii pe baza unei cereri motivate de măsuri provizorii prezentată în scris de persoana în cauză, înainte de data la care este introdusă o acțiune în instanță. În cerere, solicitantul trebuie să indice motivele pentru care acțiunea nu a fost introdusă împreună cu cererea menționată, să prezinte dovada unui risc pentru interesele solicitantului și să plătească o garanție egală cu jumătate din taxa judiciară percepută pentru o cerere de măsuri provizorii, și anume 100 LTL. În cazul cererilor de măsuri provizorii referitoare la cauze pendinte în fața instanțelor naționale sau străine de arbitraj sau a instanțelor străine, este percepută o garanție de 1 000 LTL. Instanța poate să reducă valoarea garanției, având în vedere situația financiară dificilă a solicitantului, în cazul în care solicitantul a depus o cerere motivată în acest scop împreună cu documente justificative. Atunci când impune măsuri provizorii, instanța stabilește un termen de introducere a acțiunii. Acest termen nu poate depăși 14 zile. În cazul în care acțiunea trebuie introdusă în fața unei instanțe străine sau a unei instanțe de arbitraj, termenul nu poate depăși 30 de zile. În cazul în care acțiunea nu este introdusă în termenul prevăzut, măsurile provizorii sunt ridicate. În cazul în care acțiunea nu a fost introdusă din vina persoanei în cauză, garanția nu este returnată.

O cerere de măsuri provizorii trebuie să fie depusă la aceeași instanță care urmează să soluționeze acțiunea în conformitate cu normele de competență judiciară. O cerere de măsuri provizorii referitoare la o cauză pendinte în fața unei instanțe străine sau a unei instanțe naționale sau străine de arbitraj trebuie să fie depusă la Tribunalul Regional Vilnius.

La cererea motivată a persoanelor implicate în cauză sau a altor persoane vizate, instanța poate înlocui o măsură provizorie cu o altă măsură provizorie.

Instanța trebuie să informeze persoanele implicate în cauză sau alte persoane vizate cu privire la orice astfel de cerere, iar acestea au dreptul să formuleze obiecții la cererea respectivă.

Instanța poate decide să nu impună măsuri provizorii în cazul în care pârâtul plătește suma cerută în contul instanței sau a fost eliberată o garanție pentru pârât. În plus, pârâtul poate pune gaj activele sale în beneficiul solicitantului.

2.2 Principalele condiții

(a se vedea secțiunea 2)

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile provizorii pot fi aplicate cu privire la bunuri imobile, bunuri mobile, fonduri și drepturi de proprietate.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsurile provizorii sunt măsuri în absența cărora respectarea hotărârii judecătorești ar putea fi mai dificilă sau chiar imposibil de realizat. În cazurile care implică restricționarea temporară a drepturilor de proprietate pentru un bun aflat în proprietate comună, punerea sub sechestrul poate fi impusă numai pentru partea din bunul respectiv care aparține persoanei care face obiectul măsurilor provizorii. În cazul în care partea sa din bunul deținut în comun nu a fost identificată, întregul bun poate fi pus sub sechestrul până la identificarea părții respective.

Ulterior popririi fondurilor deținute în conturi la bănci și alte instituții de credit, utilizarea acestor fonduri este autorizată numai pentru operațiunile specificate în ordinul judecătoresc.

În cazurile în care sunt puse sub sechestrul mărfuri aflate în liberă circulație, materii prime, produse semifinite sau produse finite, deținătorul acestora poate schimba componența și forma unor astfel de bunuri numai dacă valoarea totală a acestora nu va scădea, cu excepția cazului în care instanța dispune altfel. O persoană ale cărei bunuri au fost puse sub sechestrul este răspunzătoare pentru orice încălcare a restricțiilor impuse din momentul notificării ordinului de punere sub sechestrul a bunurilor și, în cazul în care notificarea este imposibilă, inclusiv atunci când ordinul de măsuri provizorii este adoptat în absența persoanei în cauză, din momentul în care ordinul este înregistrat în registrul bunurilor puse sub sechestrul.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În cazul în care instanța respinge cererea, toate măsurile provizorii anterioare sunt menținute până la intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești. Chestiunea ridicării măsurilor provizorii trebuie decisă prin hotărâre judecătorească.

În cazul în care cererea este îndeplinită, toate măsurile provizorii anterioare rămân valabile până la momentul executării hotărârii judecătorești. Executorul judecătoresc care pune în executare hotărârea judecătorească va informa deținătorul respectivului registru public cu privire la încetarea măsurilor provizorii în cazul respectiv.

În cazul punerii sub sechestrul a unor bunuri mobile care nu sunt înregistrabile într-un registru funciar sau dacă în ziua emiterii ordinului instanța nu cunoaște valoarea și natura bunurilor pârâtului, persoana care solicită măsuri provizorii trebuie să adreseze executorului judecătoresc o cerere de localizare și descriere a bunurilor pârâtului. În cazul în care nu este depusă o astfel de cerere la executorul judecătoresc și nu sunt clarificate detaliile privind bunurile sechestrate, măsurile provizorii rămân valabile timp de paisprezece zile de la data ordinului prin care acestea sunt impuse. La cererea persoanelor implicate în cauză sau a altor persoane vizate, măsurile provizorii pot fi ridicate printr-un ordin al instanței care soluționează cauza pe fond.

Instanța va anula măsurile provizorii din oficiu în cazul în care persoana care solicită măsurile provizorii nu reușește să introducă o acțiune în termenul stabilit de instanță. Un ordin în acest sens nu face obiectul unei căi de atac separate. De asemenea, instanța poate anula măsurile provizorii din oficiu în cazul în care acest lucru este necesar pentru a proteja interesul public și în cazul în care menținerea acestora ar încălca drepturile și interesele legitime ale unei persoane, ale societății sau ale statului.

În cazul în care măsurile provizorii impuse de instanță limitează, încalcă sau restricționează drepturi ale unor persoane care nu sunt implicate în cauză, persoanele respective au dreptul să solicite instanței care soluționează cauza pe fond să anuleze măsurile provizorii impuse asupra acestora.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Orice ordin privind măsuri provizorii adoptat de instanța de prim grad de jurisdicție în conformitate cu procedura aplicabilă poate fi contestat de către persoanele implicate în cauză prin formularea unei căi de atac separate în fața unei instanțe superioare, cu excepția unei serii de cazuri prevăzute în Codul de procedură civilă. Persoanele care nu sunt implicate în cauză pot formula o cale de atac separată numai cu privire la ordinea instanței de prim grad de jurisdicție de respingere a cererilor acestora de anulare a măsurilor provizorii impuse asupra lor. Introducerea unei căi de atac separate nu are efect suspensiv asupra procedurii.

Ordinele judecătorești privind măsurile provizorii nu fac obiectul unui recurs în casație.

Ultima actualizare: 05/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Luxemburg

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În dreptul luxemburghez, există diferite măsuri de protejare a drepturilor părților înainte de încheierea unui proces în care se judecă fondul acțiunii și în urma căruia instanța va pronunța o hotărâre definitivă cu privire la pretențiile părților.

Putem întâlni următoarele măsuri:

Măsurile adoptate de instanță fără dezbateri contradictorii. În această situație, magistratul este sesizat printr-o cerere ex parte de către partea care solicită adoptarea de măsuri provizorii și se pronunță pe baza informațiilor prezentate de una dintre părți;

Măsurile adoptate de instanță după o dezbateri contradictorie. În această situație, instanța va pronunța o hotărâre doar după desfășurarea unei ședințe publice (sau uneori după audierea în camera de consiliu), în cursul căreia părțile au posibilitatea de a-și susține punctele de vedere. Părțile sunt convocate prin cerere de chemare în judecată (transmisă de un executor judecătoresc) sau de către grefă, în funcție de procedurile prevăzute de lege.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

În toate situațiile de urgență, instanța care se pronunță prin ordonanță președințială poate dispune orice măsură provizorie care nu poate întâmpina obiecțiuni serioase sau care este justificată de existența unui litigiu.

Instanța se poate pronunța totodată cu privire la dificultățile privind executarea propriilor ordonanțe.

De asemenea, aceasta poate dispune cu titlu provizoriu măsurile asigurătorii sau corective care se impun, fie pentru a preveni un prejudiciu iminent, fie pentru a pune capăt unei situații în mod manifest ilicită.

2.1 Procedura

Se depune o cerere de chemare în judecată pentru o ședință de judecată care se va desfășura într-o zi și la o oră alocate pronunțării de ordonanțe președințiale.

În cazul în care, cu toate acestea, situația impune celeritate, președintele sau judecătorul care îi ține locul poate permite citarea părții la o anumită oră, chiar și în zilele de sărbătoare sau în general nelucrătoare, în instanță sau la domiciliu cu ușile deschise.

În situațiile de urgență, președintele tribunalului districtual, sau judecătorul care îi ține locul, poate dispune prin ordonanță președințială orice măsură care nu întâmpină obiecțiuni serioase sau care este justificată de existența unui litigiu. De asemenea, acesta se poate pronunța cu privire la dificultățile referitoare la executarea unei hotărâri sau a unui alt titlu executoriu. Atunci când dificultățile referitoare la executarea unui titlu sau a unei hotărâri fac obiectul unei ordonanțe președințiale, instanța competentă este cea din locul în care trebuie executate acestea.

Președintele sau judecătorul care îi ține locul pot să dispună prin ordonanță președințială măsurile asigurătorii sau corective necesare, fie pentru a preveni un prejudiciu iminent, fie pentru a pune capăt unei situații în mod manifest ilicite. Pentru a preveni pierderea probelor, acesta poate dispune măsurile de cercetare judecătorească pe care le consideră utile, inclusiv audierea martorilor.

Există numeroase dispoziții legale specifice cu privire la măsurile provizorii sau asigurătorii care se aplică în anumite domenii (de exemplu, în materie de contracte de închiriere, de indiviziune, de coproprietate, de succesiune, de regimuri matrimoniale etc...). Normele specifice privind competența rezultă în mod normal din textul de lege care permite instanței să adopte o măsură provizorie. Nu există norme generale privind competența, cu excepția faptului că în mod obișnuit competența pentru adoptarea de măsuri provizorii îi este atribuită președintelui instanței învestite cu fondul litigiului.

În cazul în care nu este prevăzută o procedură specială, partea care solicită adoptarea unei măsuri provizorii trebuie să se adreseze instanței cu competență pentru ordonanțele președințiale. În funcție de valoarea litigiului, aceasta trebuie să se adreseze fie judecătorului de pace (pentru sume mai mari de 10 000 EUR), fie instanței cu competență pentru ordonanțele președințiale de pe lângă tribunalul districtual. Aceste instanțe au competență generală în ceea ce privește măsurile asigurătorii sau corective necesare, fie pentru a preveni un prejudiciu iminent, fie pentru a pune capăt unei situații în mod manifest ilicite.

În general, reprezentarea de către un avocat nu este obligatorie.

2.2 Principalele condiții

Adoptarea unor astfel de măsuri de către instanță se supune unor condiții de necesitate sau de urgență, care sunt la latitudinea instanței.

În cazul în care un creditor solicită autorizația de a pune sechestrul pe active, instanța trebuie să verifice, în funcție de documentele și explicațiile furnizate, în ce măsură creanța este întemeiată cel puțin în principiu.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile provizorii se pot referi la toate bunurile mobile deținute de o persoană. Doar anumite bunuri considerate indispensabile în viața de zi cu zi nu pot fi puse sub sechestru prin lege.

Legea luxemburgheză permite sechestrul asigurător asupra salariilor și remunerațiilor unei persoane, inclusiv asupra veniturilor alternative (pensii, rente etc...). Cu toate acestea, o parte din venituri, și anume suma prezumată indispensabilă pentru cheltuielile de zi cu zi, nu poate fi pusă sub sechestru.

În schimb, nu este posibil sechestrul asigurător asupra bunurilor imobile. Executarea silită imobiliară poate avea loc doar în temeiul unei hotărâri judecătorești cu autoritate de lucru judecat.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

În majoritatea cazurilor, instanța care dispune măsura stabilește totodată și efectele sale. Aceasta poate, în acest mod, să limiteze în timp efectele ordonanței sau să vizeze doar anumite bunuri sau acte.

În cazul unui sechestru autorizat de instanță la cererea ex parte a uneia dintre părți, legea prevede termene fixe pentru prezentarea în fața instanței a unei cereri de validare. În cazul în care validarea nu este solicitată în acest termen, sechestrul este nul de drept.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Potrivit legii, măsurile provizorii sunt cele care îi permit instanței să soluționeze temporar un litigiu între mai multe părți în așteptarea unei soluții definitive în cadrul unei proceduri de fond.

Conform definiției Curții de Justiție a Uniunii Europene, este vorba de măsuri „care au ca scop menținerea unei situații de facto sau de jure pentru a proteja drepturile ale căror recunoaștere este solicitată din partea instanței care are competență pe fond”.

Aceste măsuri pot fi adoptate și pentru a împiedica înrăutățirea unei situații.

În practică, aceste măsuri îi permit unui creditor să se protejeze împotriva riscului de neplată, prin recurgerea la două soluții: fie prin declararea caracterului inalienabil al bunurilor debitorului, fie prin constituirea unor garanții reale care îi conferă creditorului dreptul de a-și recupera datoria (*ius persequendi*) în cazul în care bunurile își schimbă proprietarul.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Se poate introduce o cale de atac împotriva unei ordonanțe președințiale cu dezbatere contradictorie. Termenul de introducere a căii de atac este însă doar de 15 zile de la notificarea hotărârii.

Nu se poate introduce o cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanță ca urmare a unei cereri ex parte. Partea care consideră că măsura a fost adoptată pe nedrept se poate adresa instanței competente să se pronunțe prin ordonanță președințială pentru a-i solicita adoptarea unei noi măsuri asigurătorii de suspendare a efectelor măsurii dispuse de către instanța care s-a pronunțat ca urmare a cererii ex parte.

Linkuri relevante

<http://www.legilux.lu/>

Ultima actualizare: 02/05/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Malta

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Diferitele tipuri de măsuri asigurătorii sunt următoarele:

mandatul de constatare;

mandatul de sechestru;

mandatul de sechestru aplicat unei activități comerciale în desfășurare;

ordinul de poprire;

mandatul de interdicție a plecării;

mandatul de sechestru al navelor maritime;

mandatul de sechestru al aeronavelor;

ordinul de interdicție.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

Măsurile sunt reglementate prin intermediul capitolului 12 din legislația malteză în temeiul secțiunilor 829 și urm. Dispozițiile legilor speciale se pot aplica, de asemenea, în anumite cazuri.

2.1 Procedura

Cererea de adoptare a uneia dintre măsurile menționate trebuie să se facă prin declarație sub jurământ dată de solicitant și trebuie să conțină originea și tipul de creanță sau cerere care se dorește să fie asigurată: dacă dreptul care se dorește a fi asigurat este o creanță sau o cerere care poate fi îndeplinită prin plata unei sume de bani, sumele trebuie menționate în cerere.

2.2 Principalele condiții

Aceste mandate sunt emise de instanță. Mandatul de constatare sau de interdicție a plecării, cu referire la jurământul depus de părât, nu poate fi emis de Curtea Magistraților (Malta) sau de Curtea Magistraților (Gozo) în jurisdicția sa inferioară. Mai mult, nu pot fi emise niciun fel de mandate de sechestru sau ordine de poprire împotriva guvernului pentru asigurarea unor drepturi sau cereri. Nu pot fi emise niciun fel de mandate de sechestru sau ordine de poprire împotriva membrilor forțelor armate sau împotriva oricărei nave aflate integral în slujba guvernului maltez, dacă o astfel de persoană se află în Malta împreună cu forța armată sau nava de care aparține. Nu se poate elibera niciun mandat de interdicție pentru asigurarea niciunui drept sau a unei cereri împotriva unui comandant, marinar sau a unei alte persoane înrolate legal, dacă nava de care acesta aparține a obținut autorizație de plecare, sau a unui inginer sau angajat cu orice grad de pe o navă cu abur.

Trebuie să se facă trimitere întotdeauna la secțiunea 829 și urm. din capitolul 12 din legislația malteză. Dispozițiile legilor speciale se pot aplica, de asemenea, în anumite cazuri.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Bunurile care fac obiectul acestor măsuri sunt bunuri mobile și imobile. Un mandat de sechestru poate fi emis, de asemenea, împotriva unei activități comerciale în desfășurare. Un mandat de sechestru asigurător poate fi emis pentru navele maritime mai lungi de 10 m, precum și pentru aeronave.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Efectul acestora variază în funcție de natura măsurii, dar în general nici bunurile mobile, nici cele imobile nu pot fi vândute sau transferate către părți terțe.

Un mandat de constatare poate fi emis pentru a asigura un drept asupra obiectelor mobile: în acest caz, pentru ca solicitantul să poată exercita dreptul menționat, poate fi interesul său ca astfel de obiecte mobile să rămână în starea și locul actual. În cazul unui mandat de sechestru al unui bun mobil, grefierul sechestrează de la debitor articolul sau articolele indicate în cerere. Efectul unui mandat de sechestru aplicat unei activități comerciale în desfășurare este de a păstra totalitatea bunurilor activității în curs de desfășurare, inclusiv licențele și renumele și de a se asigura că aceasta nu este vândută parțial sau integral și, prin urmare, este păstrată în funcțiune: cu toate acestea, în orice caz, instanța nu va accepta o cerere de eliberare a unui mandat dacă se consideră că există alte mijloace de asigurare a sumei datorate. În mod contrar, efectul unui mandat de sechestru pentru navele maritime sau aeronave este de a confisca nava maritimă cu o lungime mai mare de 10 metri sau aeronava de la debitor, pentru a o preda autorității unde se află bunul respectiv și, de asemenea, pentru a impune autorității menționate să nu elibereze o astfel de navă maritimă sau aeronavă sau să nu permită debitorului să renunțe în orice fel la aceasta, în întregime sau parțial, sau să cedeze unei alte persoane orice drepturi privind aceasta. Obiectivul unui mandat de interdicție este acela de a împiedica o persoană să întreprindă o acțiune care poate fi prejudiciabilă pentru persoana care a solicitat mandatul.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Până când acestea sunt anulate de instanță sau retrase de partea care emite mandatul, fiecare mandat asigurator va rămâne în vigoare timp de 15 zile de la data la care se pronunță o hotărâre definitivă.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Nu există posibilitatea de a contesta aceste măsuri. Cu toate acestea, există posibilitatea emiterii unor mandate de anulare. În acest caz, persoana împotriva căreia este emisă o măsură asiguratorie poate depune o cerere la instanța care a emis măsura asiguratorie; în mod alternativ, dacă acțiunea a fost introdusă în instanță, acesta poate depune o cerere la instanța care judecă această cauză pentru a solicita revocarea măsurii asiguratorii, în întregime sau parțial, în temeiul unuia dintre următoarele motive:

măsura asiguratorie a încetat să mai fie valabilă;

oricare dintre condițiile impuse de lege pentru eliberarea măsurii asiguratorii nu mai este îndeplinită;

sunt disponibile alte garanții adecvate pentru satisfacerea cererii persoanei la a cărei solicitare a fost eliberată măsura asiguratorie, fie prin emiterea altei măsuri asiguratorii, fie dacă instanța consideră că această altă măsură oferă o garanție satisfăcătoare; sau

se dovedește că suma solicitată nu este justificată *prima facie* sau este excesivă; sau

instanța consideră că asigurarea furnizată este suficientă; sau

se demonstrează că în aceste circumstanțe ar fi nerezonabil menținerea în vigoare a măsurii asiguratorii, în întregime sau parțial, sau că măsura asiguratorie nu mai este necesară sau justificabilă integral sau parțial.

Ultima actualizare: 22/03/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Țările de Jos

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Există două tipuri de măsuri: măsuri provizorii și măsuri asiguratorii.

Măsurile provizorii sunt măsuri anterioare hotărârilor judecătorești în procedurile pe fond. Hotărârea pronunțată de instanță în cadrul procedurii pe fond poate să confirme măsurile provizorii sau să le anuleze.

Măsurile asiguratorii sunt măsuri destinate să garanteze faptul că debitorul își îndeplinește obligațiile. Aceste măsuri permit creditorilor să se asigure împotriva riscului de a nu primi ceea ce li se datorează.

Instanța poate să impună măsuri provizorii și măsuri asiguratorii asupra bunurilor debitorului. Creditorul are dreptul prin lege să solicite anumite măsuri înainte de pronunțarea hotărârii, și chiar înaintea procedurii în instanță, care să contribuie la menținerea unor drepturi care pot fi exercitate numai după pronunțarea hotărârii. Intenția este de a se evita ca cealaltă parte să facă iluzoriu dreptul de recuperare al creditorului, de exemplu prin vânzarea bunurilor, ascunderea acestora, renunțarea la acestea sau grevarea lor de gaj sau ipotecă.

1.1 Măsurile provizorii

Măsurile provizorii pot fi impuse în procedurile prin care acestea sunt solicitate în mod specific sau în cadrul procedurilor privind fondul cauzei care sunt pendinte în fața instanței.

Se aplică norme speciale pentru măsurile provizorii în cadrul procedurilor de divorț.

1.2 Măsurile asiguratorii

A. Sechestrul (*conservatoir beslag*)

Instanța poate să acorde creditorului permisiunea de a pune sub sechestru bunurile debitorului, în vederea conservării bunurilor până la momentul stabilirii dreptului solicitat de persoana care instituie sechestrul.

Există patru tipuri de sechestru:

Sechestru pentru colectarea de creanțe (*conservatoire verhaalsbeslagen*). Bunurile sunt puse sub sechestru după ce instanța hotărăște că o creanță monetară trebuie lichidată.

Sechestru în vederea predării unor bunuri mobile sau a livrării unor bunuri (*conservatoir beslag tot afgifte van roerende zaken of levering van goederen*). În acest caz, sechestrul este impus asupra debitorului pentru a garanta menținerea drepturilor în calitate de proprietar sau de beneficiar îndreptățit să primească livrarea.

Sechestru marital anterior hotărârii judecătorești (*conservatoir marital beslag*). Soțul care solicită divorțul, separarea de drept sau lichidarea comunității de bunuri poate să instituie acest tip de sechestru pentru a preveni scoaterea bunurilor din comunitatea de bunuri înainte de realizarea partajului.

Sechestrul pentru conservarea mijloacelor de probă (*conservatoir bewijsbeslag*). Scopul acestui sechestru este de a proteja mijloacele de probă.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Această măsură se referă, în principal, la cazurile în care există un risc ca elementele sechestrate să fie eliminate. La solicitarea persoanei care instituie sechestrul, instanța hotărăște ca elementele sechestrate sau care urmează să fie sechestrate să fie predate unui custode care urmează să fie desemnat de instanță.

Păstrarea în condiții de siguranță poate fi dispusă, de asemenea, separat de punerea sub sechestru.

C. Plasarea sub administrare

Bunurile care fac obiectul unui litigiu privind dreptul de proprietate pot fi plasate sub administrare judiciară de către instanță. De exemplu: există un litigiu privind dreptul de a livra al unei societăți. Punerea sub sechestru sau păstrarea în condiții de siguranță a bunurilor societății ar putea împiedica continuarea activității sale economice. Administratorul poate gestiona societatea pe durata procedurii.

D. Aplicarea de sigilii și întocmirea de inventare

Cu permisiunea instanței subregionale (*kantonrechter*), bunurile care aparțin unei succesiuni sau anumite bunuri deținute în comun pot fi plasate sub sigiliu de către notar. Nu este necesară reprezentarea de către un avocat. Această măsură este rar utilizată. Aceasta poate fi solicitată, de exemplu, de către moștenitori, soțul supraviețuitor sau partenerul înregistrat, executorii testamentari și persoanele cu drept (limitat) la o parte din bunurile deținute în comun. Cererea de eliminare a sigiliului este adresată, de asemenea, instanței subregionale.

La cererea persoanelor menționate anterior, printre altele, instanța subregională poate dispune întocmirea unui inventar de către un notar. Nu este necesară reprezentarea de către un avocat. Obiectivul măsurii este de a stabili dimensiunea (și valoarea) patrimoniului succesoral. Cererea poate fi prezentată împreună cu o solicitare de aplicare a unui sigiliu sau de eliminare a sigiliului. Măsura cuprinde o scurtă descriere a tuturor activelor și pasivelor din patrimoniul succesoral și, la cererea uneia dintre părți, o evaluare a valorii bunurilor mobile. În cazul în care părțile nu pot ajunge la un acord cu privire la desemnarea evaluatorului (evaluatorilor) certificat (certificați), acesta (aceștia) este (sunt) numit (numiți) de către notar.

1.3 Executarea provizorie

Dacă se solicită acest lucru, instanța poate declara hotărârea sa ca fiind executorie cu titlu provizoriu în toate cazurile care apar, cu excepția cazului în care rezultă altfel din lege sau din natura cauzei. În cazul în care acest lucru nu rezultă din lege, titlul executoriu provizoriu trebuie să fie solicitat de către reclamant. Instanța nu poate pronunța un astfel de titlu din oficiu.

O hotărâre declarată executorie cu titlu provizoriu poate fi executată imediat chiar dacă sunt formulate obiecții sau se introduce un apel sau un recurs în casație împotriva acesteia. Titlul executoriu poate acoperi integral sau parțial hotărârea. De asemenea, hotărârea ar putea fi executată fără să fie declarată executorie cu titlu provizoriu, dar executarea acesteia ar fi suspendată prin introducerea unei căi de atac. În cazul în care o hotărâre judecătorească este declarată executorie cu titlu provizoriu, executarea acesteia poate fi continuată sau chiar inițiată după introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

A. Sechestrul

Sechestrul este instituit cu permisiunea judecătorului instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii. Cererea pentru acordarea permisiunii este întocmită de către un avocat. Judecătorul se poate baza, în principiu, pe afirmațiile reclamantului. În principiu, debitorul nu este audiat. De regulă, hotărârea judecătorească este emisă în aceeași zi. În cazul unei creanțe monetare, judecătorul stabilește suma pentru care se acordă permisiunea. Judecătorul poate dispune furnizarea unei garanții pentru eventualele daune cauzate de sechestrul.

Sechestrul este instituit printr-un act notificat de către un executor judecătoresc. O persoană care instituie un sechestrul și despre care ulterior se constată că a instituit în mod abuziv sechestrul poate fi obligată la plata de daune-interese.

Procedura prin care se solicită punerea sub sechestrul generează costuri, cum ar fi: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), costurile suportate vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>) și onorariile executorului judecătoresc (<http://www.kbvg.nl/>).

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Păstrarea în condiții de siguranță este dispusă la cererea părții care instituie sechestrul de către judecătorul instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii. Partea împotriva căreia se instituie sechestrul și orice alte părți interesate sunt audiate, cu excepția cazului în care circumstanțe excepționale împiedică acest lucru. Nu este permisă nicio cale de atac împotriva unui astfel de ordin. Judecătorul poate dispune constituirea unei garanții. Judecătorul instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii poate dispune păstrarea în condiții de siguranță separat de punerea sub sechestrul.

Procedura prin care se solicită păstrarea în condiții de siguranță generează costuri, cum ar fi: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), costurile suportate în vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>) și onorariile executorului judecătoresc.

C. Plasarea sub administrare

La cererea părții interesate, judecătorul instanței districtuale care este competent în materie de măsuri provizorii pune bunurile în litigiu sub administrare.

Măsura nu este legată de un eventual sechestrul instituit. Eventualele sechestrul instituite asupra bunurilor nu limitează competențele administratorului.

Măsura poate acoperi toate tipurile de bunuri, mobile și imobile, precum și drepturi de proprietate. Administrarea prezintă interes, în principal, pentru a asigura continuitatea gestionării bunurilor societăților de către o parte terță independentă, de exemplu pe durata procedurii.

Procedura prin care se solicită plasarea sub administrare generează costuri, cum ar fi: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), costurile suportate vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>) și salariul administratorului.

D. Măsuri provizorii

Procedurile provizorii pot fi desfășurate complet separat de procedura pe fond și nu trebuie să fie urmate în mod necesar de aceasta.

Judecătorul instanței districtuale competent în materie de măsuri provizorii are competența de a acorda măsuri provizorii, dacă este cazul, în toate domeniile. Judecătorul instanței subregionale este competent, de asemenea, în cauzele pentru care urmează să se pronunțe în cadrul unei proceduri pe fond. În plus față de competența teritorială normală, instanța pe a cărei rază teritorială urmează să fie luată măsura are o competență suplimentară. Fiecare ordin sau interdicție care ar putea fi solicitat(ă) în cadrul procedurii pe fond poate fi solicitat(ă) în cadrul procedurilor provizorii. Creanțele monetare pot fi permise în anumite condiții (a se vedea punctul 2.2).

În cadrul procedurilor în fața judecătorului competent în materie de măsuri provizorii, reclamantul trebuie să fie asistat de un avocat. Părătul poate fi asistat de un avocat. În cadrul procedurilor desfășurate în fața judecătorului instanței subregionale, părțile se pot prezenta fără asistența unui avocat. Audierea este orală și informală. Hotărârea este pronunțată, de regulă, după câteva săptămâni. Instanța poate declara din oficiu că măsura provizorie este executorie cu titlu provizoriu. „Provizoriu” înseamnă că hotărârea este reversibilă din punct de vedere juridic. O hotărâre diferită poate fi emisă în orice alte proceduri pe fond.

Această procedură generează următoarele costuri: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>), onorariile executorului judecătoresc (<http://www.kbvg.nl/>) și, pentru reclamant, costurile suportate în vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>).

Măsurile provizorii pot fi acordate, de asemenea, în cadrul unei proceduri pe fond care este pendinte, acestea aplicându-se pe durata litigiului. Măsura provizorie care urmează să fie solicitată trebuie să fie legată de cererea din procedura principală. Această procedură este foarte puțin utilizată.

În cauzele de divorț, măsurile provizorii sunt solicitate pe durata procedurii și pentru o anumită perioadă de timp ulterior acesteia. Printre exemple se numără: domiciliul conjugal, produsele destinate utilizării cotidiene, copiii și alocația de întreținere pentru soț/soție care urmează să fie plătită de celălalt soț.

Aceste măsuri sunt solicitate prin cerere separată, înaintea, în timpul și chiar ulterior procedurilor de divorț, până în momentul în care acestea încetează să mai producă efecte. Procedura orală trebuie să fie inițiată cel târziu în a treia săptămână după depunerea cererii, iar judecătorul se va pronunța cât mai curând posibil.

Această procedură generează următoarele costuri: taxa judiciară de înregistrare (<http://www.rechtspraak.nl/>) și costurile suportate în vederea angajării unui avocat (<http://www.advocatenorde.nl/>).

E. Executarea provizorie

În cadrul procedurii de citare ordinară, instanța poate, la cererea solicitantului, să declare hotărârea sa integral sau parțial executorie cu titlu provizoriu, cu excepția cazului în care rezultă altfel din lege sau din natura cauzei. Aceasta poate condiționa forța executorie cu titlu provizoriu de constituirea unei garanții. Declarația privind forța executorie provizorie este posibilă, de asemenea, din oficiu în cadrul procedurii provizorii. Același lucru este valabil în cazul procedurilor privind cererea.

2.2 Principalele condiții

A. Sechestrul

Cererea trebuie să conțină anumite informații: natura sechestrului care urmează să fie instituit și dreptul invocat de solicitant și, în cazul unei creanțe monetare, de asemenea valoarea (maximă) a acesteia. În plus, în funcție de sechestrul care urmează să fie instituit, trebuie să se demonstreze dacă teama de însușire ilegală este întemeiată. Nu este impus un interes urgent.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

În cazul unei cereri formulate de o persoană care instituie sechestrul, nu este obligatoriu ca aceasta să aibă un caracter urgent. Cu toate acestea, în cadrul procedurilor provizorii, reclamantul trebuie să aibă un interes urgent. Temea de însușire ilegală nu trebuie să fie demonstrată.

C. Plasarea sub administrare

Aceasta implică proceduri provizorii, prin urmare, reclamantul trebuie să aibă un interes urgent. Temea de însușire ilegală nu trebuie să fie demonstrată.

D. Măsurile provizorii

În cadrul procedurilor provizorii, reclamantul trebuie să aibă un interes urgent, instanța analizează interesele părților, iar decizia prevede măsuri provizorii. Interesul urgent al reclamantului nu trebuie să se bazeze pe circumstanțe care țin de pârât. Cererea poate fi contestată sau contestabilă. Se aplică cerințe mai stricte în ceea ce privește admisibilitatea creanțelor monetare în cadrul procedurilor provizorii. Interesul urgent al reclamantului este examinat în detaliu, în timp ce riscul imposibilității de rambursare - care poate conduce la respingerea măsurii provizorii - va trebui, de asemenea, să fie luat în considerare în evaluarea intereselor. În toate instanțele districtuale, sunt posibile proceduri provizorii pentru colectarea creanțelor pentru creanțele necontestate sau creanțele care nu pot fi contestate în mod rezonabil și care decurg dintr-un acord cu privire la bunuri livrate și/sau servicii prestate.

Pentru măsurile provizorii în cadrul procedurilor de divorț și alte proceduri pe fond, nu se aplică cerințe privind posibilitatea de contestare sau urgența cauzei. Temea de însușire ilegală este, de asemenea, lipsită de relevanță.

E. Executarea provizorie

Nu se aplică.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Scopul măsurilor asigurătorii este de a menține o situație *de facto* sau *de jure* pentru conservarea drepturilor (de recurs). Scopul măsurilor provizorii este de a crea o situație *de facto* sau *de jure* înaintea pronunțării unei hotărâri în procedura pe fond.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

A. Sechestrul

În principiu, sechestrul este posibil asupra tuturor tipurilor de bunuri, cu excepția activelor destinate serviciilor publice și elementelor menționate la articolele 447, 448 și 712 din Codul de procedură civilă (*Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering*). O parte din salarii și din alte drepturi de plată periodice nu este eligibilă pentru punere sub sechestrul. De asemenea, sechestrul poate fi instituit asupra unui drept limitat sau asupra unei părți dintr-un activ. În acest caz, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, normele privind punerea sub sechestrul a unor astfel de active (articolul 707 din Codul de procedură civilă).

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Bunurile mobile care nu constituie bunuri înregistrate.

C. Plasarea sub administrare

Toate bunurile pentru care dreptul asupra lor este în litigiu.

D. Măsurile provizorii

Toate tipurile de bunuri pot face obiectul unei cereri în cadrul procedurilor provizorii sau al unei cereri de instituire a unor măsuri asigurătorii în procedura pe fond.

E. Executarea provizorie

Nu se aplică.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul

Consecința punerii sub sechestrul este aceea că activele sechestrate sunt înghețate. Partea împotriva căreia s-a instituit sechestrul nu mai poate vinde, ceda, greva sau închiria bunurile etc. Această incapacitate de a dispune de bunuri este relativă: aceasta are efect numai în relație cu persoana care instituie sechestrul. În cazul unui sechestrul prin poprire, terțul poprit trebuie, de asemenea, să se abțină de la a efectua alte plăți sau de la a preda bunurile. Cu toate acestea, dobânditorul terț de bună credință este protejat în anumite condiții. În cazul unui sechestrul prin poprire, terțul poprit este obligat să declare ceea ce deține în numele părții împotriva căreia a fost instituit sechestrul. Retragerea bunurilor puse sub sechestrul se sancționează.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Retragerea bunurilor păstrate în condiții de siguranță se sancționează.

C. Plasarea sub administrare

Administrarea bunurilor este transferată administratorului.

D. Măsuri provizorii

Conformarea este asigurată adeseori prin impunerea unei penalități cu titlu cominatoriu.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul

Atunci când acordă permisiunea pentru punerea sub sechestrul, instanța trebuie să specifice întotdeauna termenul în care trebuie să fie depusă cererea în acțiunea principală. În cazul în care o acțiune principală nu este încă pendinte, instanța prevede un termen în permisiunea de punere sub sechestrul, de cel puțin opt zile de la sechestrul, în care trebuie să fie introdusă acțiunea principală. Numai procedurile de obținere a unui titlu executoriu pentru plata creanței, pentru care a fost instituit sechestrul drept asigurare, pot fi considerate acțiune principală. Între timp, măsura sechestrului poate fi ridicată de către instanță la cererea persoanei ale cărei bunuri au fost puse sub sechestrul sau la cererea unei alte părți interesate. În cazul în care termenul stabilit de instanță este depășit, sechestrul devine caduc.

Sechestrul devine executoriu de îndată ce persoana care instituie sechestrul a obținut un titlu executoriu, iar acest titlu a fost notificat sau comunicat părții împotriva căreia a fost instituit sechestrul (și în cazul unei poprii, de asemenea, părții terțe).

În cazul în care cererea introductivă din acțiunea principală este respinsă în mod irevocabil, sechestrul devine caduc. Sechestrul poate fi ridicat la cererea părții împotriva căreia a fost instituit acesta.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

Măsura păstrării în condiții de siguranță poate fi ridicată de către judecătorul competent în materie de măsuri provizorii la cererea fiecărei părți interesate în cadrul procedurilor provizorii. Acest judecător stabilește, dacă este necesar, partea căreia custodele trebuie să îi predea bunurile. Ridicarea sechestrului pe care se bazează păstrarea în condiții de siguranță rezultă în ridicarea măsurii păstrării în condiții de siguranță. Custodele livrează ulterior bunurile părții împotriva căreia a fost instituit sechestrul. După ce partea îndreptățită să primească bunurile a fost stabilită prin hotărâre declarată definitivă sau executorie cu titlu provizoriu, custodele predă bunurile persoanei în cauză.

C. Plasarea sub administrare

În cazul în care nu a fost încă formulată în instanță cererea în acțiunea principală, aceasta trebuie să fie depusă într-un termen care urmează să fie stabilit de instanță. În cazul în care acest termen este depășit, administrarea se încheie.

După ce partea îndreptățită să primească bunurile a fost stabilită prin hotărâre declarată definitivă sau executorie cu titlu provizoriu, administratorul predă bunurile persoanei în cauză. Măsura administrării este ridicată prin intermediul unei decizii comune a părților sau, la cererea uneia dintre acestea, de către judecătorul competent în materie de măsuri provizorii.

D. Măsuri provizorii

Măsurile provizorii se aplică până la momentul în care instanța pronunță o hotărâre în procedura pe fond.

Judecătorul în cadrul procedurilor provizorii poate, de asemenea, să limiteze perioada de valabilitate a măsurilor sau să le condiționeze de introducerea acțiunii pe fond într-un anumit termen-limită. De asemenea, măsurile provizorii dispuse în cadrul procedurii pe fond se încheie în cazul în care acțiunea principală este încheiată prematur.

Măsurile provizorii în cadrul procedurii de divorț pot rămâne în vigoare pentru o anumită perioadă de timp după divorț. Acestea pot fi modificate sau retrase.

Măsurile provizorii dispuse înainte de inițierea procedurii de divorț devin caduce în cazul în care cererea de divorț nu este depusă în termen de patru săptămâni de la decizia de acordare a măsurilor provizorii.

E. Executarea provizorie

Instanța de apel poate suspenda executarea. Suspendarea poate fi obținută, de asemenea, prin intermediul procedurii de executare.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Norme generale

Se poate formula declarație de opoziție, apel și recurs în casație împotriva unei hotărâri judecătorești.

Declarația de opoziție poate fi depusă la instanța care a pronunțat hotărârea în lipsă, de către partea care a fost condamnată în lipsă, în termen de patru săptămâni (dată de început variabilă).

Apelul (pentru sume care depășesc 1 750 EUR) poate fi introdus în fața instanței de apel, de către partea căzută în pretenții, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii.

Recursul în casație poate fi introdus la Curtea Supremă a Țărilor de Jos (*oge Raad der Nederlanden*), de către partea căzută în pretenții, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii fie în primă instanță și în instanța superioară, fie în apel.

Apelul la instanța de apel și recursul în casație la Curtea Supremă a Țărilor de Jos împotriva unei hotărâri sunt posibile.

Apelul este introdus de către solicitant și părțile interesate care s-au prezentat în cadrul procedurii, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii, și de către alte părți interesate, în termen de trei luni de la data notificării hotărârii judecătorești respective.

Recursul în casație poate fi introdus de către părțile care s-au prezentat în una dintre instanțele precedente, în termen de trei luni de la data pronunțării hotărârii.

Aceste căi de atac au ca efect suspendarea executării, cu excepția cazului în care hotărârea a fost declarată executorie cu titlu provizoriu.

A. Sechestrul

Nu este permisă o cale de atac superioară împotriva permisiunii de instituire a sechestrului [articolul 700 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Persoana care instituie sechestrul poate introduce apel și, ulterior, un recurs în casație împotriva unei decizii prin care se respinge cererea.

B. Păstrarea în condiții de siguranță

În cazul în care păstrarea în condiții de siguranță a fost dispusă la cererea persoanei care instituie sechestrul, nu este permisă o cale de atac superioară împotriva hotărârii.

Solicitantul poate introduce apel și, ulterior, un recurs în casație împotriva respingerii cererii.

Pot fi formulate declarație de opoziție, apel și recurs în casație împotriva unei hotărâri judecătorești provizorii.

C. Plasarea sub administrare

Pot fi formulate declarație de opoziție, apel și recurs în casație împotriva unei hotărâri de plasare a unor bunuri sub administrare.

D. Măsuri provizorii

Pot fi formulate declarație de opoziție, apel și recurs în casație împotriva măsurilor provizorii acordate în cadrul procedurilor provizorii sau al procedurii pe fond. Apelul sau recursul în casație împotriva măsurilor provizorii acordate în cadrul procedurilor de divorț nu este permis.

E. Executarea provizorie

În cazul în care o hotărâre nu a fost declarată executorie cu titlu provizoriu, o astfel de declarație mai poate fi obținută în apel sau în recurs în casație sau prin intermediul procedurii de executare. În cazul în care o hotărâre judecătorească este declarată executorie cu titlu provizoriu, judecătorul în instanța de apel poate să suspende executarea. Acest lucru nu este posibil în cadrul unui recurs în casație. Suspendarea poate fi obținută, de asemenea, prin intermediul procedurii de executare.

Ultima actualizare: 12/09/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [PL](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Măsuri preventive și provizorii - Polonia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Tipul de măsură depinde de natura creanței care urmează să fie asigurată. În temeiul articolului 747 din Codul de procedură civilă (*odeks postępowania cywilnego*), creanțele monetare sunt asigurate prin:

- punerea sub sechestrul a unor bunuri mobile, remunerații și salarii, creanțe dintr-un cont bancar sau alte creanțe sau a unui alt drept de proprietate;
- grevarea bunului imobil al entității obligate cu o ipotecă obligatorie;
- stabilirea unei interdicții privind cedarea sau grevarea unor bunuri imobile pentru care nu există un registru funciar sau ipotecar sau pentru care registrul funciar și ipotecar a fost pierdut sau distrus;
- grevarea unei nave sau a unei nave aflate în construcție cu o ipotecă maritimă;
- stabilirea unei interdicții privind cedarea dreptului de proprietate în regim de locație comună asupra spațiului;
- stabilirea reorganizării judiciare a unei întreprinderi sau a unei exploatații agricole a entității obligate sau a unei unități care face parte dintr-o întreprindere sau o parte a acesteia sau a unei părți a unei exploatații agricole a entității obligate.

În cazul în care se asigură un alt tip de creanță, instanța stabilește garanția pe care o consideră necesară în cazul respectiv, fără a exclude măsurile destinate asigurării creanțelor monetare (articolul 755 din Codul de procedură civilă). În particular, instanța poate:

- să standardizeze drepturile și obligațiile părților sau ale participanților la proceduri pe durata acestora;
- să stabilească o interdicție privind cedarea elementelor sau a drepturilor care fac obiectul procedurii;
- să suspende procedura de executare sau alte proceduri care vizează punerea în aplicare a unei hotărâri judecătorești;
- să reglementeze aspectele legate de custodia copiilor (minori) și contactul cu copiii;
- să dispună înregistrarea unui mențiuni adecvate în registrul funciar și ipotecar sau într-un alt registru adecvat.

Interesele părților sau ale participanților la o procedură ar trebui să fie luate în considerare atunci când se alege forma sub care va fi furnizată garanția, pentru a se asigura protecția juridică adecvată pentru entitatea îndreptățită și pentru a nu împovăra excesiv entitatea obligată.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Procedurile pentru furnizarea de garanții sunt instituite:

la cererea unei părți sau a unui participant la procedură depusă la instanța judecătorească competentă să examineze cauza în primă instanță. În cazul în care această instanță nu poate fi identificată, instanța competentă este instanța în a cărei rază teritorială urmează să fie pusă în aplicare decizia privind garanția sau, în absența acestei baze sau în cazul în care decizia privind garanția urmează să fie pusă în aplicare în raza teritorială a unor instanțe diferite, instanța districtuală (*sąd rejonowy*) pentru capitala Varșovia. O cerere de furnizare a unei garanții depusă pe durata procedurii este analizată de către instanța pe rolul căreia se află cauza, cu excepția cazului în care această instanță este Curtea Supremă (*Sąd Najwyższy*). În astfel de cazuri, instanța de prim grad de jurisdicție decide dacă garanția ar trebui sau nu să fie furnizată (articolul 734 din Codul de procedură civilă);

din oficiu, în cazurile în care procedurile pot fi inițiate din oficiu (articolul 732 din Codul de procedură civilă).

Cererile de furnizare a unei garanții sunt depuse în scris. Acestea ar trebui să îndeplinească cerințele pentru memorii și să precizeze forma sub care trebuie furnizată garanția și, în cazul unei creanțe monetare, de asemenea, valoarea garanției (care nu poate depăși valoarea creanței urmărite, calculată împreună cu dobânda de la data la care este pronunțată decizia privind garanția, precum și luând în considerare costurile de furnizare a garanției, și poate include, de asemenea, costurile preconizate ale procedurilor), precum și circumstanțele care justifică cererea. În cazul în care o cerere de furnizare a unei garanții este depusă înainte de inițierea procedurilor, obiectul cauzei ar trebui, de asemenea, să fie descris pe scurt (articolul 736 din Codul de procedură civilă).

Garanția poate fi furnizată înainte de inițierea procedurilor sau în timpul acestora. După ce entitatea îndreptățită a obținut un titlu executoriu, garanția poate fi furnizată numai dacă prin aceasta se urmărește asigurarea unei creanțe pentru care termenul de executare nu a expirat încă [articolul 736 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Atunci când garanția este furnizată înainte de inițierea procedurilor, instanța stabilește termenul în care ar trebui să fie depusă o scrisoare de inițiere a procedurilor, sub sancțiunea anulării garanției (articolul 733 din Codul de procedură civilă).

Cererile de furnizare a unei garanții trebuie să fie examinate fără întârzieri nejustificate, în termen de o săptămână de la data la care sunt depuse în instanță, cu excepția cazului în care dispoziții speciale prevăd altfel. În cazul în care un act de drept prevede ca cererile să fie examinate în timpul unei audieri, audierea în cauză ar trebui să fie programată în termen de o lună de la data la care a fost depusă cererea (articolul 733 din Codul de procedură civilă).

Garanția este furnizată în baza unei hotărâri judecătorești.

2.2 Principalele condiții

Garanția poate fi solicitată în toate chestiunile civile examinate de o instanță judecătorească sau o instanță de arbitraj (articolul 730 din Codul de procedură civilă).

Condițiile pentru furnizarea garanției sunt următoarele: cererea și interesul juridic în furnizarea garanției trebuie să fie fundamentate. Există un interes juridic în furnizarea unei garanții în cazul în care va fi imposibil sau foarte dificil să se pună în aplicare hotărârea pronunțată în cauza respectivă sau în caz contrar, va fi imposibil sau foarte dificil să se atingă scopul procedurii în cazul în care nu este furnizată garanția (articolul 7301 din Codul de procedură civilă).

Scopul garanției nu poate fi acela de recuperare a creanței, cu excepția cazului în care un act de drept prevede altfel (articolul 731 din Codul de procedură civilă).

Instanța poate să condiționeze punerea în aplicare a deciziei privind garanția de constituirea unei depozit de către entitatea îndreptățită pentru asigurarea creanțelor entității obligate rezultate din punerea în aplicare a deciziei privind garanția, cu excepția cazului în care entitatea îndreptățită este Trezoreria și a cazului în care garanția este furnizată pentru creanțe de întreținere, pensie de invaliditate sau sume datorate unui angajat în chestiuni legate de dreptul muncii într-o parte care nu depășește remunerația lunară completă a unui angajat (articolul 739 din Codul de procedură civilă).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Garanția poate fi furnizată pentru:

- active mobile,
- indemnizații și salarii,
- creanțe asupra unui cont bancar sau alte creanțe, sau un alt drept de proprietate,
- bunuri imobile,
- nave sau nave în construcție,

dreptul de proprietate în regim de locație comună asupra spațiului,

o întreprindere sau exploatație agricolă, o unitate care face parte dintr-o întreprindere sau o parte a acesteia sau o parte a unei exploatații agricole.

Garanția nu poate să acopere elemente, creanțe sau drepturi excluse de la executare. Bunurile perisabile pot servi drept garanție în cazul în care entitatea obligată nu are alte bunuri cu care să asigure creanțele entității îndreptățite, iar bunurile pot fi vândute în cel mai scurt timp.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Scopul principal al procedurilor privind garanția este de a asigura faptul că entitatea îndreptățită (cel mai adesea creditorul) este protejată împotriva potențialelor efecte adverse ale întârzierii survenite în cauzele pendente în fața instanței și de a îmbunătăți situația entității îndreptățite, în cadrul procedurii de executare, în cazul în care obiectul procedurilor judiciare și al garanției este o creanță exigibilă. Într-o măsură limitată, garanția poate permite, de asemenea, entității îndreptățite să obțină prestații în numerar.

În plus, garanția poate fi un răspuns la acțiunile entității obligate în detrimentul intereselor justificate ale entității îndreptățite.

Efectele garanției pentru entitatea obligată diferă în funcție de forma sub care este furnizată garanția și pot fi după cum urmează:

în cazul în care sunt puse sub sechestrul activelor mobile, gestionarea activelor mobile după punerea sub sechestrul nu are niciun impact asupra cursului ulterior al procedurilor, iar procedurile de executare pentru bunurile mobile sechestrate pot fi realizate, de asemenea, împotriva cumpărătorului, în cazul în care contul bancar al unei întreprinderi sau al unui proprietar al unei exploatații agricole este poprit drept garanție, entitatea obligată poate colecta numai sumele stabilite de instanță pentru plata salariilor și a indemnizațiilor curente, împreună cu impozitele pe salarii și alte sume stabilite prin lege, precum și cheltuielile generale,

poate fi dispusă o utilizare limitată a altor datorii și drepturi de proprietate puse sub sechestrul (modul de utilizare este stabilit de instanță),

un executor judecătoresc vinde toate articolele puse sub sechestrul împreună cu drepturile la instrumente financiare înregistrate într-un cont de valori mobiliare sau într-un alt cont în sensul normelor privind tranzacțiile cu instrumente financiare, iar suma obținută este depusă în contul de depozit al instanței, o interdicție privind cedarea sau grevarea cu sarcini a unor bunuri imobile și se stabilește dreptul de proprietate în regim de locație comună asupra spațiului, o navă sau o navă în construcție este grevată cu o ipotecă maritimă,

entitatea obligată este privată de drepturile de gestionare și este stabilită reorganizarea judiciară, iar veniturile rezultate din reorganizare servesc drept garanție,

în ceea ce privește aspectele legate de întreținere, entitatea obligată trebuie să plătească o anumită sumă către entitatea îndreptățită o singură dată sau periodic.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Entitatea obligată poate solicita în orice moment revocarea sau modificarea unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic de furnizare a unei garanții în cazul în care motivul pentru furnizarea garanției încetează să mai existe sau se modifică (articolul 742 din Codul de procedură civilă).

Garanția este anulată în cazul în care:

entitatea obligată depune valoarea garanției cerute de către entitatea îndreptățită în cererea de furnizare a unei garanții în contul de depozit al instanței,

o creanță sau cerere este respinsă sau returnată în mod legal,

o creanță sau cerere este respinsă sau procedurile sunt întrerupte,

entitatea îndreptățită nu solicită întreaga creanță în cadrul procedurii sau solicită alte creanțe decât cea asigurată înainte de inițierea procedurii,

o hotărâre judecătorească care admite o creanță asigurată devine definitivă (garanția este anulată în termen de o lună după ce hotărârea devine definitivă),

entitatea îndreptățită nu solicită alte măsuri executorii în termen de două săptămâni de la data la care o hotărâre prin care se admite creanța devine definitivă în cazurile în care garanția a fost furnizată prin sechestrul asupra unor bunuri mobile, remunerații și salarii, creanțe dintr-un cont bancar sau alte creanțe sau asupra unui alt drept de proprietate ori prin instituirea reorganizării judiciare a unei întreprinderi sau exploatații agricole a entității obligate sau a unei unități care face parte dintr-o întreprindere sau o parte a acesteia sau a unei părți dintr-o exploatație agricolă a entității obligate.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Atât entitatea îndreptățită, cât și entitatea obligată pot depune o plângere împotriva deciziei privind garanția pronunțată de instanța de prim grad de jurisdicție (articolul 741 din Codul de procedură civilă).

Ultima actualizare: 08/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - România

1 Care sunt diferențele tipuri de măsuri?

Măsurile asigurătorii sunt sechestrul asigurător și judiciar, precum și poprirea asigurătorie. Măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale de indisponibilizare și conservare dispuse de instanță asupra patrimoniului debitorului în scopul împiedicării părții adverse ca să distrugă/înstrăineze bunurile sau să își diminueze activul patrimonial.

Sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor urmărilor ale debitorului în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul va obține un titlu executoriu. Codul de procedură civilă conține o serie de dispoziții speciale referitoare la procedura înființării sechestrului asigurător al navelor civile.

Sechestrul judiciar constă în indisponibilizarea bunurilor prin încredințarea pazei acestora unui administrator-sechestrul.

Sechestrul judiciar poate fi înființat ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiei unui bun ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța de judecată putând să încuviințeze punerea sub sechestrul judiciar a bunului.

Poprirea asigurătorie se poate înființa asupra sumelor de bani, titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile corporale urmărilor datorate debitorului de o a treia persoană.

Poprirea executorie este forma executării silite indirecte prin care se valorifică sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile corporale urmărilor.

Unele hotărâri ale primei instanțe sunt *executorii provizorii de drept* când au ca obiect stabilirea modului de exercitare a autorității părintești, dreptului de a avea legături personale cu minorul și locuinței minorului; plata salariilor, sumele cuvenite șomerilor; despăgubiri pentru accidente de muncă; rente, obligații de întreținere, alocație pentru copii și pensii; despăgubiri în caz de moarte sau vătămare a integrității corporale ori sănătății; reparații grabnice; punerea sau ridicarea sigiliului ori facerea inventarului; cereri privitoare la posesie; hotărârile pronunțate în temeiul recunoașterii de către părât a pretențiilor reclamantului etc. Executarea acestor hotărârilor are caracter provizoriu.

Instanța poate încuviința executarea provizorie a hotărârilor privitoare la bunuri.

În cazul asigurării probelor, oricine are interes să constate de urgență mărturia unei persoane, părerea unui expert, starea unor bunuri ori să obțină recunoașterea unui înscris, a unui fapt sau a unui drept va putea cere, atât înainte, cât și în timpul procesului, administrarea acestor probe.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

În cazul sechestrului și popririi asigurătorii este necesară o hotărâre care să încuviințeze măsura de indisponibilizare a bunurilor sau sumelor urmărilor ale debitorului. Măsurile pot fi luate numai de instanța competentă să judece cauza în primă instanță (sechestrul judiciar, poprire asigurătorie) sau de cea care judecă în primă instanță ori de la locul unde se află bunul (sechestrul judiciar). Asistarea de către un avocat nu este obligatorie în aceste proceduri speciale. Aducerea la îndeplinire a hotărârilor privind sechestrul asigurător și poprirea asigurătorie se face prin executor judecătoresc. Administratorul-sechestrului poate putea face toate actele de conservare și administrare, încasa orice venituri și sume datorate și plăti datorii cu caracter curent și cele constatate prin titlu executoriu. Costurile previzibile sunt doar cele privind taxele judiciare de timbru, care potrivit art. 11 alin. 1 lit. b) din ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ Nr. 80 din 26 iunie 2013 privind taxele judiciare de timbre sunt de 100 lei pentru cereri legate de măsurile asigurătorii, respectiv 1000 lei, pentru cererile de sechestrul privind nave și aeronave. Creditorul poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de instanță. Dacă creanța creditorului nu este constatată în scris, cuantumul cauțiunii este fixat de lege, la jumătate din valoarea reclamată. Poprirea executorie se înființează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul/sediul debitorul ori terțul poprit sau, în cazul conturilor bancare, de la domiciliul/sediul debitorului ori de la sediul principal/secundar al instituției de credit.

În cazul executării provizorii, cererea se va putea face în scris, precum și verbal în instanță până la închiderea dezbaterilor. Instanța poate încuviința executarea provizorie a hotărârilor privitoare la bunuri ori de câte ori va considera că măsura este necesară în raport cu temeinicia vădită a dreptului ori cu starea de insolabilitate a debitorului, precum și atunci când ar aprecia că neluarea de îndată a acestei măsuri este vădit prejudiciabilă pentru creditor. În aceste cazuri, instanța îl va putea obliga pe creditor la plata unei cauțiuni.

În cazul asigurării probelor, cererea se va îndrepta, înainte de judecată, la judecătoria în circumscripția căreia se află martorul sau obiectul constatării, iar, în timpul judecății, la instanța care judecă procesul în prima instanță. Partea va arăta în cerere probele, faptele pe care vrea să le dovedească și motivele care fac necesară asigurarea acestora sau acordul părții adverse.

2.2 Principalele condiții

În cazul sechestrului și popririi asigurătorii, existența unui proces pendinte este necesară. În cazul sechestrului judiciar, măsura se poate lua și dacă nu există un proces pendinte. Creditorul care nu are titlu executoriu poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător sau popririi asigurătorii dacă dovedește că a intentat cerere de chemare în judecată.

În cazuri urgente, cererea de înființare a sechestrului asigurător asupra unei nave se poate face chiar și înaintea introducerii acțiunii de fond.

Instanța de judecată poate să încuviințeze punerea sub sechestrul judiciar sau poprirea asigurătorie dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv și există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiei unui bun ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună.

Se va putea încuviința sechestrul judiciar, chiar fără să fie declanșat un proces pe fond asupra unui bun pe care debitorul îl oferă pentru liberarea sa; asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras/distors/alterat de posesor; asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, când acesta învederează insolabilitatea debitorului său ori când are motive că debitorul se va sustrage de la urmărirea silită ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

Instanța decide asupra cererii de sechestrul asigurător/poprire asigurătorie de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, fixând, după caz, cuantumul cauțiunii și termenul înăuntrul căruia urmează să fie depusă aceasta. Cererea de sechestrul judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților. În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar, în cazul bunurilor imobile, se va proceda la înscrierea în cartea funciară.

Nu există o cerință referitoare la caracterul urgent al cererii însă, pentru creditor, există posibilitatea de a arăta că hotărârea nu va fi executată din cauza ridicării/risipirii bunurilor debitorului, în cazul sechestrului asigurător și a popririi asigurătorii, chiar dacă creanța nu este exigibilă.

Poprirea executorie se înființează fără somație, în baza încheierii de încuviințare a executării, prin adresă în care se va preciza și titlul executoriu, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane, împreună cu încheierea de încuviințare a executării. Despre măsura luată va fi înștiințat și debitorul. În adresa de înființare a popririi i se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine terț poprit, interdicția de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile pe care i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit.

În cazul asigurării probelor, condiția este pericolul ca proba să dispară ori să fie greu de administrat în viitor, în cazul în care partea adversă își dă acordul, cererea poate fi făcută, chiar dacă nu există urgență. Instanța va dispune citarea părților și va comunica părții adverse copie de pe cerere. Instanța va soluționa cererea în camera de consiliu, prin încheiere. În caz de pericol în întârziere, instanța va putea încuviința cererea și fără citarea părților

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Pot face obiectul popririi asigurătorii conturile bancare, bunuri corporale, titluri de valoare etc.

Pot face obiectul sechestrului asigurător bunurile mobile corporale, mijloace de transport înregistrate, imobilele etc.

Pot face obiectul sechestrului judiciar imobilele, bunurile mobile etc.

Pot face obiectul popririi executorii sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile corporale.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

În cazul sechestrului și popririi asigurătorii, valorificarea bunurilor sechestrate nu se va putea face decât după ce creditorul a obținut titlul executoriu.

Măsura sechestrului asigurător asupra navelor se aduce la îndeplinire prin imobilizarea navei de către căpitania portului unde aceasta se află. În acest caz, căpitania portului nu va elibera documentele necesare navigației și nu va admite plecarea navei din port sau radă.

Sanctiunea amenzii există doar dacă reclamantul obține cu rea – credință o măsură asigurătorie păgubitoare pentru părât. Părâtul/debitorul poate fi sancționat penal pentru nerespectarea hotărârilor judecătorești.

Dacă debitorul depune o garanție îndestulătoare, instanța va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurător. Cererea de ridicare se soluționează în camera de consiliu, de urgență și cu citarea în termen scurt a părților, prin încheiere.

De asemenea, în cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre definitivă ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o.

Asupra cererii instanța se pronunță prin încheiere definitivă, dată fără citarea părților.

În ceea ce privește poprirea executorie, din momentul comunicării adresei de înființare a poprii către terțul poprit sunt indisponibilizate toate sumele și bunurile poprite. De la indisponibilizare și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate. În cazul când creanța poprită este garantată cu ipotecă sau cu altă garanție reală, creditorul popritor va fi în drept să ceară ca poprirea să fie înscrisă în cartea funciară sau în alte registre de publicitate.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În cazul sechestrului și poprii asigurătorii, prin hotărârea instanței pot fi fixate termene care nu vizează durata măsurii dispuse de instanță (un exemplu în aceste sens este termenul până la care creditorul trebuie să depună cauțiunea, sub sancțiunea ridicării sechestrului).

Măsura este valabilă până la judecarea cererii de ridicare a sechestrului dacă cererea a fost respinsă, perimată sau anulată, sau în caz de admitere a cererii până la executarea hotărârii ori până la darea unor garanții îndestulătoare de către debitor.

Apelul se judecă întotdeauna cu citarea părților.

În cazul poprii executorii, din momentul comunicării adresei de înființare a poprii către terțul poprit sunt indisponibilizate toate sumele și bunurile poprite. De la indisponibilizare și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării urmăririi silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, dacă legea nu prevede altfel.

În termen de 5 zile de la comunicarea poprii sau de la scadența sumelor datorate în viitor, terțul poprit este obligat să consemneze suma de bani sau să indisponibilizeze bunurile mobile corporale poprite. Executorul judecătoresc va proceda la eliberarea sau distribuirea sumei de bani consemnate.

Dacă terțul poprit nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin, creditorul următor, debitorul sau executorul judecătoresc poate sesiza instanța de executare, în vederea validării poprii. Dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanța va da o hotărâre de validare a poprii, prin care îl va obliga pe terțul poprit să îi plătească creditorului suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desființarea poprii. Dacă poprirea a fost înființată asupra unor bunuri mobile corporale care se aflau, la data înființării ei, în mâinile terțului poprit, instanța va hotărî vânzarea lor.

În cazul asigurării probelor, probele asigurate vor fi cercetate de instanță, la judecarea procesului, sub raportul admisibilității și concluziei lor. Probele asigurate pot să fie folosite și de partea care nu a cerut administrarea lor. Cheltuielile făcute cu administrarea probelor vor fi ținute în seamă de instanța care judecă pricina în fond.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

În cazul sechestrului și poprii asigurătorii, încheierea este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare sau comunicare, după cum judecata a avut loc cu sau fără citarea părților, la instanța ierarhic superioară. Dacă competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este recursul.

Efectul acestor căi de atac este fie ridicarea, fie menținerea măsurii asigurătorii. Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii sechestrului/poprii cel interesat va putea face contestație la executare.

În cazul poprii executorii, hotărârea dată cu privire la validarea poprii este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare. Hotărârea de validare rămasă definitivă are efectul unei cesiuni de creanță și constituie titlu executoriu împotriva terțului poprit, până la concurența sumelor pentru care s-a făcut validarea. După validarea poprii, terțul poprit va proceda la consemnarea sau plata, în limita sumei determinate expres în hotărârea de validare.

În cazul executării provizorii, dacă cererea a fost respinsă de prima instanță, ea poate fi făcută din nou în apel. Suspendarea executării provizorii va putea fi solicitată fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecării în apel. Până la soluționarea cererii de suspendare, executarea va putea fi încuviințată provizoriu, prin ordonanță președințială, chiar înainte de sosirea dosarului.

În cazul asigurării probelor, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea de respingere poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor. Administrarea probei ce trebuie asigurată va putea fi făcută de îndată sau la termenul ce se va fixa în acest scop. Administrarea probelor asigurate se constată printr-o încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.

Ultima actualizare: 09/09/2014

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Măsuri preventive și provizorii - Slovacia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legislația slovacă recunoaște noțiunile de „măsuri urgente”, „măsuri asigurătorii” și „protejarea probelor”. Acestea sunt reglementate de articolul 324 și de articolele următoare din Legea nr. 160/2015 (Codul de procedură civilă în materie contencioasă) și, în ceea ce privește procedurile speciale, de articolul 324 și de articolele următoare din Legea nr. 161/2015 (Codul de procedură civilă în materie necontencioasă).

Atunci când dispune o măsură asigurătorie, instanța poate impune un drept de garanție pe bunurile, pe drepturile sau pe alte active ale debitorului pentru a asigura creanța pecuniară a creditorului, dacă există temerea că executarea acesteia ar putea fi pusă în pericol.

O măsură urgentă este dispusă de instanță dacă trebuie să se reglementeze imediat o situație, dacă există temerea că executarea ar putea fi pusă în pericol sau dacă obiectivul urmărit nu poate fi realizat printr-o măsură asigurătorie. O astfel de decizie poate servi, de asemenea, ca garanție pentru executarea efectivă a unei viitoare hotărâri judecătorești.

Noțiunea de protejare a probelor permite asigurarea protecției elementelor de probă (de orice tip, indiferent dacă acestea sunt furnizate de un martor, de un expert etc.) înainte de începerea procedurilor, pe baza unei cereri, și nu la inițiativa instanței. Se pornește de la premisa că această cerere este introdusă de o persoană care are dreptul de a solicita inițierea procedurilor în cadrul cărora pot fi utilizate rezultatele măsurii de protejare a probelor.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Instanța districtuală care are jurisdicție pentru a soluționa cauza are, de asemenea, competența de a dispune o măsură urgentă sau asigurătorie.

Instanța dispune o măsură urgentă sau asigurătorie în urma introducerii unei cereri. În cazul în care măsura urgentă sau asigurătorie se înscrie în cadrul unor proceduri care pot fi inițiate de instanță din oficiu, nu este necesar să se introducă o cerere.

În acest caz, legislația nu prevede reprezentarea obligatorie în justiție.

În temeiul legislației aplicabile, se percepe o taxă judiciară de 33 EUR pentru o cerere privind impunerea sau încetarea unei măsuri.

Nu se percep taxe pentru protejarea probelor. Costurile probelor care nu sunt acoperite de un avans sunt plătite de către stat. Cu toate acestea, instanța poate dispune ca o parte care nu îndeplinește condițiile necesare care să îi permită să beneficieze de scutire de la plata taxelor judiciare să depună un avans pentru costurile probelor, fără a pierde însă dreptul la o rambursare ulterioară.

Legislația nu prevede reprezentarea obligatorie în justiție nici în acest caz.

Protejarea probelor se poate dispune atât în cadrul procedurilor contencioase, cât și în cadrul procedurilor necontencioase.

2.2 Principalele condiții

O instanță poate dispune măsuri urgente înainte de începerea procedurilor, în timpul acestora și după încheierea acestora. În ceea ce privește măsurile asigurătorii, dreptul de garanție se instituie printr-un ordin care dispune măsura asigurătorie.

Înainte de începerea acțiunii principale, în timpul acesteia și după încheierea acesteia, se poate introduce o cerere de protejare a probelor în cazul în care există temerea că obținerea ulterioară a acestora va fi foarte dificilă sau nu va mai fi deloc posibilă. Protejarea probelor este de competența unei instanțe care are jurisdicție pentru soluționarea cauzei sau a unei instanțe în a cărei circumscripție teritorială se găsesc probele expuse riscului. Pe lângă dispozițiile generale, Codul de procedură civilă în materie contencioasă conține dispoziții specifice privind protejarea probelor în cauzele de proprietate intelectuală.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

O instanță poate impune o măsură urgentă, care prevede, în special, ca o parte:

- (a) să plătească pensie de întreținere în măsura în care este necesar;
- (b) să încredințeze copilul celuilalt părinte sau unei persoane desemnate de către instanță;
- (c) să cedeze cel puțin o parte din remunerația sa, dacă are un loc de muncă, în cazul în care reclamantul nu lucrează din motive întemeiate;
- (d) să depună o sumă de bani sau active cu titlu de cauțiune judiciară;
- (e) să nu cedeze anumite active sau drepturi;
- (f) să efectueze o anumită activitate, să nu efectueze o anumită activitate sau să tolereze o anumită activitate;
- (g) să nu intre temporar în casa sau în apartamentul în care locuiește o persoană apropiată sau o persoană pe care o are în îngrijire, în cazul în care există motive întemeiate să se bănuiască că această persoană a fost victima unor acte de violență;
- (h) să se abțină de la orice act care încalcă sau pune în pericol un drept de proprietate intelectuală.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Tipurile de măsuri urgente sunt prezentate cu titlu de exemplu, ceea ce înseamnă că o instanță poate impune măsuri urgente care acoperă și alte domenii. O măsură urgentă sau asigurătorie care impune unei părți obligația de a se abține de la cedarea de active sau drepturi constituie o interdicție privind cedarea activelor sau a drepturilor în cazul în care, de exemplu, există temerea că pârâțul ar putea să le risipească (să le transfere unei alte persoane, să le distrugă sau să le deterioreze etc.).

O instanță poate impune o măsură urgentă sau asigurătorie fără să audieze părțile. Cu alte cuvinte, nu este necesar ca părțile să fie audiate înainte de impunerea măsurii. Această dispoziție se explică prin faptul că audierea ar putea să împiedice îndeplinirea scopului urmărit de măsura urgentă sau asigurătorie, precum și prin faptul că, în principiu, în cadrul acestei activități jurisdicționale nu se administrează probe. Acest lucru nu înseamnă însă că instanța nu poate dispune ca părțile să fie audiate. În acest caz, instanța trebuie să respecte toate normele de procedură privind administrarea probelor. În cazul în care probele sunt obținute exclusiv sub formă de acte și/sau documente, instanța nu le administrează în cadrul unei audieri publice, soluționând cauza fără să interacționeze cu părțile.

O măsură urgentă devine executorie de la momentul notificării sale, cu excepția cazului în care se prevede altfel în legislația specială.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

O măsură urgentă sau asigurătorie încetează:

- (a) la expirarea perioadei pentru care a fost dispusă;
- (b) dacă a fost dispusă după inițierea acțiunii principale și instanța de prim grad de jurisdicție sau instanța care soluționează calea de atac respinge acțiunea sau întrerupe procedurile;
- (c) dacă, în hotărârea sa, instanța stabilește un termen pentru introducerea unei cereri în acțiunea principală, însă nu se introduce nicio astfel de cerere în termenul prevăzut;
- (d) dacă instanța admite o cerere în acțiunea principală;
- (e) dacă nu mai este necesară, dat fiind stadiul executării.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

O măsură urgentă sau asigurătorie poate face obiectul unei căi de atac. Instanța care are competența să soluționeze calea de atac este instanța de al doilea grad de jurisdicție, și anume instanța superioară instanței de prim grad de jurisdicție care a dispus măsura urgentă sau asigurătorie.

Calea de atac se introduce în termen de 15 zile de la pronunțarea în instanță a hotărârii contestate. Introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv.

Ultima actualizare: 14/01/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.